AXEL KILGORE

TEROAREA NINJA

Capitolul I

–

Chinezul părea satisfăcut de discursul sau. Îi adresă un zâmbet larg celui din faţa lui, apoi îşi turnă un pahar de apă minerală pe care îl merita cu prisosinţă.

Translatorul puse jos creionul şi se concentră un moment asupra notelor. Profitând de acel timp mort, Orville Dantzinger întoarse capul spre dreapta şi se uita pe furiş la şeful delegaţiei americane.

„Aoleu! îşi zise el contrariat. Treaba nu se anunţa prea bine... Bătrânul arată de parcă l-ar strânge pantofii!”

De când plecaseră de la Pekin, Bruce Thorensen avea o faţă de condamnat la moarte în drum spre eşafod.

Deşi formula era cam impertinentă faţă de un diplomat, ea i se potrivea cum nu se poate mai bine. Thorensen arăta într-adevăr de parcă l-ar fi strâns pantofii. Foarte încordat, Thorensen se uita fix la omologul său chinez cu o privire lipsită de orice expresie. În colţul feţei îi încremenise un zâmbet palid.

Translatorul îşi drese glasul discret apoi începu traducerea discursului pronunţat de Zhu Guodeng. Dantzinger îşi aşează palmele pe dosarul maroniu, legat cu o curea de pânza, şi ascultă cu atenţie. Ţeapăn ca un ţăruş pe scaunul puţin cam tare, Thorensen fu nevoit să facă un mare efort ca să asculte cuvintele de bun venit ale reprezentantului Republicii Populare Chineze. Dar numai cu o ureche, pentru că cu cealaltă era atent la zgomotele care veneau de afară şi din mica anticameră transformată în cameră de gardă.

Thorensen simţea ameninţarea peste tot în acel mediu comunist şi se stăpânea cu mare greutate să nu tresară la cea mai mică pală de vânt care făcea frunzele să foşnească, la cel mai mic ţipăt al păsărilor, la cel mai mic scârţâit al tocurilor pe solul nisipos, la cel mai mic cuvânt pronunţat în surdină în spatele uşilor de acaju.

Translatorul debita cu o voce monotonă:

— … o imensă onoare pentru mine însumi şi pentru toţi membrii delegaţiei noastre de a primi în aceste locuri pe reprezentantul acelei mari naţiuni care este Statele Unite ale Americii…

Thorensen nu ştia niciun cuvânt chinezesc. În schimb Zhu Guodeng părea că înţelege traducerea propriului discurs. Chinezul dădu din cap de parcă ar fi vrut să întărească fraza translatorului american.

Bruce Thorensen încerca să găsească un zâmbet adevărat. Nu reuşi şi aruncă o privire spre Dantzinger în căutarea unui sprijin.

„Dumnezeule mare! îşi zise el. Cum face Orville de stă atât de liniştit în mijlocul tuturor acestor roşii? În fine, al tuturor acestor galbeni… al… al acestor marxişti… Mda, bineînţeles, de când e ambasadorul nostru la Pekin probabil că s-a obişnuit cu aerul lor viclean. Dar eu? N-am să mă pot obişnui niciodată! De ce-or fi vrut să mă trimită tocmai pe mine la conferinţa asta blestemată?”

Până acum, misiunile diplomatice ale lui Thorensen se limitaseră la America Latină şi la Europa. Acolo cel puţin ştiai unde pui piciorul.

— … şi ne punem cele mai mari speranţe în această reuniune neoficială în comitet restrâns, spunea interpretul.

„Speranţă… speranţă… îşi zise Thorensen strângând din dinţi. Speranţa de a ne trage pe sfoară, bineînţeles!”

Pentru el, un comunist, chiar şi zâmbitor, nu putea să aibă în cap decât idei perverse.

„Mă întreb ce lovitură pe la spate ne pregătesc…”

— … un pas decisiv în apropierea atât de dorită între ţările noastre…

„Hei! Ce se întâmplă? A mişcat ceva afară!”

Nişte bocanci grei călcau nisipul de afară. Thorensen nu s-a putut reţine să nu ridice o privire neliniştită spre fereastră, deasupra capului lui Zhu Guodeng. Ţeava unei puşti trecea încet în spatele ferestrei.

„Protecţie asigurată de santinele comuniste… Cum Dumnezeu să te simţi în siguranţă!”

Thorensen coborî privirea şi se uită la reprezentantul chinez.

— Căci, continua netulburat interpretul, această reuniune pregătitoare va duce, nu ne îndoim de asta, la conferinţa pe care o dorim cu toţii, având drept ultim rezultat încheierea unui pact de asistenţă reciprocă în caz de agresiune sau război împotriva uneia dintre ţările noastre.

„Trebuie să aplaudăm?”

Thorensen a căutat din nou cu privirea sprijinul braţului său drept. Dantzinger se limită să deschidă dosarul gros şi să-i dea

foile pe care se afla scris propriul său discurs. Apoi se aplecă peste masă şi îi adresă câteva cuvinte lui Zhu Guodeng.

„Nu, nu vă jenaţi! Şuşotiţi în spatele meu!”

Şeful delegaţiei americane puse foile în faţa lui. Translatorul chinez îşi pregăti blocnotesul. Zhu Guodeng a devenit atent, imitat de ceilalţi doi chinezi, cărora Thorensen le şi uitase numele.

Ca să-şi dovedească încrederea, americanul luă o înghiţitură de apă minerală furnizată de moştenitorii lui Mao, apoi îşi drese glasul. După care luă o gură de aer comunist – nouă dovadă de încredere – şi se pregătea să-şi înceapă discursul când, brusc, deveni conştient de anomalie. Guodeng se încruntă, intrigat, dar fără vreo teamă.

Din motive de discreţie, miniconferinţa secretă fusese organizată la câţiva kilometri de Pekin, într-un vechi templu numit *Oratoriul Copacului care Cântă.* Mica clădire din piatră albă era formată dintr-un portal, la care se ajungea urcând patru trepte, dintr-un fel de anticameră apoi dintr-o singură cameră: sala de reuniune.

Pentru a-şi primi în mod demn oaspeţii occidentali, chinezii construiseră grabnic în anticameră toalete, separate de micul post de gardă prin plăci de ipsos şi o uşă din placaj.

În afara acestei note de prost gust, Thorensen nu putuse să nu aprecieze farmecul paşnic al acelui loc. După spusele lui Dantzinger, micul sanctuar se ridica acolo din timpuri imemoriale. Aşezat între trei coline pline de verdeaţă, sanctuarul, conform legendei, a fost construit pentru a proteja vegetaţia după ce un flagel natural ar fi distrus toţi copacii din regiune. *Oratoriul Copacului care Cântă* era bine numit – de jur-împrejur era numai frunziş însufleţit de trilurile păsărilor şi zumzăitul a milioane de insecte.

Thorensen şi Zhu Guodeng schimbară o privire. Aparent, ceilalţi nu remarcaseră nimic. Translatorul chinez aştepta. Zhu

Guodeng dădu uşor din umeri, vrând parcă să spună: „Haide, nu avem de ce ne îngrijora”. Afară să auzea mai departe sarabanda păsărilor, ţârâitul insectelor, foşnetul frunzelor agitate de vânt. Nu asta era anomalia.

Anomalia o constituiau paşii santinelelor. De câteva secunde nu se mai auzeau.

Toate privirile erau îndreptate spre Bruce Thorensen. Americanul simţi o picătură de sudoare prelingându-i-se pe tâmplă.

„Are trac”, îşi zise Orville Dantzinger, care considera că era bine să intervină, zicând cu o voce cât se poate de blândă:

— E rândul dumneavoastră.

Emisarul american luă din nou o gură de aer, ferm hotărât să nu se lase intimidat şi sa-şi pronunţe discursul cu demnitatea impusă de poziţia pe care o deţinea. Dar nu reuşi să pronunţe niciun cuvânt. Brusc, senzaţia de anomalie s-a transformat într-o panică completă.

Un mârâit surd se auzi din anticamera în care se aflau gărzile.

După aceea, totul se petrecu foarte repede. Răsună o împuşcătură urmată de un ţipăt îngrozitor care sfâşie timpanele diplomaţilor. Ochii tuturor se îndreptară spre uşă, care tocmai se deschisese. Un chinez înalt apăru cu spatele, făcu doi paşi în sală, se poticni şi dădu drumul armei care căzu pe dale cu un pocnet metalic. Apoi omul se învârti în loc, arătându-şi abdomenul spintecat.

Cu mâinile lipite de stomac, chinezul încerca frenetic să-şi ţină măruntaiele care se vărsau pe sol degajând un miros infect. Cu ochii holbaţi de oroare, soldatul se uită fix la Zhu Guodeng şi deschise gura de parca ar fi vrut să spună ceva. Dar nu ieşi decât un horcăit. Genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi cu un zgomot înfundat peste propriile măruntaie.

În momentul acela uşile se deschiseră cu violenţă. Doi indivizi în combinezoane negre se năpustiră în sala de conferinţe. Unul era înarmat cu o sabie kendo, celălalt avea un pumnal la centură şi trei shurikane în mâna stânga. Alţi doi bărbaţi, purtând aceeaşi vestimentaţie, intrară şi ei pe uşă, în timp ce primii se apropiau de masa de conferinţa scoţând strigate răguşite, inumane, care păreau că ies mai curând din burtă decât din gât.

— Luptători ninja… murmura Dantzinger îngrozit.

— Ce? zise Thorensen. Ah, bănuiam eu! Ticăloşii ăştia de comunişti ne-au tras pe sfoară!

Zhu Guodeng reacţionă primul. Apucă sticla de apă minerală, singura arma disponibilă, şi o aruncă spre unul dintre agresori. Surpriza îşi făcu efectul. Lovit drept în frunte, omul căzu pe spate, cu faţa şiroind de sânge. Delegatul chinez apucă alta sticlă, dar nu avu timp s-o folosească.

Un strigăt de furie răsună în încăpere şi sabia Kendo descrise o mişcare circulară sinistră. O fracţiune de secunda mai târziu, capul lui Zhu Guodeng se rostogoli pe masă peste dosare.

Cei trei bărbaţi în negru continuau să înainteze. Cuprins de panică, translatorul american avu un reflex fatal. Se ridică şi încercă să fugă, pentru a se proteja, la celalalt capăt al mesei. Un shurikan traversă încăperea şuierând.

Thorensen nu se putu reţine şi întoarse capul când auzi pârâitul oaselor rupte în urma impactului stelei metalice cu patru braţe. Translatorul zăcea la un metru de scaunul său, cu două braţe ale shurikanului înfipte în mijlocul frunţii.

Thorensen simţi greaţa întorcându-i pe dos stomacul. Suferea de insuficienţă cardiacă şi i se păru că podeaua se clatină sub picioare. Înţelese imediat că era şocul şi se strădui din toate puterile să nu-şi piardă cunoştinţa.

Deja toţi membrii delegaţiei chineze agonizau golindu-se de sânge. Agresorii executară o manevră de încercuire a celor doi americani.

— Ticăloşilor! bombăni Dantzinger.

Se pricepea puţin la karaté şi încercă să-şi folosească cunoştinţele. Fulgerul de oţel fu urmat de un ţipat oribil. Dantzinger căzu la picioarele lui Thorensen, cu gâtul tăiat de lama unui pumnal.

Dintre participanţii la conferinţă, numai Bruce H. Thorensen mai era în viaţa. Acum înţelese foarte bine că nu era vorba de o lovitură din partea chinezilor. Inima îi bătea cu putere. Se strădui să respire încet, profund, pentru a alunga fluturaşii aurii care îi dansau în faţa ochilor.

„Fără panică, Bruce. E momentul să arăţi că ai simţul diplomaţiei.”

Ridică braţele şi pronunţă cu greutate:

— Ce vreţi?

Acum era complet încercuit de indivizii în combinezoane negre. Tăcere. Respiră adânc şi repetă:

— În fond, ce vreţi?

— Pe tine, zise rânjind unul dintre agresori.

— Pe mine? De ce?

— Eşti Bruce Herschedes Thorensen?

Diplomatul încuviinţa clătinând din cap.

— Vreau o explicaţie! Ce doriţi? Răscumpărarea? N-aveţi nicio şansă…

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. Simţi în cap o lovitură cumplită şi o durere insuportabilă explodă în interiorul craniului. Pielea capului crăpă şi o şuviţă de sânge îi năclăi ceafa şi apoi gâtul. Îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi pe masa de conferinţă, cu capul la câţiva centimetri de cel al lui Zhu Guodeng.

Doi bărbaţi negri îl apucară de glezne şi îl traseră afară. După câteva clipe, Thorensen era aruncat în partea din spate a unuia dintre camioanele care serviseră la transportul soldaţilor chinezi. Vehiculul dispăru curând printre copaci, lăsând *Oratoriul Copacului care Cântă* pradă roiurilor de muşte care veneau cu sutele să se adape din şiroaiele de sânge.

Capitolul II

Hank Frost îşi ridică şuviţa de păr negru care îi cădea pe frunte şi aprinse bricheta tocită. Flacăra străluci o clipa în pupila de un verde cenuşiu a ochiului său drept. Ochiul stâng era ascuns de o bandă neagră înnodată la spate cu un şiret de piele. Frost dădu un bobârnac capacului şi flacăra se stinse.

Mercenarul îşi sprijini mâna de braţul canapelei din piele roşiatică şi suflă primul fum pe nări. În faţa lui, aşezat într-un fotoliu, agentul special Michael O'Hara alungă fumul cu un gest agasat, apoi îşi îndoi fizicul impozant ca să-şi ia de pe măsuţa joasă paharul cu rom Myer's, amestecat cu o linguriţă de sirop de trestie de zahăr şi câteva picături de zeamă de lămâie verde.

— Dacă înţeleg bine, zise Frost trăgând iar din ţigara Camel, America are din nou nevoie de fidelii ei servitori: chiorul cel frumos şi roşcovanul înalt cu ochii verzi.

O'Hara bău din pahar şi-şi ascunse zâmbetul. Îl cunoştea destul de bine pe cel care era numit Mercenarul ca să ştie că partida era câştigată.

— Ei, da, nenişorule, zise el. Există oameni ca noi de care ceilalţi nu pot să se lipsească niciodată…

Mercenarul dădu fumul afară înainte de a-şi muia mustaţa în whisky.

— De ce tu? întrebă el. În principiu, o misiune pe teritoriul chinezesc n-ar trebui să fie încredinţată unui agent al FBI-ului. FBI-ul se ocupă de ţară. Străinătatea e de competenţa celor de la CIA.

O'Hara zâmbi din nou.

— Hank, uiţi că sunt agentul cel mai eficace din Grupul de Acţiune Specială de Luptă împotriva Terorismului. A doua la mână, chinezii demonstrează o bunăvoinţă excepţională,

acceptând ca doi americani să vină la ei pentru a participa la căutarea lui Thorensen. Şi, trei la mâna, nici nu poate fi vorba ca chinezii să colaboreze cu CIA. Ar fi cam prea mult. Mai întâi că discreţia anchetei ar risca să fie compromisă. Şi apoi, în ciuda tuturor manevrelor de apropiere, încă nu sunt pregătiţi să meargă mână în mână cu nişte tipi care le trag peste bot de atâta amar de vreme.

Frost îşi netezea mustaţa cu un aer gânditor. Apoi îl întrebă pe O'Hara:

— De la cine ai primit cazul Thorensen?

— Greg DePaul de la CIA. În calitatea mea de specialist în lupta împotriva terorismului, DePaul e de părere că sunt cel mai potrivit pentru rezolvarea acestui caz atât de complicat. Şi pentru că s-a primit aprobare pentru doi oameni, te-am propus imediat pe tine. Mi-a spus că ar fi foarte mulţumit dacă accepţi.

— Mda, mormăi mercenarul, DePaul mă cunoaşte[{1}]. Ştie câte parale fac.

— Vai, câtă modestie, nenişorule! zise O'Hara chicotind.

— Pai, în meseria asta afurisită, daca nu ne-am complimenta singuri, am aştepta mult şi bine o vorbă de laudă de la alţii...

O'Hara izbucni într-un hohot de râs răsunător.

— OK, sunt liber, zise Frost. Merg cu tine. Cum intrăm în contact cu chinezii?

— Ne întâlnim la Hong Kong cu un anume Ling Wao. DePaul m-a asigurat că putem avea încredere în el.

— Dacă te-a asigurat DePaul, atunci poţi să fii liniştit, tipule. Când decolăm?

— Diseară. Mâine seară ne întâlnim cu Ling Wao. Halim ceva împreună, ca să putem schimba o vorbă, şi pe urmă îi dăm bătaie spre Pekin.

— De ce nu mergem direct la Pekin? întrebă mirat Mercenarul.

— Doi americani care sosesc la Pekin! Am fi reperaţi într-o clipită. Vom urma acelaşi traseu ca Thorensen, nenişorule.

— Ce! exclama Hank Frost. Trimisul special al preşedintelui Statelor Unite a intrat în China practic ca un clandestin?

Mike O'Hara zâmbi.

— Practic ca un clandestin, mda. Îţi amintesc că era vorba de o discuţie ţinută în cel mai mare secret, cu scopul informării reciproce, pentru pregătirea altor convorbiri mai oficiale între cele două guverne. Îţi închipui foarte bine că dacă s-ar fi vrut mediatizarea evenimentului, ar fi fost trimis Shultz sau alt mahăr, nu Thorensen.

Mercenarul clatină din cap.

— Iar acum, continuă omul de la FBI, suntem siguri că de partea chinezoilor a existat o scurgere de informaţii, Conferinţa era ultrasecretă şi Thorensen a fost răpit la mai puţin de douăzeci de minute după partea introductivă. Îţi imaginezi, presupun...

— Mda, tipule. Văd totul de parcă aş fi fost acolo.

* * *

Cu un gest de expert, bărbatul apucă cobra de sub cap şi o scoase din cuşca de bambus. Apoi, cu calm, pipăi corpul alungit al animalului până când gâtul se umflă şi formă o turgescenţă triunghiulara tipică periculosului şarpe cu ochelari.

— E o şmecherie, murmura O'Hara. Pariez că îi ţine la rece ca să-i facă complet amorfi.

— Nici vorba, obiecta Ling Wao schiţând un zâmbet. Aceşti oameni îşi învaţă meseria exersând cu şerpi cărora li s-a extirpat glanda cu venin. Când au dobândit o îndemânare destul de

mare, trec la cobre „întregi”. Ştiu foarte bine că cea mai mică greşeală înseamnă moartea. De asta nu greşesc niciodată.

O’Hara se strâmbă nu prea convins. Aşezat lângă el, Frost puse paharul pe măsuţa joasă din metal lăcuit şi aprinse o ţigară fără să-şi ia privirea de la spectacolul fascinant.

Angajatul restaurantului le zâmbi. În mâna lui strânsa cu fermitate, reptila era acum foarte agitată; şuieră scoţând cu intermitenţă din gură o limbă mică şi foarte agresivă. Cu o lovitură scurtă, bărbatul o lipi de podea, aşezând un picior pe gât, la baza protuberanței impresionante, şi celalalt la capătul cozii. Ţinând şarpele întins pentru a-l împiedica să se zbată, îmblânzitorul trase de la centură un cuţit cu lamă lungă şi subţire. Apoi, cu o vioiciune uimitoare, făcu o incizie în pielea cobrei şi prelevă cu grijă vezica biliară.

— Ce face? întreba omul de la FBI.

Frost răspunse înaintea chinezului:

— Îi scoate punga cu fiere.

— Chestia aia mica şi verde ca o fasole? zise americanul mirat. De ce?

— Vei vedea imediat, răspunse Mercenarul amuzat.

Ling Wao îl aprobă clătinând din cap. Cu o mişcare lungă şi liniară a vârfului cuţitului, angajatul restaurantului îl debarasă pe animal de piele. Apoi, cu o mişcare bruscă, îi taie capul. Sângele ţâşni pe podea.

Cobra tresări de câteva ori şi rămase nemişcată. Îmblânzitorul se întoarse spre Ling Wao şi oaspeţii lui, făcu o plecăciune adâncă, luă de jos cobra moartă, pe care o încolăci pe o tavă de lemn, şi se îndepărtă spre partea din spate a sălii.

O chelneriţă, purtând o rochie de mătase albastră despicată până la talie, se apropie şi se lăsă în genunchi ca să şteargă

urmele de sânge de pe parchet. În timp ce trăgea cu ochiul la pulpele fetei, O'Hara întrebă:

— Acest gen de distracţie sinistră e la modă în restaurantele din Hong Kong?

— Doar în restaurantele specializate ca acesta, îi răspunse Mercenarul.

— Ciudate obiceiuri, mormăi roşcovanul. Mie mi se pare mai curând ceva scârbos.

— În fond, domnule O'Hara, zise Ling Wao, tăiatul porcilor, aşa cum se face în Statele Unite, la scară industrială nu vi se pare la fel de „scârbos"? E vorba de acelaşi lucru, dar practicat într-un mod, să zicem... mai tradiţional.

— Să-mi fie cu iertare! obiectă americanul. Noi, când tăiem porci sau găini, n-o facem ca să impresionăm spectatorii, ci ca să-i mâncăm.

Chinezul păru dezamăgit.

— Dar... se bâlbâi el, am... am crezut că ai înţeles. Exact asta şi...

Cu un gest discret dar imperios, Frost îi făcu semn să tacă, grăbindu-se să intervină:

— Haideţi, domnilor, nu ne aflăm aici ca să discutăm despre obiceiurile societăţilor noaste, ci pentru a pune bazele unei colaborări cinstite.

Ling Wao era un bărbat mic de statură cu o faţă rotundă. Părul lui aspru de asiatic, pieptănat pe spate, trăda un început de chelie în creştetul frunţii. Sprâncenele negre şi groase formau nişte patrulatere alungite deasupra ochilor mijiţi, conferind o acuitate deosebită privirii sale. Picioarele scurte şi braţele lungi, împreună cu mersul suplu, îi dădeau o vagă alură de maimuţă.

Frost îl cântărise foarte repede şi îşi zisese că Ling era probabil un adversar redutabil. Chinezul purta un costum occidental a cărui haină, umflată de pectorali şi bicepşi a la Rambo, confirmau şi mai mult această impresie. Probabil că nu era deloc prudent să ai o neînţelegere cu afabilul domn Ling.

Chinezul îi făcu cu ochiul Mercenarului, indicându-i astfel că înţelesese.

— Să trecem la lucruri serioase, ai dreptate, căpitane Frost.

— Ah, nu! protesta Mercenarul. Fără „căpitane" şi tralalauri! Mă cheamă Hank, iar pe colegul meu Mike, ca să fie clar!

Chinezul miji şi mai mult ochii în timp ce zâmbea cu toată gura.

— All right, Hank. And you call me Wao, then. It's my first name.

— OK, zise Mercenarul. Dar vorbeşti o engleză remarcabilă, foarte… foarte academică. Unde ai învăţat-o?

Chinezul avu o mimică evazivă.

— Oh, am învăţat-o de la prietenul unui prieten.

Frost zâmbi şi el. Ştia ce însemna asta. Ling Wao era gata să colaboreze cu americanii pentru că aşa îi ordona guvernul lui. De aici şi până la confidenţe era un drum pe care se vedea clar că nu era dispus să-l facă.

Mercenarul înţelegea foarte bine. Şi asta dovedea seriozitatea noului lor coechipier. Căci, fără îndoială, ca să ţi se repartizeze un caz atât de delicat ca răpirea unui diplomat – şi pe deasupra în colaborare cu doi agenţi americani –, tipul probabil că era un *big shot* în cadrul serviciului secret chinez. Lucru ciudat, Frost presimţea că vor colabora perfect.

Era un sentiment greu de explicat, mai curând o intuiţie decât altceva. Dar, imediat ce pronunţaseră parolele de recunoaştere,

între Ling Wao şi Hank Frost se stabilise un contact instinctiv. Un fel de comunicare tacită între cei doi oameni de acţiune, de parcă şi-ar fi dat imediat seama că fac parte din aceeaşi „rasă”…

O’Hara însă era mult mai rezervat. Frost îl simţea chiar puţin neîncrezător faţă de Ling Wao; asta pentru că îi lipsea experienţa misiunilor în străinătate şi, mai ales, a misiunilor în afara continentului american. După cunoştinţele lui Frost, asta era prima dată când omul de la FBI punea piciorul în Asia. În principiu, în virtutea responsabilităţilor sale, O’Hara ar fi trebuit să fie şeful operaţiunilor dar, după felul în care îl lăsa pe prietenul său să ia iniţiativele, Mercenarul înţelese că roşcovanul era cât se poate de dispus să renunţe la această prerogativă.

Acum era evident că, dacă Frost n-ar fi acceptat să-l însoţească, O’Hara ar fi refuzat cazul. Mercenarul conducea acţiunea. Ling Wao nu se înşelase şi lui i se şi adresă:

— Din motive de securitate, nu vi s-a comunicat decât un minimum de informaţii despre răpirea lui Thorensen. Până ne aduc mâncarea, propun să trecem la detalii.

Frost clătină din cap.

— O clipă, interveni O’Hara, mai galben la faţă decât colegul lui asiatic. După spectacolul care ni s-a oferit, simt nevoia să-mi repun stomacul în stare de funcţionare.

Chemă un chelner care trecea prin apropiere şi mai ceru un pahar cu rom Myer’s.

— O să-mi facă bine, comentă el. În stadiul actual al lucrurilor, n-aş fi în stare să înghit nimic.

Frost şi chinezul schimbară din nou o privire complice. Apoi Ling Wao continuă:

— După cum ştiţi, toţi participanţii, la conferinţă, precum şi soldaţii însărcinaţi cu paza lor, au fost masacraţi în mod sălbatic cu arme albe.

— Cu excepţia lui Thorensen, completă Frost. De fapt, toată povestea asta seamănă mai mult cu un comando de terorişti decât cu o răpire politică. Dacă am fi în Liban, mi s-ar părea… ca să spun aşa, în conformitate cu politica locală. Dar în China, într-un templu, şi doar la câţiva kilometri de Pekin… Mărturisesc că sunt puţin derutat.

De vreme ce era invitat la familiaritate, Ling Wao nu se lasă rugat. Întinse mâna pe deasupra mesei şi îl bătu uşor pe mână pe cel din faţa lui. Apoi se uită ţintă la el şi declară cu un ton plin de gravitate:

— Vei fi mai puţin derutat după ce-am sa-ţi aduc la cunoştinţă ultimele descoperiri. În primul rând, soldaţii însărcinaţi cu protecţia de la distanţă erau încă în viaţă la sosirea poliţiei, şi au avut timp să facă unele destăinuiri interesante. În al doilea rând, o parte a atacului a fost filmată de o cameră de filmat de supraveghere, plasată în sala de conferinţă. Zhu Guodeng, care conducea delegaţia chineză, a încercat să opună rezistenţă. A luat o sticlă şi l-a lovit pe unul dintre agresori.

Cu ţigara vârâtă în colţul gurii. Frost asculta cu mare atenţie.

— Individul s-a prăbuşit, continuă Ling. Care a fost reacţia complicilor lui? Nu ştim. Dar l-au părăsit la faţa locului împreună cu celelalte cadavre. Probabil o greşeală. Chiar şi oamenii cel mai bine antrenaţi comit uneori greşeli…

Frost aprobă cu o mişcare a capului şi strivi chiştocul ţigării în mica scrumieră de sidef, apoi ridică privirea spre Ling Wao şi întrebă:

— Vrei să spui că tipul trăieşte şi că l-ai interogat?

Dar Ling Wao voia să prelungească suspansul. Continuă fără să ţină seama de întrerupere:

— Cu siguranţa că l-au crezut mort. Poate că erau prea grăbiţi să o şteargă cu Thorensen înainte de sosirea poliţiei… Un lucru e însă sigur. S-au înşelat asupra identităţii victimei. Altfel, cred că n-ar fi lăsat în urma lor un individ atât de compromiţător.

— Cum aşa? întrebă mirat Mercenarul. Crezi că tipii din comando nu se cunoşteau între ei?

— Ba da, răspunse Ling Wao. Dar toţi purtau combinezoane negre şi cagule. Asta ar explica o posibilă eroare.

— Deci? insista Frost nerăbdător. Cine e individul?

Ling Wao făcu o mică pauză.

— E un… începu el.

Apoi tăcu brusc. Chelneriţa se îndrepta spre masa lor cu romul lui O'Hara. Se lăsă cu graţie în genunchi, aşează paharul în faţa roşcovanului, care nu ştia unde să se mai uite, apoi îi dădu lovitura de gratie sub forma unui zâmbet mut şi a unei plecăciuni adânci. Fata se ridică, se întoarse în loc şi se îndepărtă în foşnet de mătase.

Vizibil agitat, omul de la FBI îşi foi cu stângăcie fizicul impozant.

— Ei, Mike! exclama Mercenarul privind la tânăra chinezoaică care dădea într-o parte perdeaua de perle ca să intre în bucătărie. Serviciul e şic şi şoc, nu-i aşa? Asta îţi provoacă furnicături?

Poliţistul dădu din umeri.

— Nu ţi-e bine, nenişorule? bombăni el roşu la faţă ca racul. Nu sunt obişnuit să stau turceşte atâta vreme. Asta e tot. Mă… mă dor puţin articulaţiile.

Frost aprinse altă ţigară, bău o gură de whisky şi se întoarse spre Ling Wao.

— Deci, cine era tipul?

O'Hara goli jumătate din pahar, îşi recăpată coloraţia naturală a obrajilor, moştenită de la bunicii lui care încă mai lucrau pământul tare al Irlandei, şi se aplecă şi el spre chinez. Dar Ling Wao părea că se răzgândise. Se hotărâse să-i facă pe ascultătorii lui să mai aştepte.

— Mai întâi, zise el, un mic rezumat al anumitor lucruri care se petrec la noi şi de care probabil că nu ştiţi. Consider important să înţelegeţi perfect situaţia. Probabil că aţi auzit de ninja japonezi...

— *Natürlich,* zise O'Hara, cu un aer vexat de parcă ar fi fost considerat un ignorant.

— Natural, traduse Frost. Ninja sunt nişte fanatici, pentru care a omorî este o formă de exprimare artistică.

— Exact, aprobă Ling Wao. Ei bine, aflaţi că aceşti ninja au făcut adepţi şi la noi. E vorba de o bandă de turbaţi care şi-au luat numele de Spectrele Nopţii, sau *Invizibilii*, pentru a da o traducere mai puţin exactă dar mai evocatoare.

— Măi, să fie! murmură O'Hara uimit. Şi eu care credeam că ţările comuniste nu-şi pot oferi acest gen de lux... Credeam că indivizi precum Charles Manson sunt o specialitate a societăţilor occidentale! Ei, cu asta să ştii că m-ai lăsat tablou, nenişorule!

Ling Wao tăcu un moment, în timp ce un chelner aşeza pe masă un platou fumegând, conţinând cubuleţe albe şi maronii, o strachină cu orez şi o carafă cu vin roşu.

— Cabernet-Sauvignon de California, zise chinezul, convins că le făcea o mare plăcere invitaţilor săi.

Americanii îşi exprimară aprobarea cu un clătinat din cap recunoscător. Frost gustă din vin şi îl găsi acceptabil. După câteva încercări nereuşite cu beţişoarele, O'Hara luă o lingură ca

să guste bucatele insolite, sub privirile scrutătoare ale lui Hank şi Wao.

— Hei! exclamă el. Nu e rău deloc!

Ceilalţi doi începură şi ei să mănânce, liniştiţi. Chinezul aprecie cu o privire măestria cu care Mercenarul mânuia beţişoarele, apoi reluă explicaţiile:

— Acest grup al *Invizibililor* face parte dintre bubele pe care ne străduim să le spargem. Inutil să vă spun că nu e deloc uşor. Aceşti indivizi periculoşi se deplasează tot timpul, şi în regiuni unde densitatea populaţiei e mică. Nu se arată decât cu cagule şi combinezoane negre ca să comită crime.

Americanii dădeau din cap în timp ce mâncau. O'Hara părea că se delectează.

— De câtăva vreme, continuă Ling Wao, am avut impresia că forţe ostile încearcă să-i manevreze politic pe aceşti *Invizibili* în folosul lor. Acum avem şi dovada.

— La asta mă gândeam şi eu, îl întrerupse Mercenarul. Dacă faimoşii tai *Invizibili* sunt adepţi ninja, ucid de dragul de a ucide, nu pentru a câştiga ceva.

— Exact, admise chinezul, numai că trebuie să facă rost de mijloace de subzistenţa. În pustiu e greu. De aceea libienii le-au propus un târg. Voi ne faceţi câteva servicii şi noi vă dăm posibilitatea să vă satisfaceţi frenezia de a ucide. Probabil că nu le-a trebuit prea mult ca să se înţeleagă…

— Stai puţin, interveni O'Hara, cu gura plina. Dacă înţeleg bine, vrei să spui că lovitura a fost pusa la cale de Libia?

Ling Wao clătină din cap.

— Glumeşti, nenişorule? Libienii sunt mai curând… în fine… Cam în aceeaşi tabără cu voi… Nu văd de ce v-ar ataca pe voi.

Ling Wao schiţă un zâmbet văzând stingherea la lui O'Hara.

— Dragă colega, îţi atrag atenţia că pe voi v-au atacat. Până la proba contrara, Bruce Herschedes Thorensen este cetăţean al Statelor Unite ale Americii, nu al Republicii Populare Chineze.

Mercenarul puse jos beţişoarele, bău o gură de vin, apoi aprinse o ţigară Camel cu vechea lui brichetă Zippo.

— Acum te întrerup eu, zise el suflând primul fum pe nări. Că libienii vor să ne facă o măgărie după cazul F-111, asta e cât se poate de uşor de înţeles. Dar să vină în China pentru asta, cu toate riscurile şi cheltuielile pe care le implică aceasta manevră, îţi mărturisesc că ceva îmi scapă.

Chinezul luă pachetul de ţigări al lui Frost şi începu să-l răsucească între degete fără să-şi dea seama ce face.

— Nu trebuie să te opreşti strict la răpirea lui Thorensen, Hank. Examinează problema dintr-un unghi mai larg, şi atunci îţi vei da seama.

Mercenarul fumă un moment căzut pe gânduri, în timp ce O'Hara termina de mâncat cu mare poftă şi bea un pahar plin de Cabernet-Sauvignon.

Ling Wao se uita ţintă la Frost, urmărind expresiile care se succedau pe faţa Mercenarului.

— Nici eu nu-mi dau seama, mărturisi agentul de la FBI.

Apoi arătă spre farfuria goală şi zise:

— Grozavă mâncare. Ce-a fost?

Cufundat în gânduri, Frost răspunse cu un ton absent:

— Cobra pe care ai văzut-o adineauri cu o tocană din ficaţi de pasăre.

— Ce!

Spasmul care îl scutura pe Michael O'Hara fu gata să răstoarne mica masă de lemn. Faţa agentului special se schimba din roşu ca bujorul în verde ca spanacul, apoi deveni galbenă ca la o criză de ficat. Ling şi Frost râdeau.

— Haide, Mike! zise Mercenarul cu un ton binevoitor. De vină e doar ideea pe care ţi-o faci... Uite, bea, o să te simţi mai bine.

Umplu paharul prietenului său, apoi se întoarse spre Ling:

— Încercând să lărgesc cadrul problemei, trag concluzia că amicii lui Kadhafi voiau să lovească în noi şi să vă dea şi pe voi de necaz cu aceeaşi ocazie. Asta nu mă lămureşte prea tare.

— Eşti pe-aproape, zise chinezul. De la bombardament, Kadhafi e ca turbat. Natural, a încercat să se întoarcă spre Moscova de la care a obţinut probabil ajutor. Dar nimic mai mult. Reacţia Kremlinului a fost cum nu se poate mai moderată. Mai mult, Gorbaciov a vorbit de desfiinţarea alianţei NATO şi a Pactului de la Varşovia, în cadrul căruia Kadhafi încearcă prin toate mijloacele să fie admis.

— OK, zise Frost. Şi unde ne duce asta?

O'Hara tăcea. Era albastru. Din cauza dezvăluirilor lui Ling Wao sau pentru că mâncase cobră? Poate că din amândouă cauzele.

— Moscova face apel la Washington. Pekinul şi Washingtonul organizează tratative. În vederea unui pact de asistenţă mutuala. Iar Kadhafi are sentimentul foarte apăsător că este părăsit.

O'Hara era mov.

— Îl vor tortura pe Thorensen, îl vor droga, zise Ling Wao. N-au luat niciun document. Dosarele delegaţiei americane au fost deja restituite ambasadei voastre.

— Nu înţeleg, interveni Mercenarul. Obiectivul libienilor ar trebui să fie dezvăluirea existenţei tratativelor, ca să arunce

totul în aer şi să găsească mai multă îngăduinţă la conducătorii de la Kremlin. De ce-au lăsat documentele şi au luat cu ei un om?

— Pentru că le place spectacolul, răspunse Ling Wao.

Tăcu din nou, până când chelnerul debarasă masa. Apoi întrebă:

— Vreţi ceva dulce?

— Nu, mulţumesc, se grăbi să răspundă O'Hara terorizat.

Mercenarul zâmbi.

— Nici eu, zise el. Se face târziu şi sunt nerăbdător să trec la lucruri serioase.

— Foarte bine, spuse Ling. Un gin-seng cald cu miere?

— De acord, accepta Mercenarul.

Michael O'Hara scuturã cu vigoare din cap şi declară că, pentru digestie, nimic nu era mai bun decât un pahar mare cu rom Myer's. Ling Wao dădu comanda şi ceru să i se aducă şi nota de plată. Cei trei bărbaţi vorbiră despre lucruri banale, în aşteptarea chelnerului, apoi Frost luă o gură de gin-seng şi întrebă:

— Bănuieşti ce urmăresc libienii?

— Să dea lovitura cea mai răsunătoare cu putinţă. Au de gând să-l filmeze pe Thorensen cu o cameră video. Îl for face să repete în cele mai mici detalii obiectivele conferinţei, ordinea de zi, propunerile celor două ţari etc. După care, vor trimite caseta Moscovei. O mişcare simplă dar radicală pentru torpilarea eforturilor de înlăturare a încordării dintre ţara voastră şi URSS. Nu mai e nevoie să-ţi spun că Kadhafi contează să se aleagă cu ceva din toată treaba asta.

O’Hara începea să-şi revină. Era roşiatic. Cu preţul unui mare efort şi al unui gât zdravăn de rom, omul de la FBI reuşi să pronunţe:

— Dacă rusnacii află că suntem atât de avansaţi în încercarea de apropiere faţă de josnicii revizionişti chinezi, să vezi atunci scandal!

— Întocmai, aprobă Ling Wao. Noi nu vrem să înrăutăţim situaţia, nici între URSS şi Statele Unite, nici între noi şi URSS. Pacea e singurul nostru obiectiv. Drept dovadă, am invitat imediat guvernul vostru să ia parte la cercetări pe propriul nostru teritoriu…

— Dar, îl întrerupse Mercenarul, de unde ştii povestea asta cu caseta? De la un prieten al unui prieten?

Chinezul zâmbi.

— Nu. Tipul rănit de Zhu Guodeng cu ocazia atacului asupra Oratorului nu era un *invizibil,* ci un agent libian. Furios că s-a pomenit în mâinile poliţiei noastre, şi-a scuipat tot veninul şi ne-a povestit totul. Dacă l-ai fi văzut cât era de furios! Făcea spume la gură.

— Incredibil, murmură Frost. Furia te împinge uneori să faci mari prostii, mai ales când e vorba de fanatici.

— Mai târziu, zise Ling Wao, i-a venit mintea la cap şi, fireşte, a retractat.

— Fireşte, zise Mercenarul. Asta nu face decât să dea şi mai mare credibilitate mărturiilor sale.

— Asta e şi părerea noastră, afirmă chinezul.

Mercenarul îşi înmuie buzele în gin-seng şi continuă:

— Şi asta indică faptul că, fatalmente, de partea voastră a existat o scurgere de informaţii. Probabil la nivel foarte înalt. După câte ştiu, conferinţa a fost pregătită în cel mai mare

secret. Cu siguranţa că libienii n-au venit să obţină informaţii de la americani. Atunci de la cine au aflat?

— Şi noi am ajuns la aceleaşi concluzii, mărturisi Ling Wao, hotărât să joace cu cărţile pe faţa. Încă nu cunoaştem originea indiscreţiilor. S-a deschis o anchetă care cred că îşi va arăta roadele. Dar e de la sine înţeles că acest aspect al problemei nu vă priveşte. Misiunea voastră este de a participa la cercetările care au loc pentru găsirea lui Thorensen, nimic mai mult.

— Bine dar... mormăi O'Hara. Dacă vor mai fi şi alte scurgeri de informaţii? Cine va plăti oalele sparte?

— Am impresia că v-am adus la cunoştinţă situaţia cât se poate de clar, răspunse chinezul. V-am informat asupra riscurilor. Dacă le acceptaţi, o veţi face în deplină cunoştinţa de cauză.

— Că şi cum ne-ai trimite direct în gura lupului! exclamă omul de la FBI.

Frost îl linişti.

— Calmează-te, tipule. Wao are dreptate şi înţelegerea mi se pare corecta. Chinezii ne fac un hatâr cerându-ne să participam la cercetări. Nu le putem impune condiţiile noastre. Imaginează-ţi puţin situaţia inversă. Crezi că noi i-am lăsa să se amestece în treburile noastre de familie?

O'Hara dădu din umeri. Ling Wao se uita la Frost şi zise:

— Mulţumesc.

Bău puţin gin-seng şi adaugă:

— Văd că Hank a înţeles bazele colaborării noastre. Dacă în cursul cercetărilor descoperiţi elemente referitoare la această faimoasă scurgere de informaţii, atunci, fireşte, situaţia va fi cu totul alta. Dar să fim înţeleşi: asta nu e misiunea voastră. Înainte de a vă duce în China populară, vreau să fiu sigur că suntem

perfect de acord asupra acestui punct şi că după aceea nu vor exista neînţelegeri.

Mercenarul nu avea nicio obiecţie de făcut.

— Nicio problemă, zise el.

Ling Wao se uită cu privirea lui pătrunzătoare la Michael O'Hara. Omul de la FBI mormăi ceva care putea fi luat drept o încuviinţare, apoi zise:

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să merg până la toaletă. De urgenţă. Să nu profitaţi de absenţa mea ca să mă bârfiţi. Aţi auzit?

Ling îi explică cum să ajungă la toaletă şi roşcovanul îşi ridică cu greu fizicul deşirat.

— Hei, Mike, să nu uiţi că te aşteptăm! zise Mercenarul râzând. Să nu întârzii prea mult în drum, dacă o întâlneşti din întâmplare pe Miss Bulan de Catifea…

O'Hara se uită la el încruntat.

— Nu-mi arde mie de agăţat, când mă paşte intoxicaţia alimentară!

— Haide, Mike, nu ţi se va întâmpla nimic. Cobra aceea era foarte proaspătă, ai văzut-o cu ochii tai.

O'Hara se strâmba, le întoarse spatele şi porni în direcţia toaletei. Ceilalţi doi îl urmăriră un moment cu privirea, apoi Ling se întoarse spre Mercenar.

— Sper că nu vom avea probleme cu Mike?

Frost bătu uşor cu degetele în pachetul de Camel, din care scoase o ţigară pe care o vârî în colţul gurii, apoi aprinse bricheta.

— Vor fi poate câteva frecuşuri la început, dar trebuie să-l lăsăm să se obişnuiască. Mike lucrează de obicei singur sau cu o mică echipă, şi totdeauna pe teritoriul american. E normal să fie puţin dezorientat. În afară de asta, pot să-ţi garantez că e un profesionist de primă mână. De altfel, dacă a fost recomandat de CIA şi acceptat de serviciul vostru…

— E o dovadă de competenţă, recunoscu chinezul. Idem în ceea ce te priveşte. E destul să te uiţi la statele tale de serviciu ca să te convingi. Operaţiunile la care ai luat parte în calitate de căpitan de mercenari în Africa, în America de Sud şi în Afganistan spun destul de multe. Fără a mai vorbi de…

— Hei! îl întrerupse Mercenarul. De unde ai atâtea informaţii despre mine?

— De la prietenul unui prieten, bineînţeles, răspunse Wao, stăpânindu-şi pofta de râs.

Frost suflă fumul spre plafonul sălii, apoi întrebă trăgându-se uşor de mustaţă:

— Ştii unde l-au dus pe Bruce Thorensen?

Chinezul scutură din cap.

— Avem mai mult ipoteze. Am trimis deja echipe pe teren ca să le verificăm. Nu putem trimite avioane de reperaj pentru a încerca să localizăm tabăra *invizibililor*. Tipii ăştia se ascund în locuri impracticabile şi sunt foarte mobili. Dacă sunt survolaţi de un elicopter sau alt aparat, indivizii reuşesc s-o şteargă înainte de a se putea interveni.

— Atunci cum procedaţi?

— Ne apropiem de ei cât mai mult cu putinţă, folosind camionul sau o ambarcaţiune, în funcţie de topografia locului. După aceea continuăm pe jos.

Frost trase adânc din ţigară.

— Nu e destul de rapid, zise el. Dacă nu acţionăm foarte repede, aceşti coioţi vor avea tot timpul să-l filmeze pe Thorensen şi să trimită caseta ruşilor. Şi vom găsi scheletul compatriotului nostru undeva în deşertul Gobi.

Ling Wao scutură lent din cap.

— Nu te ambala, Hank. Avem totuşi ceva timp la dispoziţie, în primul rând, e foarte probabil că vom descoperi bârlogul răpitorilor în zilele următoare. În al doilea rând, nu vor putea să facă imediat caseta. În al treilea rând, după realizarea casetei, vor trebui să ia legătura cu Moscova pentru a o înmâna agenţilor KGB. Asta va mai lua un timp. Nu vor spune nimic sovieticilor până când nu vor avea caseta în mână; le e mult prea frica să nu se acopere de ridicol în caz de eşec.

— Mda, admise Mercenarul scuturând ţigara deasupra scrumierei. Probabil. Dar de ce spui că le va trebui un anumit timp ca să facă această casetă? Sub tortură – şi Dumnezeu ştie de ce sunt în stare libienii – Thorensen la va spune tot ce doresc. Ba chiar va mai pune şi de la el, dacă i se va cere. Parcă îl aud: „Eram un câine anti-arab dar am înţeles că greşeam. Americanii şi guvernul lor sunt nişte porci…” Etc., etc.

Ling Wao nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Când vei vedea cum l-au luat pe Thorensen, vei înţelege. La ora actuală, probabil că diplomatul e plin de răni şi de vânătăi. Nici dacă l-ar machia n-ar putea să arate aşa cum trebuie. N-ar fi credibil. Pe de altă parte, contrar obiceiului lor, libienii vor uza de presiune, şantaj sau vor folosi drogurile. Se vede de la o poşta când un om vorbeşte în urma torturilor. Dacă vor să fie coerenţi, vor trebui să folosească metode mai puţin brutale. Şi pentru asta vor avea nevoie de timp.

— Mi-ar plăcea să am şi eu optimismul tău, murmură Mercenarul trăgând un ultim fum din ţigară. Dacă pe libieni îi doare în spate de coerenţă – ceea ce nu m-ar mira prea mult – Thorensen s-ar putea să fie deja mort. Iar caseta s-ar putea să fie în drum spre Moscova.

— Şi în privinţa asta suntem hotărâţi să nu le facilitam deloc sarcina, declară Ling Wao. Ţara e foarte supravegheată, în special frontierele, porturile şi aeroporturile.

— Oricum, mormăi Frost, stingând ţigara, n-avem de ales. Suntem obligaţi să ne agăţăm de speranţele astea, chiar dacă sunt cam anemice. Altfel, nici n-ar mai merita să intrăm în China.

O'Hara se întoarse de la toaletă.

— Ei bine, zise el aplecându-se deasupra lui Frost, acum tu ţi-ai pierdut moralul?

— Nu chiar, răspunse Mercenarul. Încerc pur şi simplu să fiu realist. Văd că te simţi mai bine. Sunt convins că ai obţinut o întâlnire de la Bulan de Catifea.

O'Hara dădu din umeri agasat.

— Ţi-am spus că nu-mi arde de asta, nenişorule. De altfel, păpuşa nu mai e; probabil că şi-a terminat programul. Iar eu, într-adevăr, mă simt mai bine de când am slobozit cobra în canalele de scurgere ale Hong Kong-ului.

Ling Wao, care tocmai achita nota de plată, ridică capul spre american.

— Să nu-ţi pară rău după bani, murmură O'Hara. Am făcut o selecţie şi romul nu s-a pierdut.

— Nu-mi pare rău, zise chinezul zâmbind. De altfel, banii ăştia nu sunt ai mei. Sunt ai Departamentului Problemelor Sociale.

Ca să dovedească că spune adevărul, lăsă un bacşiş mai mult decât consistent şi adăugă cu un ton glumeţ:

— Să dăm curs obiceiurilor capitaliste. Cel puţin acum, pentru că acolo unde mergem, n-o să am ce mai face cu aceşti dolari Hong Kong.

Se ridică, imitat de Frost şi cei trei bărbaţi ieşiră afară, sub bolta nopţii plină de stele.

* * *

Deşi nu era lună, bolta cerului era luminoasă. Presărat cu puncte scânteietoare, firmamentul împodobea Marea Chinei cu mii de paiete mişcătoare. Apa avea o somptuoasă culoare albastra ale cărei sclipiri îi aminteau lui O'Hara de rochia pe care o purta „Bulan de Catifea". Omul de la FBI deschise gura şi vorbi împrăştiind în jur duhoare de rom:

— Am nevoie de un Alka-Seltzer dar, bineînţeles numai la asta nu s-a gândit nimeni!

O hulă uşoară legăna mica balenieră. Sprijinit cu coatele de margine în partea din faţa, alături de O'Hara, Mercenarul se abandona seninătăţii acelui moment trăgând din ţigara al cărei fum se destrăma lent înainte de a se pierde în imensitatea nopţii. Încă nu se zăreau luminile continentului, absorbite de o ceaţă uşoară datorată căldurii, dar Frost ştia că se aflau cam la jumătatea drumului dintre Hong Kong şi Canton. Dacă fuseseră reperaţi de un eventual inamic, acum ar fi trebuit să fie atacaţi.

Mercenarul zâmbi şi faţa i se încreţi uşor.

— Haide, Mike, bucură-te mai bine de această plimbare splendidă. Îmbuibă-te cu iod şi cu toate aceste minunate parfumuri ale mării! Adulmecă acest amestec subtil de mirosuri de peşte, alge şi stropi de apă! A, marea, marea, marea!

— Gura, mormăi O'Hara. Deocamdată, tot ce adulmec e putoarea chiştocului tău de ţigară, asortată subtil cu duhori de rom, borâtură şi motorină.

Ca să dea dovadă de bună voinţă, Mercenarul aruncă ţigara în valuri.

— Eu, zise el, dacă mi-aş asculta îndemnurile lăuntrice, aş uita pentru ce-am venit aici şi m-aş considera un turist.

— Mda, ştiu, am citit şi eu materialul pe care ni l-au servit înaintea plecării. Hong Kong, unul dintre cele mai frumoase porturi ale lumii... exportă zilnic marfă în valoare de trei milioane de dolari... Locuitorii consumă zilnic şase mii de porci, o sută de mii de pui, o mie de tone de orez, trei sute de tone de peşte, şi nu mai ştiu ce... Mă doare undeva! Tot ce-am reţinut din material e că Hong Kong-ul este capitala mondiala a spionajului!

— Numai că, murmură Mercenarul, pe un ton gânditor, în materialul furnizat există o lacună. Nu ni se spune câte-cobre se consumă în fiecare seară în restaurantele oraşului...

— Da, foarte nostim, ce să spun! Părerea mea e că am fost reperaţi imediat ce am ajuns în oraşul ăsta afurisit! Oricum, vom afla foarte curând dacă trădătorii sunt foarte bine informaţi. Suntem cam pe la jumătatea traseului. E cel mai bun loc ca să ne scufunde.

— În privinţa asta, admise Mercenarul, îţi dau perfectă dreptate. Dar ca să ne scufunde, ar trebui să aibă mijloacele necesare. Ce-ţi închipui? Că Kadhafi a trimis până aici vedete lansatoare de torpile?

Roşcovanul săltă din umeri.

— Nu, evident. Totuşi! Tipii ăştia nu sunt nişte amatori. Ai auzit şi tu ce-a spus Wao.

Mercenarul se întoarse spre O'Hara şi îl apucă de cot. Nu mai avea chef de glume.

— Asculta, tipule. Ne-am recuperat armele de la consulat când am ajuns aici. În baleniera asta îl avem pe Ling Wao cu patru oameni. Pe scurt, mijloace ca să ne apărăm în caz de atac. Am înfruntat noi situaţii şi mai critice. Şi ne-am descurcat de fiecare dată. Adevărat? Atunci ce te-a apucat? Ţi-e frică?

Protestul lui O'Hara semăna mai mult cu răgetul unui tigru decât cu o voce omenească:

— Ce face? Să-mi fie frică? Mie? Ia mai zi o dată!

Frost zâmbi. Îşi atinsese scopul.

— Ah! exclamă el. Iată-l din nou pe O'Hara pe care îl cunosc! Ce-ai avut, Mike? Un moment de rătăcire?

— Nu, răspunse omul de la FBI. Poate depărtarea de ţară. N-aş putea să spun de ce nu mă simt în apele mele. Un fel de presentiment...

— Haide, haide, zise Mercenarul liniştitor. Ai să vezi că într-o zi-două te obişnuieşti.

— Posibil, mormăi O'Hara.

Tăcu şi întoarse capul. Se auzise trosnetul podelei de lemn. Ling Wao se întorcea de la pupa, unde fusese ca să dea dispoziţii oamenilor săi.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa? zise el cu afabilitatea care părea să-l caracterizeze.

— Mda, mormăi O'Hara, numai că...

Ling Wao îl întrerupse:

— Ştiu, suntem chiar la jumătatea drumului. Am dat ordin echipajului să fie foarte vigilent.

— Te temi de ceva? îl întreba omul de la FBI.

Chinezul zâmbi.

— Nu ma tem de nimic. Sunt prevăzător, atâta tot... Aveţi armele la voi?

— Natural, răspunseră într-un glas cei doi americani.

Şi în momentul acela auziră zgomotul unui alt motor pe mare. Venea dinspre Victoria şi se apropia cu mare viteza.

— O barcă cu motor, murmură Mercenarul. Poate chiar o mică vedetă.

O'Hara avea deja în mână revolverul lui mare Smith & Wesson, model 29. Omul de la FBI îi aruncă o privire pătrunzătoare chinezului.

— Ordonă-le oamenilor tăi să treacă pe viteza maximă!

Agentul de la Departamentul Problemelor Sociale dădu uşor din cap.

— Dimpotrivă, zise el. Oprim motoarele.

Se întoarse spre oamenii lui şi le striga instrucţiuni în kuan-hua. Motorul amuţi aproape imediat. Balansarea încetă în partea din spate a balenierei care pierdu instantaneu viteză. Roşcovanul se uită pe mare. Cealaltă barcă nu se vedea încă, dar în depărtare se zărea siajul învolburat al unei mici ambarcaţiuni rapide. O'Hara se strâmbă ca un câine care îşi arată colţii şi izbucni:

— O cursă!

Trase revolverul din toc şi îl îndrepta spre Ling Wao.

— De-asta voiai să ştii dacă avem armele la noi, ticălosule! Ai pus la cale totul dinainte. Numai că amicii tăi sosesc puţin cam târziu şi n-ai avut timp să ne adormi... Asculta, Wao. Poate că o să-mi sfârşesc cariera aici, halit de rechini, dar îţi promit că am să te iau cu mine!

Capitolul III

Cu o voce groasă, dar cu un ton foarte tăios, Mercenarul zise:

— Mike, deraiezi complet! Pune la loc puşcociul şi închide gura!

— Da… se bâlbâi roşcovanul uluit. Nu vezi că el e trădătorul? Ne-a îmbrobodit cu aerele lui mieroase şi aşa-zisa lui colaborare pe bază de încredere reciprocă!

— Dumnezeule mare, Mike, încă nu eşti în apele tale!… Ţi-am spus să pui la loc puşcociul şi să nu mai faci atâta zgomot.

— Dar… repeta O'Hara, total dezorientat.

Văzând reacţia lui Frost, chinezul se destinse. Îi murmură explicaţiile cu o voce insistentă.

— Am dat ordin să oprească motorul, Mike, pentru că nu avem destulă putere ca să ne lansăm într-o cursă.

Aproape oprită, baleniera era acum agitată de ruliu. Un val fu gata sa-l dezechilibreze pe O'Hara. Siguranţa i se clătină o dată cu corpul lui mare.

— Şi? murmură el stingherit. Ăsta e un motiv să ne lăsăm prinşi ca nişte peşti în năvod?

Mercenarul consideră că se impunea o nouă intervenţie.

— Scuză-l pe colegul meu, Wao. În vremuri normale, funcţionează în mod satisfăcător, dar se pare că problemele digestive i s-au urcat la cap. N-a înţeles că obiectivul tău numărul unu era să treci neobservat.

— În măsura posibilului, aprobă chinezul cu ironie muşcătoare. Dacă lăsăm să meargă motorul şi vasul acela ne caută, are toate şansele să ne găsească. În schimb, dacă nu ne caută, exista toate şansele să treacă fără să ne remarce. De

altfel, am dat oamenilor mei ordine foarte precise. Am studiat diferite cazuri în eventualitatea unui atac pe mare.

O'Hara nu mai era amenințător dar rămăsese posomorât. Acum era mai mult jenat decât neîncrezător.

— Adică? întreba el.

— Am pierdut deja un timp prețios, răspunse Ling cu o voce ursuză. Mă limitez la esențial. Ambarcațiunea care se apropie este, cât se poate de evident, mai rapidă și mai ușoară decât a noastră. În cazul prezent, consider că cea mai bună șansă a noastră constă într-o manevră de ultimă clipă în care s-o lovim cu pintenul. Dar mai întâi trebuie să fim siguri că are intenții rele față de noi.

— OK, murmură Frost.

O'Hara tăcea, umilit. Vru să-și pună la loc arma.

— Stai acum cu arma în mână, zise Ling Wao, foarte calm. Dar, pe viitor, uită-te bine spre cine o îndrepți. Să nu mă mai confunzi cu inamicul, nenișorule!

Cunoscându-l pe O'Hara, Mercenarul aștepta o reacție furtunoasă din partea lui, dar omul de la FBI înghiți lecția fără să clipească. Hotărât lucru, Mike nu era în apele lui. Chinezul scoase un pistol tip 51, replica unui Tokarev sovietic. Cu picioarele îndoite, aplecat în față, chinezul se deplasă spre mijlocul balenierei făcând semn americanilor să-l urmeze. Frost și O'Hara veniră după el fără să facă zgomot și se ascunseră în spatele unei bănci de lemn solide. Lângă cârmă, unul dintre oamenii lui Ling Wao făcu un gest indicând că erau pregătiți. Mercenarul observă că doi dintre ei aveau pistoale-mitralieră K-50, în timp ce ceilalți doi erau înarmați cu puști de asalt tip 56, versiunea chinezească a redutabilului AKM sovietic.

Forma întunecată tivită cu spumă albă continua să alunece cu viteză pe mare. Acum se afla la mai puțin de o milă și se îndrepta aproximativ în direcția lor.

— Dacă nu ne caută, zise Mercenarul, atunci e sigur că au ceva să-ţi reproşeze. Altfel ar fi aprins luminile.

Ling aprobă clătinând din cap, apoi încremeni brusc. De parcă ar fi vrut să-l contrazică pe Mercenar, cealaltă ambarcaţiune aprinse un far mare. Fasciculul se deplasă câteva secunde pe mare apoi se stinse.

— Acum ştim care e situaţia, zise Frost. Ne caută. S-ar zice că e o barcă cu motor mare.

— Poate chiar o şalupă rapidă, opină Ling Wao.

Farul se aprinse din nou. Deplasarea balenierei era acum aproape nulă. Deodată, lumina nimeri peste ei, chiar la mijloc, alungind pe fundalul întunecat al ambarcaţiunii umbrele băncilor şi ale oamenilor ghemuiţi.

Frost aruncă o privire lângâ el. O'Hara transpira dar părea concentrat, stăpân pe el. Liniştit că îşi vede camaradul gata să înfrunte situaţia, Mercenarul îşi scoase pistolul Browning High Power, apoi pipăi cu degetele în căutarea contactului liniştitor cu pumnalul de luptă Gerber MK-I, prins cu curele la piciorul drept.

Farul se stinse din nou şi, aproape imediat, răsună un zgomot infernal: motoarele celeilalte ambarcaţiuni erau accelerate la maximum. Etrava se ridică şi se năpusti spre balenieră între două jerbe de spumă enorme.

— Ai dreptate, zise Frost. E o şalupă rapidă.

Ling Wao dădu din cap. Fuseseră reperaţi şi tăcerea nu mai servea la nimic. Dădu imediat ordin şi motorul balenierei se puse din nou în mişcare.

— La dracu, ce mai barcă! exclamă O'Hara uluit, privind şalupa. Asta face valuri nu glumă!

— Ia te uită! zise Frost liniştit pe deplin în privinţa prietenului său. Când s-apropie cafteala, ne trezim…

— O leacă, nenişorule, mormăi O’Hara. Poate că asta îmi lipsea. Apropiaţi-va, şmecheraşilor! Ia să vedeţi cu ce tunuleţ vă întâmpină taica Mike!

Motorul duduia şi baleniera descria o buclă după instrucţiunile lui Ling Wao. Dar era de o încetineală îngrozitoare în comparaţie cu şalupa, care rectifică direcţia într-o fracţiune de secundă.

— În privinţa vitezei şi a manevrabilităţii, nu ne putem compara, zise Mercenarul trăgând piedica pistolului.

Ling Wao râse scurt.

— Nu, dar suntem mai grei. Se deplasează foarte repede, dar la cea mai mică rafală de vânt îşi ia zborul. Aşa că o să le facem puţin vânt.

Frost zâmbi. Îi plăcea hotărârea chinezului.

Şalupa trecu în mare viteza la mai puţin de zece metri de pupa. La bord se auzi o rafală. Chinezii din spate ripostară, aparent de pomană. Şalupa era mult prea rapidă.

— La dracu! izbucni O’Hara. Nenorociţii ăştia vor încerca să ne scufunde fără să se apropie!

— N-ai grija! replică Ling. O să le propun o alegere foarte simplă: fie ne abordează cât mai repede, fie sfârşesc pulverizaţi.

Şalupa viră şi reveni spre balenieră, pentru a doua trecere. Ling Wao strigă alte ordine. Frost îi înţelese strategia văzând doi chinezi ridicând o prelată şi scoţând la iveală un lansator de grenade AGS-17 de 30 mm. La lumina albicioasă a stelelor, Mercenarul zări un încărcător plin cu treizeci de cartuşe. Fiecare proiectil exploziv cu fragmentare cântărea aproape patru sute de grame. Şalupa sosea. La bord, patru siluete întunecate, înarmate cu puşti mitralieră, deschiseră focul asupra balenieriei. În noapte răsunară patru rafale. În jurul lui Frost căzură aşchii de lemn.

— La dracu! izbucni Mercenarul. Ne ciuruie bine. După câteva treceri ca asta o să ne transforme în scobitori!

Lângă urechea lui auzi bubuitura revolverului lui O'Hara. De partea cealaltă, pistolul lui Ling Wao pocnea mai puţin zgomotos. Mercenarul avu şi el timp să apese de trei ori pe trăgaci, apoi şalupa ieşi din bătaia armelor.

Atunci se auzi detunătura lansatorului de grenade. Două grenade explodară în apă, formând mici gheizere la câţiva metri de şalupa care se deplasa cu repeziciune, urmată de un impresionant siaj alb.

— Oamenii tăi trag ca orbeţii! răcni O'Hara. Lasă-mă pe mine să mă ocup de bubuitoare! O să-i trimit pe ticăloşii ăştia să le zică bonjur langustelor.

— Oamenii mei îmi execută odinele, îl corectă Ling Wao netulburat. În măsura posibilului, aş vrea să fac rost de prizonieri în viaţă, nu de carne pentru hamburgheri.

— Bine, daaar... începu roşcovanul. Da, punctul tău de vedere e valabil.

Baleniera întorcea lent, gata să înfrunte alt atac. Dar şalupa reduse viteza şi păstră distanţa. După toate aparenţele, lansatorul de grenade îşi făcuse efectul şi adversarul se gândea la o nouă tactică.

Valurile legănau cu putere marea ambarcaţiune şi era din ce în ce mai greu să-ţi menţii cât de cât echilibrul fără să te agăţi de ceva. Pe vine în faţa lui Frost, la adăpostul băncii de lemn, Ling Wao întoarse capul spre americani. Chinezul zâmbea cu toată gura.

— Merge! zise el vesel. Vor veni în mare viteza şi vor încerca abordarea prin surpriză...

— Doar dacă n-au şi ei un lansator de grenade, zise O'Hara. Va fi o luptă între cine ocheşte mai bine. Şi cum manevrabilitatea lor e cu mult mai mare decât a noastră...

— N-au lansator de grenade, replica chinezul cu o logică indiscutabilă. Nu uita că scopul lor este să ne facă să dispărem. Dacă ar fi avut un lansator de grenade, s-ar fi folosit de el de la prima trecere.

Baleniera îşi încheiase manevra. În depărtare, şalupa făcea opturi deplasându-se cu viteză mica. O'Hara îşi pierdea răbdarea.

— Ce mama dracului fac?

— Ezită, răspunse Ling Wao. Ştiu că nu-şi pot permite să rateze lovitura.

În sfârșit, şalupa se puse din nou în mişcare. Deodată, cei trei bărbaţi o văzură făcând un salt când pilotul acceleră motoarele la maximum. Ambarcaţiunea agresorilor se apropia cu o viteză înspăimântătoare, făcând zig-zaguri neregulate pentru a evita grenadele.

— În partea din faţă! striga Mercenarul. Pe acolo ne vor aborda!

Se năpusti spre prora balenierei, urmat de Ling Wao şi de O'Hara.

— Logic, zise chinezul. Ştiu că primejdia cea mai mare e în partea din spate.

Brusc, şalupa îşi încetă deplasarea în zig-zag. Se afla la aproximativ cinci sute de metri când luă direcţia drept spre balenieră. Cu gurile căscate, americanii şi chinezul nu se putură abţine să nu privească spectacolul cu un fel de fascinaţie. Deplasându-se cu toată viteza, şalupa semăna cu un harpon care se îndreaptă spre un mare cetaceu. Precedând ca un vârf de lance triunghiul spumegând al siajului, ambarcaţiunea se

năpustea peste ei sărind pe valuri. Motoarele făceau un zgomot infernal de fiecare dată când elicele se roteau în gol ieşind din apă. Apoi, coca întunecată ridicată spre stele revenea în contact cu elementul lichid cu un pleznet asurzitor.

La bordul balenierei, toată lumea aştepta în tăcere. Toţi reîncărcaseră armele, dar era inutil să prăpădească muniţiile.

Şi, brusc, şalupa păru că ţâşneşte din mare, la mai puţin de douăzeci de metri de etravă. Ling Wao strigă ordinele cu o voce asurzitoare. Motoarele duduiră. Ambarcaţiunea grea se puse în mişcare în întâmpinarea şalupei pentru a o lovi cu pintenul în coastă.

Dar pilotul era un adevărat as. În timp ce doi dintre colegii lui trăgeau asupra balenierei, el făcu o manevră pe cât de riscantă, pe atât de spectaculoasă. O'Hara, Frost şi Ling Wao lăsară capetele în jos ca să se ferească de gloanţele care şuierau pe la urechile lor. Ripostară şi ei, dar ratară ţinta. Într-o jerbă de spumă clocotitoare, şalupa viră practic în loc, aşa cum o maşină se învârteşte pe loc, apoi dispăru din raza vizuală a Mercenarului şi a însoţitorilor săi. Şocul violent de la babord îi făcu să înţeleagă că agresorii abordaseră nava.

Ling Wao striga ceva în kuan-hua apoi le zise americanilor:

— Nu uitaţi! încercăm să punem mâna măcar pe unul singur viu!

— OK, răspunseră americanii la unison.

Armele răpăiră cu furie lângă cârmă. Dar gloanţele trecură pe deasupra şalupei şi se pierdură în mare stârnind stropi de apă. O cange zbură prin aer şi se agăţă de marginea babordului. Unul dintre chinezi se repezi s-o desprindă. O rafală răsună imediat în noapte. Capul chinezului dispăru, pulverizat de rafală. Patru umbre săriră în balenieră. În timp ce trăgeau în ei ca să-i rănească, Mercenarul admiră sângele rece al echipajului. Lăsaţi pe vine în spatele unei bănci, oamenii lui Ling Wao îi executau întocmai ordinele. Toţi ştiau cât de preţios era un prizonier în

stare să vorbească şi se fereau să tragă în punctele vitale pentru a nu-i ucide pe asediatori.

În momentul acela la bordul şalupei se auzi un duduit puternic. Baleniera fu zguduită de un şoc puternic. Dezechilibrat, O'Hara căzu şi se lovi cu capul de bancă. Îşi duse mâna la arcadă şi exclamă:

— La dracu!

Avea degetele roşii de sânge.

Baleniera fu zguduită de al doilea şoc.

— Dumnezeule mare! răcni Mercenarul. Ne găuresc coca! Ăştia s-au urcat la bord ca să facă diversiune! Vino, Mike!

Ling Wao pornise deja. În partea din spate se trăgea în draci. Agresorii erau acum în număr de cinci. Frost văzu unul trecând pe deasupra bordului. În jurul celor două ambarcaţiuni, apa era albă şi înspumată ca şampania. Ling Wao ajunsese la oamenii lui. Frost şi O'Hara erau întârziaţi de un individ în negru.

— N-avem timp! zise Mercenarul. Trebuie să-l ajutam pe Wao. O să luăm alt prizonier!

Apăsă pe trăgaci. Individul ţipa de durere şi îşi duse mâinile la abdomen. Al doilea glonţ îl nimeri pe omul în negru drept în frunte. Americanii îl căutară cu privirea pe Ling.

— Nu e în partea din spate! striga roşcovanul.

— Acolo! zise Frost întinzând degetul.

La lumina albăstruie a stelelor, americanii îl văzură pe chinez alergând spre punctul de abordare a şalupei. Ling Wao îşi pusese revolverul la centură şi luase doua grenade de lângâ cârmă. Obiectivul lui era acum foarte clar. Voia să distrugă şalupa, la bordul căreia câţiva oameni trăgeau de aproape în coca balenierei. Unul dintre agresori înţelese manevra.

Mercenarul îl văzu pregătindu-se să-l împuşte pe Ling Wao pe la spate. Frost apasă imediat pe trăgaci. Propulsată de impact, umbra neagră plecă înapoi spre partea din spate a balenierei unde se prăbuşi, secerată de o bancă de lemn. Ling întoarse capul o fracţiune de secundă şi le mulţumi cu un zâmbet.

În momentul acela baleniera se înclină îngrijorător.

— Gata! striga Frost. Luăm apă!

Ling aruncă grenadele. Exploziile răsunară una după alta. O coloană de foc şi de rămăşiţe incandescente se ridică spre cerul nopţii. Urmă o acalmie de câteva secunde, în timpul căreia toţi combatanţii avură impresia că asurziseră, apoi o grindină de lemn, plastic, cioburi de sticlă şi fragmente de metal şi de corpuri ciopârţite căzu peste balenieră şi oamenii care se aflau la bordul ei.

Frost văzu o mână plină de sânge căzând la cincizeci de centimetri de el, o mână fină, probabil a unei femei.

După ce trecu momentul de stupoare, agresorii înţeleseră că ambarcaţiunea lor era distrusă. Nu mai rămăseseră decât trei. Prinşi între echipaj şi Ling, Frost şi O’Hara, atacatorii ştiau că nu le va fi deloc uşor. Totuşi aleseră tactica fără să schimbe o vorba, fără să-şi adreseze nici cel mai mic semn. Se năpustiră cu furie asupra oamenilor lui Ling care protejau părţile vitale ale balenierei: comenzile, motorul şi rezervorul de carburant.

— Predaţi-vă! le strigă Ling. Nu aveţi nicio şansă!

Drept răspuns, unul dintre agresori se întoarse şi trase o rafală de pistol-mitralieră care îl obligă pe Wao să se arunce pe burtă.

— Nişte căpiaţi! zise O’Hara. Vor să ne facă de petrecanie cu orice preţ, chiar dacă crapă şi ei o dată cu noi.

— Mda, aproba Mercenarul. Noroc că nu şi-au putut lua puştile-mitralieră cu ei, altfel ne-ar fi făcut pilaf…

Ambarcaţiunea era înclinată acum la aproape treizeci de grade, ceea ce provocă căderea spectaculoasă a unuia dintre membrii echipajului. Ling şi americanii îşi dădură seama că ţăcăniţii erau hotărâţi să se lupte până la moarte. Ideea luării de prizonieri trecea acum pe planul doi. Trebuia să acţioneze foarte repede, să elimine pericolul uman până când nu ceda O'Hara. Chinezul se ridică cu prudenţa, scoase pistolul şi trase. Omul cu pistol-mitralieră se prăbuşi.

Altul îşi pierduse revolverul şi se lupta corp la corp cu un membru al echipajului. Mai rămăsese un singur adversar înarmat, un tip mic şi slab, foarte suplu, care se trăgea înapoi şi mitralia grupul de chinezi, străduindu-se să nu-l nimerească pe tovarăşul lui, care se lupta cu unul din membrii echipajului. Ling era cel mai bine plasat.

Trase. Dar celălalt părea că poate să se uite în toate părţile. Cu o vioiciune incredibilă, tipul se rostogoli în spate, evitând glonţul în ultima clipă.

Frost şi O'Hara nu puteau deocamdată să intervină. Nu aveau cum să tragă fără să nu-i nimerească pe chinezii care se aflau în partea cealaltă. Micul individ în negru îşi dădu seama de asta. Deodată scoase un ţipăt de furie, se întoarse şi îi atacă pe americani. Dacă reuşea să ajungă în partea din faţa a balenierei, ar fi putut să tragă în toţi cu pistolul-mitralieră.

— Pe burtă, Mike! strigă Mercenarul.

Sfat inutil. O'Hara era deja pe burtă, culcat în apa care continua să invadeze baleniera. Umbra se opri, pitită în spatele unei bănci.

— Tu la stânga, eu la dreapta, ordona Mercenarul.

Târându-se prin apa murdară de ulei şi de motorină, americanii îşi începură manevra. Cu o clipă înainte de a ajunge la ucigaşul nebun, acesta se ridică brusc din spatele băncii şi trase în direcţia lui O'Hara.

Dacă cobra cu ficăciorii de pui avusese efecte perverse asupra stărilor sufleteşti ale roşcovanului, reflexele îi rămăseseră din fericire nealterate. Fără a-i lăsa adversarului timp să se adăpostească din nou, omul de la FBI apăsă de două ori pe trăgaci. Individul scoase un ţipăt strident şi se rostogoli în spate pierzându-şi pistolul-mitralieră între două bănci.

— Bravo, Mike! strigă Frost.

Mercenarul făcu un salt până la umbra care se zbătea în apa plină de ulei.

— În picioare! îi ordona el. Şi mâinile foarte sus.

Celălalt se ridica, şiroind de apă. Din cauza cagulei, Frost nu-i vedea decât ochii care străluceau de ură.

— Mâinile sus şi niciun gest suspect!

Ucigaşul se supuse. Avea mâna dreapta plină de sânge dar, după toate aparenţele, nicio rană gravă. O'Hara se apropie şi constată foarte mândru de el:

— He-he! Nici măcar nu l-am pocit! Uite prizonierul nostru, Wao!

Niciun răspuns. Americanii întoarseră capul o fracţiune de secundă. Ling Wao nu mai avea cu el decât un singur om. Trei forme fără viaţa zăceau pe fundul balenierei lângă cârmă. Frost înţelese imediat de ce Wao nu reacţionase la apelul lui O'Hara. Ocupat cu propriile lui activităţi, probabil că nici nu-l auzise. Adunând toate prelatele pe care le putuse găsi, omul de la Departamentul Problemelor Sociale se străduia să astupe spărtura, în timp ce subordonatul său, înarmat cu o găleată, dădea de bine de rău afară apa care intra în trombă în ambarcaţiune, în ciuda eforturilor lor îndârjite, baleniera continua să se lase, încet dar inexorabil.

— La draci! mormăi O'Hara ducând o mâna la arcadă.

— O să-ţi îngrijeşti buba mai târziu, Mike. Du-te şi dă-le o mâna de ajutor! Caut ceva cu care să-l leg pe tipul ăsta şi vin şi eu.

O'Hara păşi peste bancă şi se duse să-i ajute pe chinezi.

Dar omul în negru nu avea de gând să se lase legat fedeleş. Mercenarul căuta prin apă o frânghie. Nimic.

— Îmi pare rău, amice, zise el, dar n-am material. Voi fi obligat să te anesteziez.

„Amicul" nici nu se gândea să fie anesteziat. Iar rapiditatea lui era de-a dreptul fulgerătoare. O jumătate de secundă de neatenţie îi fu de ajuns. Profitând de avantajul pe care i-l dădea înclinarea ambarcaţiunii, omul în negru făcu un salt-incredibil. Mercenarul nu-şi putu reţine un strigăt de durere când capul agresorului îi lovi părţile intime cu o forţă de berbece. Frost se clătină. O fracţiune de secundă, şalele şi plămânii îi fură complet paralizate de o durere apăsătoare. Omul în negru era deja în picioare, mic dar viguros şi foarte rapid. Încerca un atemi la încheietura mâinii pentru a-l dezarma pe Mercenar. Rezistând durerii, Frost eschivă. Apoi îl lovi pe individ cu genunchiul făcându-l să se dea înapoi.

— Să nu mai mişti! îi ordonă el îndreptându-şi revolverul spre omul în negru.

Dar era clar că ucigaşul nu mai avea nici judecata, nici simţul primejdiei.

— Câine! strigă el.

Şi se aruncă din nou asupra lui Frost. Mercenarul apasă pe trăgaci o singura dată. Umbra neagră se prăbuşi în apa uleioasă care umplea fundul balenierei.

— Dumnezeule! murmura Mercenarul punând piedica pistolului. Vocea asta… E…

Îşi puse arma la centură, se lăsă jos lângâ forma inertă şi îi scoase cagula. Nu se înşelase. Ucigaşul era o femeie.. Şi ce femeie!

Glasul lui O’Hara îl aduse la realitate.

— Nu putem să facem nimic, fir-ar să fie! Ne scufundăm!

Capitolul IV

Spărtura era parţial astupată. Cu ajutorul lui O’Hara, Ling Wao reuşi să aplice peste restul spărturii o prelată mare făcută pachet. Fixară prelata cu scânduri proptite de fundul balenierei. Dar apa tot mai intra. Celălalt chinez continua să scoată apa, şiroind de sudoare şi de apă, dar nu reuşea să facă faţă.

Mercenarul se apropie, având grija să nu alunece pe lemnul ud.

— Parcă ai da apa afară cu un degetar... Nu vom reuşi în felul ăsta.

Ling Wao se ridică. În ciuda musculaturii sale puternice, chinezul părea vlăguit.

— Trebuie totuşi, zise el. N-o să stăm să ne ducem la fund fără să facem nimic!

Gânditor, Mercenarul îşi netezi o clipa mustaţa.

— Mda, murmură el. Am o altă idee.

Cei trei bărbaţi se uitară la el cu un aer întrebător.

— Să ducem toată greutatea la tribord. Dacă reuşim să basculăm baleniera de cealaltă parte, spărtura se va găsi deasupra liniei de plutire.

— Hei! zise O’Hara ironic. Să ştii că ajungi departe dacă nu te mănâncă rechinii!

— Atenţie, preciza Mercenarul trăgând o ladă de muniţii spre tribord. Dacă treaba merge şi reuşim să răsturnăm echilibrul, toată apa care a intrat va trece brusc de la babord la tribord. Trebuie să ne agăţăm bine ca să nu fim duşi de val.

Cu prudenţă, cei patru bărbaţi transportară greutatea în cealaltă parte. Muniţii, arme, bidoane, tot, inclusiv cadavrele. În fundul cocii, apa atinse echilibrul apoi...

— Agăţaţi-vă! striga Frost.

Brusc, enorma masă lichidă se deplasă în cealaltă parte, trecând peste margine şi ducând cu ea în mare unul dintre cadavre. O'Hara alunecă, fu gata să se lase dus de val şi se agăţă în extremis de o bancă de lemn.

Urmară câteva secunde de incertitudine în cursul cărora baleniera se balansă îngrijorător din cauza refluxului apei. Apoi, treptat, înclinaţia se stabiliză la tribord. La babord, gaura mare se afla acum la câţiva centimetri deasupra nivelului valurilor.

Marja de siguranţă era groasă cât o lamă de brici, dar apa nu mai intra. Nici nu voiau mai mult.

— Oauuu! răcni vesel O'Hara.

— Da? răspunse Chinezul.

— Nu, nu Wao! am zis „oauuu!", am câştigat!

Wao dădu din umeri cu un aer fatalist.

Celălalt chinez reîncepuse să scoată apa.

— Nu! striga Mercenarul. Nu trebuie să mai aruncăm apa în mare! Din cauza greutăţii ei stăm înclinaţi în partea cea bună.

Chinezul se opri după ce şeful lui îi traduse în kuan-hua. Wao îi aruncă lui Frost o trusă de prim ajutor.

— Ocupă-te de rana lui Mike, îi zise el. Vom vedea dacă motorul vrea să mai pornească.

Mercenarul şi O'Hara se aşezară pe margine la tribord. Din când în când, un val ceva mai îndrăzneţ îi atingea uşor.

— E prea întuneric că să pot să-mi dau seama, zise Mercenarul, dar cred că va fi nevoie de o sutură când vom ajunge pe uscat.

Dezinfectase rana şi aplicase pansamentul provizoriu când se auzi duduitul motorului. După câteva clipe, Ling Wao veni lângă ei.

— Ne simţim mai bine? întrebă el.

— Ar fi putut să fie şi mai rău, răspunse roşcovanul.

Urmă un moment de ezitare, apoi adăugă:

— Îmi… îmi pare rău, Wao…

— Nu-i nimic, zise chinezul. Şi eu sunt afectat de pierderea oamenilor mei, dar sunt lucruri pe care trebuie să ştii să le accepţi. Riscurile meseriei, Mike… Statul va fi generos cu familiile lor…

— Ăăă… bineînţeles, îmi pare rău, reluă omul de la FBI. Dar… nu asta voiam să spun. Îmi… îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. M-am înşelat în mod ridicol…

— Haide, haide, zise chinezul măturând aerul cu mâna, şi asta face parte din riscurile meseriei. Şi apoi, adăuga el cu un ton vesel, şi eu am greşit faţa de tine.

— Poftim?

— Ar fi trebuit să bănuiesc că vei avea probleme cu specialitatea restaurantului.

O’Hara îşi reţinu înjurătura. Frost schiţă un zâmbet.

— Pentru că tot suntem în domeniul gastronomiei…

— Ce mai e? bombăni roşcovanul aproape agresiv.

— Vino să vezi, zise Mercenarul. O amintire de la restaurant…

Ţinându-se bine de margine, ceilalţi doi bărbaţi îl urmară spre partea din faţă a balenierei. Mercenarul se apropie de cadavrul femeii pe care fusese nevoit s-o împuşte.

— O veche cunoştinţa care ne-a urmărit până aici. Când ţi-am spus eu că ai un cârlig, Mike...

Se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe Ling şi O'Hara să vadă şi ei.

— Fir-ar să fie! exclamă roşcovanul aplecându-se asupra cadavrului. Bulan de Catifea! De asta nu mai era când m-am dus la toaletă. Se dusese să-şi pregătească colegii!

Ling Wao se încruntă preocupat. Frost se întoarse spre el.

— Nu mai încape nicio îndoiala, Wao. La voi are loc o scurgere de informaţii.

Chinezul dădu din cap.

— Exact. Şi spărtura asta va trebui astupată cât se poate de urgent.

O'Hara încă nu-şi revenise din surpriză.

— Fir-ar dracu al dracului!... Bulan de Catifea... Femeile astea!

— Mike, nu fi sexist, protestă chinezul. Nu ştii ce te aşteaptă...

— Poftim? zise O'Hara.

— Nimic, nimic... se grăbi să răspundă chinezul. Voiam doar să spun că la noi, egalitatea între sexe este mult mai obişnuită şi mai bine admisă decât în societăţile voastre occidentale. Mă întreb totuşi dacă n-ar trebui să fac câteva modificări în rândul personalului afectat acestui caz de Departamentul Problemelor Sociale...

Cu aceste cuvinte enigmatice, Ling îi părăsi pe cei doi americani şi plecă în partea din spate ca să dea instrucţiuni ultimului om din echipaj.

* * *

Mercenarul tocmai se uita la ceas când acostară pe o plajă mică situată la câţiva kilometri de Canton. Se făcuse trei şi nouăsprezece minute. Erau aşteptaţi de două vehicule ale armatei chineze. Ling Wao dădu ordine oamenilor ca să se ocupe de restul balenierei precum şi de cadavre, apoi îi invită pe americani să-l urmeze într-un Jeep, la volanul căruia se instală chiar el. După o jumătate de oră se aflau la Canton şi urcau la bordul unui elicopter care îşi lua imediat zborul spre nord. După aproximativ o oră de zbor, aparatul ateriză pe un teren militar. Acolo, chinezul şi cei doi americani urcară într-un supersonic cu destinaţia Pekin.

* * *

O injecţie antitetanică, trei puncte de sutură, un pansament mare, după care arcada lui Mike nu mai avea decât să se vindece, în afara câtorva sechele dureroase, mai ales în dreptul abdomenului, Mercenarul scăpase nevătămat din înfruntarea din Marea Chinei.

Aşezaţi pe scaune cu împletitura de paie, americanii tocmai văzuseră înregistrarea cu sângerosul atac asupra *Oratoriului Copacului care Cântă.*

Ling Wao se ridică şi închise aparatul video.

— Asta a fost, zise el laconic. Nu ne ajută să aflăm mare lucru.

— Doar că tipii ăştia sunt nişte ţăcăniţi autentici. La dracu! Un soldat cu burta tăiată, acel Sou Dobeng decapitat...

— Zhu Guodeng, îl corectă Ling Wao.

— Aceeaşi ţinută ca şi amicii noştri din noaptea trecută... murmură gânditor Mercenarul.

— E clar că fac parte din echipa *invizibililor,* zise chinezul.

* * *

După noaptea agitată, Ling Wao îşi lăsase colegii americani să doarmă până la unsprezece. Cu toate astea, americanii se treziseră destul de greu. Uitându-se la ochii chinezului, Frost se întrebă dacă Ling se bucurase şi el de luxul celor câteva ore de odihnă. Probabil că nu.

Dovezile unei scurgeri de informaţii erau acum indiscutabile şi, ca o măsura de prevedere, cei trei bărbaţi se aflau singuri în sala de proiecţie a cartierului general operaţional al lui Ling Wao – o clădire mică, din prefabricate, foarte bine păzită, în plin centrul capitalei chineze.

La sosirea lor, Frost şi O'Hara primiseră fiecare un sac Safariland, transmis prin grija ambasadei Statelor Unite. Americanii ştiau că acele bagaje vor fi ultima participare la această acţiune prin reprezentarea ţării lor. Primul gest al lui Frost a fost să desfacă unul dintre cele trei cartuşe de Camel cerute. Cele două pachete avute la el în ajun se deterioraseră iremediabil în apele Mării Chinei. După aceea, îşi montase pistolul de asalt KG-99, expediat în piese detaşate împreună cu patru încărcătoare şi o provizie frumuşică de cartuşe.

O'Hara îşi regăsise cu emoţie micul Smith & Wesson model 60, pe care avea obiceiul să-l poarte la gleznă, într-un toc Cobra.

* * *

Mercenarul aprinse o ţigară Camel şi suflă fumul spre tavanul acoperit cu un material plastic cenuşiu.

— Întrebări? zise Ling Wao.

— N-am văzut prea bine momentul în care a căzut translatorul, răspunse Frost.

Nu era nici masă, nici scrumieră. Scutură scrumul pe podea.

— Într-adevăr, zise Wao. Omul stătea la capătul mesei iar unghiul de înregistrare nu era bun. A fost ucis de un shurikan.

— Asta mi s-a părut şi mie, zise Mercenarul trăgând încă o dată din ţigară. Şi aţi recuperat acest shurikan?

Chinezul dădu din cap.

— E încă la laborator. Nimic deosebit. Fabricaţie artizanală şi nicio amprentă.

— Pe scurt, comenta Mercenarul, singurul mijloc de a da de urma acestor *invizibili,* este continuarea interogării libianului.

Ling Wao zâmbi.

— Nu. Ucigaşii au venit cu maşina până la o distanţă de un kilometru de perimetrul de securitate instalat în jurul Oratoriului. Apoi au plecat cu Thorensen furând un camion al armatei, pe care l-au abandonat într-o carieră, la o depărtare de câţiva kilometri.

— Ştii pe unde au fugit?

— Ţi-am spus ieri că avem câteva ipoteze. Indivizii ăştia sunt extrem de vicleni. Se pricep foarte bine să şteargă urmele. Am trimis pe teren şase dintre agenţii mei cei mai buni. Aştept rapoartele lor.

— Ceva nou de la libian? întrebă O'Hara.

— N-am avut timp să mă ocup personal, răspunse chinezul, dar am primit rapoartele interogatoriilor. Persistă şi semnează. Tot ceea ce ne-a spus despre motivele răpirii lui Thorensen ar fi o poveste inventată la mânie. Ca să ne înfricoşeze, după cum spune el.

— În acest caz, probabil că a oferit o altă versiune, presupuse omul de la FBI.

— Nu. Refuză să spună mai mult.

Frost îşi scutura ţigara şi ridică privirea spre Ling Wao:

— Şi, presupun, la fel în ceea ce priveşte retragerea *invizibililor?*

— N-a spus nimic, confirmă omul de la Departamentul Problemelor Sociale. De altfel, nimic nu dovedeşte că ştie ce loc a fost ales pentru filmarea casetei. Aşa cum îi cunosc pe *invizibili,* probabil că numai doi-trei dintre ei ştiau asta înainte de răpire. Asta limitează riscurile.

— Asta înseamnă că nu dispunem de prea multe informaţii, bombăni Mercenarul strivind chiştocul sub pantof.

Urmă o scurtă tăcere apoi adăugă:

— Bun... Presupun că tipii ăştia nu se plimbă cu avionul. Ar avea nevoie de terenuri pentru decolat şi aterizat. Dar dacă se deplasează cu elicopterele, atunci pot să ne facă să alergăm după ei la nesfârşit.

Ling îl linişti:

— Se deplasează doar pe jos sau cu vehicule furate.

— Eşti absolut sigur?

— Păi, Hank, ne consideri nişte sinantropi? Îţi amintesc că suntem totuşi o putere nucleară şi că avem dispozitive de detecţie. Supraveghem spaţiul nostru aerian, aşa cum face toată lumea.

Mercenarul consideră preferabil să tacă.

Cineva bătu de trei ori la uşa sălii şi Ling Wao pronunţă câteva cuvinte şi uşa se deschise. În încăpere intră un bărbat înalt şi osos. Purta un fel de pijama din pânză groasă de un verde cenuşiu şi o haina cu guler Mao. Individul îi salută pe străini cu un mic semn din cap, apoi se apropie de Ling Wao.

— Ăsta, îi şopti Mercenarul prietenului său, trebuie să fie un membru al FBI-ului local.

Noul sosit ar fi putut să fie fratele chinez al lui O'Hara. Acelaşi fizic masiv, aceiaşi obraji scobiţi. Cu excepţia ochilor de culoarea pielii şi a părului, cei doi bărbaţi păreau făcuţi după acelaşi calapod.

Ling Wao făcu prezentările:

— Ciu Li-Pien, colaboratorul meu direct. Cum ziceţi voi? Mâna mea dreaptă.

Americanii se ridicară ca să dea mâna cu noul venit. Apoi se aşezară din nou în timp ce chinezii dialogau în kuan-hua. Din când în când, Li-Pien şi O'Hara schimbau priviri scrutătoare. Frost le înţelegea mirarea. Cu excepţia hainelor şi a capului, cei doi bărbaţi aveau probabil impresia că se privesc într-o oglindă.

Ling Wao se încruntă în timp ce-şi asculta subordonatul apoi, spre stupefacţia Mercenarului care nu înţelegea niciun cuvânt, O'Hara se schimbă şi el la faţă. Păli. Ochii lui exprimară succesiv stupoarea şi îngrijorarea, ba chiar o umbră de nemulţumire.

Ce se întâmpla? Mike studiase Învăţaţi kuan-hua fără profesori?

Ciu Li-Pien îşi termină raportul şi Ling Wao se întoarse spre americani.

— Ciu a venit cu ceva noutăţi… începu el.

Apoi tăcu. Chinezul dădu cu ochii de faţa lui O'Hara.

— Ah! reluă el pipăindu-şi bărbia cu un gest jenat. Ai înţeles, Mike?

Omul de la FBI dădu din cap.

— E vorba de un nume pe care nu-l pot uita chiar atât de uşor!

— Auziţi, domnilor, interveni Mercenarul. Poate aveţi amabilitatea să-mi explicaţi şi mie ce se întâmplă?

Ling Wao ezită, apoi se adresă roşcovanului:

— Ascultă, Mike, ea are lucruri importante să-mi spună. Tocmai s-a întors. E obosită şi are nevoie de odihnă. Dar mai întâi vreau să văd ce are de spus. Vă las un moment. Mă întorc cât pot de repede ca să vă spun ce-am aflat.

— Bine, dar… protestă Mercenarul.

— Lui Mike îi va face plăcere să-ţi explice, îl întrerupse Ling Wao zâmbind.

Îl urmă pe Ciu Li-Pien pe culoar şi închise uşa în urma lui.

Frost aprinse nervos o ţigară Camel, puse bricheta în buzunarul blugilor şi se întoarse spre O’Hara suflând fumul pe nări.

— Ei bine, Mike? Ai luat lecţii de chineză fără să-mi spui şi mie?

— Nici vorbă, nenişorule, răspunse el vizibil mâniat. N-am înţeles nimic din păsărească lor, cu excepţia unui nume. E vorba de o femeiuşcă.

În mintea Mercenarului începea să se facă lumină. Trase din nou din ţigară şi întrebă:

— O tânăra colaboratoare a lui Wao care a venit într-o zi să te calce pe bătături?

— Mda, mârâi O’Hara cu un ton ursuz. Acum doi ani. Dacă memoria mea e bună, pe vremea aceea avea exact douăzeci şi doi de ani…

— Scuteşte-mă de detalii, zise Mercenarul rânjind amuzat. Ce răutăţi ţi-a făcut această tânără persoană? Dar… Dar, de fapt, în momentul acela nu erai angajat în lupta împotriva terorismului…

— Nu, răspunse O’Hara arţăgos. Mă ocupam de supravegherea teritorială. Pisicuţa fusese reperată când tocmai cumpărase documente de la directorul comercial al unui laborator farmaceutic din San Francisco.

— Ah, e vorba de o vulgară poveste de spionaj industrial! murmură Mercenarul liniştit. Credeam că e ceva mai rău: împuşcături, cadavre, tot tacâmul…

— N-a fost prea departe, mormăi O’Hara. Am trimis patru oameni pe urmele ei. A scăpat de trei. Ultimul a fost găsit cu două coaste rupte într-o parcare.

Mercenarul trase din ţigară şi fu gata să se sufoce de râs. Cu ochiul încă plin de lacrimi, Frost reuşi să spună:

— Acum înţeleg ce voia să spună Wao azi-noapte când te sfătuia să nu fii sexist. Dacă îmi amintesc bine, chiar se întreba dacă nu cumva era mai bine să facă modificări în rândul efectivelor sale. Părerea mea e că se gândea la această fată şi la amintirile voastre neplăcute.

— S-ar putea.

— Mike… relua Mercenarul cu o voce liniştitoare, e o poveste veche. Doar n-ai să-mi spui că încă îi mai porţi pică!

O’Hara nu răspunse. Îşi ţinea buzele foarte strânse.

— De altfel, continuă Frost cu un ton şmecheros, dacă gagicuţa asta a reuşit să-ţi scape printre degete, asta înseamnă că e la înălţime. În cazul de faţă, de vreme ce vom lucra cu ea, ăsta e singurul lucru care contează.

Tăcere obtuză.

— Nu-i aşa, Mike?

Tăcere.

Mercenarul renunţă să mai insiste, fumând un moment fără să mai spună nimic. Apoi întrebă:

— Şi cum o cheamă pe aceasta Mata Hari de la Departamentul Problemelor Sociale?

— Alba Xi-Sien.

— Alba? Drăguţ, dar nu ştiam că asta există şi la chinezi.

Omul de la FBI îşi recapătă treptat faţa obişnuită.

— Mama e italiancă. Numai tatăl e chinez. Voiau să dea fetei lor un nume de genul „Aurora cu degete de trandafir”, sau cam aşa ceva. S-au întâlnit la Cleveland, la frontiera dintre Little Italy şi China Town. Mama a vrut să aibă şi ea contribuţia ei la numele fetei.

Mercenarul zâmbi.

— M-am prins, zise el. Pentru că soţul ei insista cu Aurora lui, mama a căutat termenul cel mai apropiat din panoplia prenumelor italiene.

— Ceea ce a dus la Alba, confirmă omul de la FBI. După doi ani de la naşterea fetei, părinţii s-au instalat la San Francisco unde tata Xi-Sien a cumpărat un Lavomatic. Asta le-a permis să trăiască acceptabil vreme de opt ani, apoi viaţa i-a despărţit.

Frost suflă fumul pe nas.

— A murit?

— Nu, au divorţat, răspunse O’Hara. Xi-Sien nu se putea obişnui în Statele Unite. S-a întors la Hong-Kong. Se crede că în acel moment a început să lucreze pentru serviciul secret de la Pekin.

— Dar, observa Mercenarul, strivind ţigara pe podea, micuţa Alba nu avea decât zece ani! Doar n-au angajat-o de la vârsta asta!

O’Hara era acum mai destins.

— Nu, bineînţeles. Avem foarte puţine informaţii despre această perioadă a vieţii ei. Cu excepţia faptului că de două ori pe an făcea naveta între San Francisco şi Hong Kong, în timp ce urma un curs şcolar, apoi studii strălucite de istorie şi sociologie la Berkeley. CIA crede că probabil s-a lăsat progresiv contaminata de ideile tatălui ei şi că apoi comuniştii i-au făcut propuneri în urmă cu cinci ani, când bătrânul Xi-Sien şi-a găsit moartea în împrejurări cam neclare.

— Aiurea! murmura Mercenarul. O fată educată în Statele Unite şi favorabilă ideilor lor trebuie să fie ceva al naibii de tentant!

— Mda, zise O’Hara. Când mă gândesc că datorită guvernului nostru şi lovelelor noastre a ajuns aici…

— Când aţi început să aveţi bănuieli?

— În momentul acelui caz de spionaj de la San Francisco. Ăsta a fost primul şi ultimul contact al serviciilor noastre secrete cu Alba.

— Mama ei mai trăieşte în California?

— Nu. A plecat să trăiască liniştită la Palermo. Am pierdut-o din vedere.

O’Hara era acum complet destins. Adăuga ironic:

— N-aş fi prea surprins dacă aş auzi că a intrat în rândul mafiei…

Mercenarul zâmbi.

— Dar vad că ştii multe despre gagicuţa asta! Nu mai ai şi alte detalii interesante? Măsura şoldurilor, a pieptului?

Roşcovanul zâmbi şi el.

— Asta, nenişorule, îţi las plăcerea să descoperi personal. Eu n-am văzut-o decât în fotografie, dar…

Tăcu o clipa. În ochii lui verzi se aprinsese o luminiţa. Apoi adăugă pe tonul confidenţei:

— Îţi aminteşti de povestea aceea ciudată? Ma refer la acel diplomat francez care a transmis documente secrete unui dansator de la opera din Pekin?

— Am auzit, răspunse Mercenarul cu un ton ironic. A pretins că l-a luat pe tip drept femeie şi că s-a îndrăgostit. Asta e?

— Exact. Ei bine, dacă într-o zi o funcţionară a ambasadei va transmite informaţii micuţei Xi-Sien, să nu vină să-mi îndruge că a luat-o drept un dansator al Operei din Pekin! Având în vedere ceea ce-am văzut în fotografii, îţi garantez că această confuzie e cu totul şi cu totul imposibilă!

— Mike! exclama Mercenarul cu un aer indignat. Imediat ce se va termina aceasta misiune, te denunţ pentru insinuări defăimătoare la adresa obiceiurilor funcţionarilor noştri internaţionali!

* * *

Ciu Li-Pien vorbea o engleză cam haotică dar destul de uşor de înţeles. Revenise foarte curând după plecarea lui Ling Wao, anunţând că Alba şi şeful lui erau nevoiţi să stea de vorbă mai mult decât fusese prevăzut.

Cei trei bărbaţi luaseră masa împreună, apoi Li-Pien îşi condusese oaspeţii într-o altă încăpere, mobilată cu o masă grosolană şi două paturi de campanie.

— Aveţi duş aici, le spusese chinezul arătând o perdea de plastic din fundul încăperii. Odihniţi-vă. Verificaţi-vă materialul. Voi veni să vă iau imediat ce şeful meu va fi gata pentru discuţii.

— OK, mormăise O’Hara.

* * *

Era aproape patru după-amiaza când îşi făcu din nou apariţia colaboratorul lui Ling Wao.

— În sfârşit! bombăni O'Hara ridicându-se de pe pat.

Chinezul părea grăbit.

— Luaţi-vă bagajele şi urmaţi-mă, vă rog.

Frost şi O'Hara nu aşteptară să fie rugaţi. Sacii lor Safariland erau pregătiţi. Fiecare îl luă pe al lui şi porniră după Ciu Li-Pien. O'Hara o luă automat la dreapta, în direcţia sălii de proiecţie. Chinezul întoarse capul.

— Pe aici, Mike.

— Aha! zise americanul. Schimbăm tabăra! Miroase a acţiune.

— Exact, confirmă Li-Pien. Vă conduc la sala de instrucţiuni operaţionale.

Chinezul îi ghida pe cei doi americani până la o uşă metalică de culoare cenuşie, deasupra căreia era aprins un bec roşu, şi apăsă pe un buton fixat în perete. În interfon se auzi imediat vocea lui Ling Wao. Ciu Li-Pien recita o formulă cabalistică, în locul becului roşu se aprinse altul verde. Urmă un declic electric. Uşa se deschise. Li-Pien intră, urmat de americani.

Încăperea era foarte asemănătoare cu sala de proiecţie, cu diferenţa că nu avea ferestre şi în centru avea o masă mare în jurul căreia se aflau opt scaune cu picior în formă de tub. Din tavan atârna un bec puternic acoperit de un abajur conic. Un cerc mare de lumină albă lumina masa şi făcea să lucească lacul ei verde lustruit de frecarea coatelor.

Ling Wao stătea cu faţa la intrare înaintea unui mic pupitru unde probabil că se aflau butoanele uşii şi interfonului. Chinezul se ridică cu zâmbetul pe buze. Îmbrăcat într-o uniformă kaki, Ling Wao părea şi mai solid decât în costumul lui occidental. La

masă se mai afla o persoană. Ea se ridică cu o secundă mai târziu decât Ling Wao. Se afla cu spatele la noii veniţi dar Mercenarul înţelesese că era Alba Xi-Sien.

Ling se uită la O'Hara, cu privirea luminată de o plăcere perversă.

— Nu fac prezentările, Mike...

Frost rămase puţin mai retras, observând scena, în timp ce omul de la FBI se apropia de fată.

— Special Agent Michael O'Hara, I presume? zise ea cu un ton vesel.

— În persoana, mormăi roşcovanul.

— Nu-mi închipuiam că ai o privire atât de frumoasă, zise eurasiatica chicotind. În ciuda pansamentului care îl ascunde parţial pe cel stâng, ochii tai verzi-albaştri sunt mult mai frumoşi decât în fotografii...

— Dă-mi voie să-ţi fac şi eu acelaşi compliment, zise O'Hara roşind ca un licean. Şi nu mă refer doar la ochi.

— Atunci, Mike, uităm povestea aceea veche şi ne strângem mâna?

Omul de la FBI avu o secundă de ezitare, apoi strânse mâna pe care i-o întindea Alba Xi-Sien.

— Uf! suspină ea. Am crezut o clipă că o să-mi faci figura lui Foster Dulles la Conferinţa de la Geneva din '54, când a refuzat să dea mâna cu Ciu En-Lai.

Tânăra femeie râse şi continuă:

— Fără ranchiună între noi, Mike, da? Ar fi nefast pentru misiunea noastră.

— Ăăă… bineînţeles… Sunt conştient de asta..,. „se bâlbâi O’Hara stingherit.

— Perfect! aprobă cu căldură fata.

Apoi se întoarse şi veni spre Mercenar.

— Sper că asta e valabil şi pentru restul.

Frost putu atunci să simtă pe pielea lui tulburarea de care era dominat O’Hara şi îi înţelese adevăratul motiv. Nicio legătură cu afrontul pe care Alba Xi-Sien îl adusese cu doi ani înainte FBI-ului. Eurasiatica îţi tăia pur şi simplu răsuflarea. Ca şi Ling Wao, tânăra femeie purta o uniformă de luptă dar haina de luptă părea un costum de mascaradă pe rotunjimile voluptuoase ale corpului ei de femeie.

Slabă şi zveltă, Alba era mai înaltă cu patru-cinci centimetri decât Ling Wao. Gâtul ei graţios punea în valoare ovalul perfect al feţei. Părul negru şi aspru era tuns băieţeşte. Avea o gură mică dar senzuala, ale cărei colţuri ridicate indicau o înclinaţie spre veselie. Avea un nas fin şi nişte ochi mari şi negri.

— Captain Henry Frost, I suppose. How do you do?

Mercenarul trebui să-şi dreagă glasul.

— Mi se spune Hank.

„O astfel de păpuşă în uniforma armatei chineze! îşi zise el. O adevărată sminteală! Pare o farsă.”

— Încântat de cunoştinţă, zise el cu voce tare. Şi felicitări pentru engleza pe care o vorbeşti. Cunosc o sumedenie de americani cărora le-ai putea da lecţii.

— Ştii, sunt aproape la fel de americancă ca…

— Am aflat, o întrerupse Mercenarul. Mike mi-a povestit tot ce ştie despre tine.

Tânăra femeie râse din nou apoi îi întinse mâna pe care el i-o strânse cu blândeţe, ca pe un obiect fragil. Avea o piele bronzată, mai închisă decât a celorlalţi doi chinezi. Vizibil conştientă de efectul pe care-l producea, eurasiatica ştia că Frost o contempla şi savura acest moment cu o plăcere maliţioasă.

— Foarte bine, zise ea. În fond, un singur lucru a mai rămas să afli despre mine: câte parale fac pe teren.

— Şi despre asta mi-a vorbit.

Ea zâmbi şi două paranteze mici se formară în fiecare colţ al gurii.

— În acest caz, ar trebui să ştiţi că, contrar a ceea ce credea Mike atunci, n-am nevoie de o dădacă pentru a mă ţine de mână.

„Păcat, îşi zise Frost, aş fi fost amator să ocup acest loc…”

Mercenarul observa că fata privea curioasa panglica neagră, dar nu puse nicio întrebare.

Se întoarse spre O’Hara.

— Ştii, Mike, zise ea, în ciuda celor întâmplate în urmă cu doi ani, m-am interesat foarte mult de rezultatele pe care le-ai obţinut împotriva teroriştilor de tot felul. Doream foarte mult să te întâlnesc într-o zi în carne şi oase. Poţi să fii sigur că aş fi făcut-o mai devreme dacă parcările aeroportului internaţional din Los Angeles n-ar fi frecventate de indivizi atât de agresivi.

Frost nu-şi putu reţine rânjetul. Roşcovanul răspunse cu un fel de bolborosit.

— Bine, interveni Ling Wao, veţi avea tot timpul să vorbiţi despre asta mai târziu. Propun să începem reuniunea.

Li-Pien îi invită pe americani să ia loc şi cei cinci agenţi se adunară în jurul cercului de lumină care cădea asupra mesei.

— Conform înţelegerii dintre guvernele noaste, relua Ling, toţi cinci formăm nucleul unui grup de acţiune special numit *Special Task Force* sau STF, al cărui scop este găsirea lui Thorensen şi, după caz, a casetei înregistrată de libieni. Se înţelege de la sine că lucrăm pe picior de egalitate şi că fiecare dintre acţiunile întreprinse se va face în acord cu ceilalţi. Totuşi, în virtutea atribuţiunilor mele din cadrul Departamentului Problemelor Sociale, eu voi fi cel care va distribui ordinele agenţilor chinezi. În plus, tot conform înţelegerii, am o putere decizională specială în ceea ce priveşte aspectul logistic al operaţiunilor. Vă convine?

Americanii clătinară din cap.

— Mi se pare corect, zise Mercenarul, tu de fapt furnizezi materialul şi grosul trupelor.

— Bine, spuse Ling Wao. Pe de altă parte, vreau să vă pun o întrebare. Având în vedere relaţiile conflictuale care au putut să existe altădată între anumiţi membri ai grupului de faţă, vreau să am asigurarea că niciun fel de frecuş nu va tulbura buna desfăşurare a misiunii noastre. După cum le-am spus ieri lui Mike şi Hank, accept concesiile şi sunt gata să fac modificări în cadrul efectivelor mele.

Frost nu se putu abţine să n-o observe pe Alba Xi-Sien. Un muşchi mic se contractă pe faţa ei drăguţă şi miji ochii imperceptibil. Era vorba de participarea ei şi ştia asta foarte bine. Şi se vedea bine că nu avea deloc chef să fie exclusă din joc.

Ling Wao tăcuse. Privi câteva clipe cu atenţie micul pupitru apoi ridică ochii spre O’Hara şi zise cu un ton oarecum solemn:

— Fiecare membru al acestui grup este dispus să lucreze în colaborare cu *toţi* ceilalţi membri pe bazele pe care le-am enunţat, fără prejudecăţi, fără rezerve şi fără idei preconcepute?

— De acord, răspunseră succesiv Ciu Li-Pien, Hank Frost şi Alba Xi-Sien.

O’Hara îi aruncă o privire tinerei femei care stătea în stânga lui şi în faţa Mercenarului.

— De acord, zise şi el.

Frost văzu maxilarele fetei relaxându-se. Un suspin reţinut îi ridică sânii voluptuoşi. Mercenarul întoarse capul spre Ling Wao care zâmbea cu toată gura. Vădit uşurat, Rambo comunist comentă:

— Foarte bine. Mi-ar fi părut rău s-o elimin pe Alba. Fiecare dintre noi îi cunoaşte eficacitatea. Pe de altă parte, măsura mi s-ar fi părut cât se poate de nedreaptă, pentru că ea ne aduce informaţii capitale despre poziţia *invizibililor*.

Asta era o dovadă de eficacitate, dar Ling Wao nu voise să arunce acest argument în balanţă înainte de a pune întrebarea fatidică. Frost îl aprecie pentru asta.

Vizibil satisfăcută de ea însăşi, fata schiţă un zâmbet. O’Hara îşi aşează coatele ascuţite pe masă. Nerăbdător să afle mai multe amănunte, roşcovanul se aplecă spre Ling Wao. Dar fu dezamăgit.

— Dar mai întâi veştile proaste, continuă chinezul. Gloanţele şi armele aduse în balenieră au fost examinate de experţii noştri. Nimic interesant. Cadavrelor li s-a făcut autopsia. Nimic. Nici măcar n-au putut stabili identitatea chelneriţei de la restaurant. Am trimis în dimineaţa asta doi oameni la Hong Kong, dar mă îndoiesc că vom descoperi ceva.

— Probabil, interveni agentul FBI-ului. Însă nu trebuie să neglijăm nicio pistă. Dar libianul pe care l-aţi făcut prizonier? N-aţi reuşit încă să-l faceţi să vorbească?

Ling Wao îşi masă uşor nasul, cu o mâna puternică, mult mai potrivită să ţină o puşca de asalt decât arcuşul viorii.

— Libianul… Şi el face parte dintre veştile proaste. S-a sinucis în dimineaţa asta în celula lui.

— Ce! exclamă O’Hara. I-aţi lăsat o armă? în halul ăsta vă păziţi voi prizonierii!

Ling Wao se încruntă şi zise fără altă explicaţie:

— Nu eşti tu în măsură să judeci cum ne păzim noi prizonierii!

De când se întâlniseră, Mercenarul nu-l mai auzise vorbind pe un ton atât de tăios. Urmă o scurta tăcere, apoi Alba se întoarse spre O’Hara.

— Poate că am o parte de vină în ceea ce s-a întâmplat, zise ea cu o voce domoală. M-am dus să-i vorbesc după ce m-am întors de la reperarea pe teren. S-a spânzurat la câteva minute după plecarea mea.

— Ce i-ai făcut? întreba Mercenarul.

— Oh, nimic extraordinar! I-am spus că nu-i mai servea la nimic să tacă pentru că am descoperit bârlogul complicilor lui. Intenţia mea era sa-l fac să vorbească ca să aflu cum putem pătrunde fără să fim simţiţi.

— Şi chiar credeai că o să-ţi spună? întrebă cu mirare Mercenarul.

Fata schiţa un zâmbet.

— Speram, atâta tot. Cu cât am fi pătruns mai uşor în bârlogul lor, cu atât mai mic ar fi fost numărul morţilor de o parte şi de alta. Asta a fost argumentul meu. Am crezut că asta l-ar putea sensibiliza.

— Să sensibilizezi un terorist libian vorbindu-i despre valoarea vieţii omeneşti! exclamă Mercenarul râzând. E ca şi cum ai încerca să-l trezeşti pe Mao cântându-i *Ave Maria.*

Tentativa de destindere a atmosferei nimeri ca nuca în perete. Numai O’Hara zâmbi. De partea chineză se înregistră un fiasco total.

Frost bătu cu două degete în pachetul de Camel şi scoase o ţigară puţin strâmbă pe care şi-o vârî în colţul gurii. Apoi o aprinse cu nelipsita lui bricheta Zippo.

— Îmi oferi şi mie una? întrebă Alba. Ca să-mi amintească de vremurile bune.

Mercenarul împinse pachetul de ţigări şi bricheta în partea cealaltă a mesei. Fata le luă şi aprinse o ţigară Camel sub privirea dezaprobatoare a lui Ling Wao. Ciu Li-Pien se ridică, deschise un dulap metalic şi scoase un fel de creuzet de cositor pe care îl aşeză între cei doi fumători.

— Cum a reuşit să înşele vigilenţa gardienilor? întrebă Mercenarul, ca să reia discuţia pe baze virgine.

Ling Wao îşi recăpătase calmul. Chinezul alungă fumul, agitându-şi în aer mâna mare, şi răspunse:

— Un om se uita la el la fiecare zece minute prin vizeta. După ce-a plecat Alba, libianul a pândit trecerea gardianului. Zece minute i-au fost mai mult decât suficiente ca să se sinucidă.

— Cum?

— Folosindu-se de ceva la care noi nu ne-am gândit. Celula are o fereastră închisă prin exterior cu bare. A deschis-o, a legat un crac al pantalonilor de una din bare după ce a făcut un fel de laţ din celalalt crac. Şi aşa s-a spânzurat.

Nimeni nu făcu nicio remarcă.

Ling Wao luă o hartă de lângă pupitru şi o desfăcu pe masă.

— Iată, zise el, aşezând un deget gros într-un punct aflat nu departe de Luoyang. După observaţiile Albei, în acest loc se găseşte o colonie de *invizibili*. Au ocupat ruinele unui templu care încă nu a intrat în programul de cercetări arheologice din cauza dificultăţilor de acces.

— Luoyang este o regiune istorică, remarcă Mercenarul. Dacă îmi amintesc bine, acolo au fost descoperite mormintele datând din epoca Han.

— Exact, confirma Ling Wao, cu o mimică ce indica faptul că aprecia cunoştinţele lui Frost.

Chinezul duse degetul spre un râu şi adăugă:

— Aici se află celebrele grote sculptate de la Longmen. Urcăm în amonte şi găsim vechiul templu aici, în munţi. În locul ăsta nu se ajunge decât pe cărări foarte abrupte. Natural, nu poate fi vorba să ne deplasam la faţa locului folosind un avion cu reacţie. Păsărelele sunt bănuitoare şi în apropiere nu există nicio baza militară.

— La ce mijloc de transport te-ai gândit? întrebă Frost.

— Pentru noi şi materialul nostru, un avion cu elice până la Luoyang. Pentru trupă, elicoptere.

— Doar n-ai intenţia să ataci bârlogul! Îţi amintesc că trebuie să-l recuperăm pe Thorensen.

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte, zise Ling Wao arţăgos. Fireşte, vom încerca să pătrundem discret acolo ca să aflăm mai multe. Dar să nu ne facem iluzii deşarte! Nimic nu dovedeşte că diplomatul se află în acest loc. Dar Alba vă va explica mai bine decât mine rezultatul observaţiilor ei...

Fata trase un fum din ţigară, îi zâmbi din politeţe lui Frost, celalalt fumător, apoi începu:

— După atacul Oratoriului, am formulat două ipoteze. Pentru că *invizibilii* nu au fost prinşi la niciunul dintre punctele de control apropiate, asta însemna că reuşiseră să fugă departe fără să folosească căile de transport obişnuite sau că rămăseseră în apropierea locului unde îşi săvârşiseră crima. Singurul indiciu tangibil era camionul militar abandonat la o distanţă de câţiva kilometri, într-o carieră de nisip. La început

am crezut, ca toata lumea, că răpitorii lui Thorensen au folosit un alt vehicul care îi aştepta în acel loc.

— Ai găsit urme? întreba Mercenarul.

Ciu Li-Pien, care până atunci nu deschisese gura, profită de ocazie:

— Nu. Nici cea mai mică urmă. Am trecut prin sită un perimetru de cincizeci de kilometri în jurul carierei. Nici un rezultat. Ai fi zis că ticăloşii îşi luaseră zborul. Atunci Alba a avut o idee genială.

— Să nu exageram, interveni cu modestie tânăra. M-am pus pur şi simplu în pielea *invizibililor*.

— Păcat, murmura Mercenarul.

— Poftim?

— Am spus că e păcat. Sunt sigur că toţi de-aici te preferă în pielea ta, *vizibilă*.

De data asta chinezii râseră şi ei. Mercenarul avu impresia că observă o tulburare trecătoare în ochii negri ai fetei. Alba mai trase o dată din ţigară, o stinse că să facă şi ea ceva apoi zise cu un ton fandosit:

— Haide, Hank, să fim serioşi. Lasă-mă să termin.

— Sunt numai urechi.

Alba îşi scarpină discret gâtul.

— Mi-am spus pur şi simplu că, din moment ce nu exista nicio urma de vehicul, asta însemna că nu existase niciun vehicul. Şi am căutat împreună cu oamenii mei în jurul carierei. Nimic. Nicio ascunzătoare posibilă. Nimic... Doar o veche cale ferată care trecea la o distanţă de aproximativ opt sute de metri. Şi atunci am înţeles.

— Luaseră trenul? întrebă mirat O’Hara.

Ea dădu din cap.

— Dar nu orice tren. Va amintesc faptul că toate gările şi trenurile erau strict supravegheate. După verificări, am constatat că orarul corespundea. Această cale ferată practic nu mai e folosită. E utilizată exclusiv la transportul materialelor grele pentru cariere şi pentru săpăturile arheologice din regiunea Luoyang! Natural, nu ne închipuisem că *invizibilii* ar utiliza un mijloc de transport aşa de lent. Nimeni n-a avut ideea să controleze acel tren. După aceea, a trebuit să parcurgem toată linia şi să căutăm urme suspecte în jurul punctelor de încărcare şi de descărcare. O călătorie de patru zile! Şi aşa am ajuns la capătul liniei, unde am găsit în sfârşit bârlogul.

— Jos pălăria, murmură O’Hara cu admiraţie sinceră.

— Mulţumesc, zise fata, fericită că vechea ranchiună era pe ducă.

Alba continuă cu o descriere sumară a locului, după care Ling Wao declară:

— Dacă nimeni nu are vreo obiecţie, propun să mergem imediat la aerodromul unde ne aşteaptă avionul. În timpul zborului vom avea tot timpul să ne punem la punct strategia.

Nimeni nu avea vreo obiecţie. Cei cinci agenţi ai STF-ului ridicară şedinţa. Ling Wao era cel mai fericit că părăsea acea încăpere fără ferestre care acum puţea a tutun.

Doua maşini Fiat 1500 negre, *made in China,* aşteptau la ieşirea din clădire. Preocupat să evite orice frecuşuri, Wao repartiză cea de a doua maşină lui Ciu, Frost şi Alba, apoi se instală în vehiculul din faţă împreună cu O’Hara.

Maşinile se puseră în mişcare luând direcţia periferiei, pentru a ajunge la un mic aerodrom situat la nord-vest de Pekin.

După-amiaza se apropia de sfârşit şi Mercenarul admiră dexteritatea cu care şoferul se strecura printr-un labirint de autobuze, camioane, pietoni, ciclişti. Maşinile erau rare, dar Mercenarul nu mai văzuse atâtea biciclete deodată, nici chiar la Amsterdam la ora când oamenii din uzine terminau lucrul.

Bicicletele erau peste tot, în faţă, în spate, la stânga, la dreapta. Avea impresia că maşina lor era un fel de monstru marin purtat de o mare de biciclete.

Ciu îi observă privirea şi zise:

— Se estimează la doua milioane numărul bicicletelor care se deplasează zilnic la Pekin.

— Numai atât? zise Mercenarul ironic. Minciună propagandistică, cu siguranţă! Numai de la plecarea noastră am numărat deja trei milioane!

Instalată în faţă, lângă şofer, Alba dădu uşor din umeri. Ciu găsi remarca amuzantă şi, ca să nu rămână mai prejos, îşi etală cunoştinţele:

— Nu se poate spune că ordinea domneşte ca la Varşovia. Te miră asta la o ţară comunistă?

— Oarecum, mărturisi Mercenarul. Dar mă întreb cum vom reuşi să trecem de marea asta de biciclete.

Ajunseră la intersecţia a patru drumuri principale. În mijloc, într-o gheretă urcată pe un piedestal, un poliţist în uniformă albă gesticula răcnind într-un microfon indicaţii de neînţeles pentru Mercenar. Numai că, ori indicaţiile erau de neînţeles pentru toţi, ori chinezii erau deosebit de indisciplinaţi. Fiecare făcea cum îl tăia capul şi se înghesuia în piaţetă imediat ce se făcea o gaură.

Mercenarul îl admiră încă o dată pe şofer care, cu preţul unor zig-zaguri incredibile, reuşi să se ţină după maşina din faţă, bară la bară, fără să dea nici peste biciclişti, nici peste ricşe.

— Ai văzut? zise Ciu Li-Pien triumfător.

— Recunosc că se pricepe, răspunse Mercenarul.

Pătrunseră pe o stradă mai lată şi mai puţin aglomerată. Clădiri moderne, plate, pătrate şi fără înfloriturile inutile se ridicau alături de locuinţe mai vechi în formă de pagodă. Merseră un moment în tăcere, apoi Mercenarul întrebă:

— Miss Xi-Sien...

— Spune-mi Alba. Fără sexism.

Sexism, sexism... Nu mai ştiau nimic altceva decât sexism...

— Aşteptam permisiunea. Mi se cam împiedică limba când îţi pronunţ numele de familie.

Fata pufni. Apoi tăcu şi Mercenarul avu impresia că o simte încordându-se când îi zise:

— Mă sâcâie un lucru. De ce crezi că libianul s-a sinucis imediat după ce-ai stat de vorbă cu el? N-ai bănuit nimic când ai plecat?

— Absolut nimic. Altfel îţi închipui că le-aş fi spus gardienilor!

Străzile deveneau din ce în ce mai puţin populate, clădirile din ce în ce mai rare. În curând aveau să iasă din oraş.

— Deci ai fost singură cu el în timpul discuţiei? murmură Frost gânditor.

Fata se întoarse brusc şi îl fulgeră cu privirea.

— Ce-ţi închipui? Că l-am sugrumat şi că i-am scos pantalonii ca să fac o înscenare macabră?

— Nici vorbă. Mă întrebam doar dacă...

Fata nu-l lăsă pe Frost să termine.

— De altfel, dacă aş fi făcut o astfel de porcărie, s-ar fi observat imediat. Eram închisă cu prizonierul, iar când gardianul a venit să deschidă, a văzut foarte bine că libianul stătea pe pat.

O-la-la! Micuţa Xi-Sien reacţiona foarte prompt când o gâdilai. Măcar să n-aibă ceva de ascuns... Nu, nu. Mercenarul respinse imediat acest gând urât. Ce interes ar fi avut frumoasa eurasiatică să-l împingă pe libian la sinucidere? Probabil că se simţea puţin vinovată, şi asta explica reacţia ei neaşteptată.

Ciu Li-Pien păstra o tăcere prudentă. Frost îl bănuia că era specialist în tăcere prudentă. Şoferul, care nu înţelegea engleza, îi arunca din când în când o privire pasagerei sale, având aerul că se întreabă ce infamii îi povestea josnicul capitalist că îi provoca o astfel de stare.

Mercenarul zise cu un ton liniştitor:

— Cred că nu m-am explicat prea clar. Nu mi-aş permite să te acuz de ceva. Îmi închipuiam că ai fost însoţită de un translator, atâta tot.

Alba se calmă. Mai era încă puţin încruntată, dar imediat zâmbi.

— Nu aveam nevoie de translator pentru că vorbesc mai multe dialecte arabe, la care putem adăuga mongola, manciuriana, rusa, poloneza, germana, franceza, portugheza. Luând în calcul şi cele doua limbi materne, engleza şi kuan-hua, rezultă că pot să călătoresc fără prea multe probleme.

— Nu vrei să repeţi? zise Mercenarul ironic. N-am avut timp să notez toate limbile în fişierul meu personal.

De data asta, Alba râse din toată inima.

— Mi se pare că spaniola nu figura în acea listă impresionantă, reluă americanul. Daca vrei, aş putea să-ţi dau lecţii.

— Mulţumesc, dar aş reuşi mai repede cumpărându-mi o metodă de învăţare rapidă. După fişierul meu personal, te pricepi la o sumedenie de lucruri. Mai puţin la limbi…

Frost făcu ochii mari.

— Cine ţi-a spus asta?

— Oh, prietenul unui prieten…

Mercenarul dădu din cap cu un aer lămurit.

Tocmai ajunseseră la periferia Pekinului şi decorul nu mai era chiar atât de strălucitor. Peste tot puteai vedea numai barăci din lemn aflate în pragul ruinei.

Maşinile accelerară. Probabil că şoferii primiseră ordine precise. Nu era nevoie ca occidentalii să vadă prea multe. Nişte bătrâni aşezaţi la soare, în faţa porţii, priviră la cele două vehicule de parcă ar fi fost vorba de o invazie extraterestră.

Alba Xi-Sien se aşeză normal şi murmură fără să se uite la Mercenar:

— Scuză-mi enervarea. Cred că mă simt puţin vinovată de sinuciderea acelui om…

— N-ai niciun motiv, zise americanul.

— Totuşi, reluă fata, l-am anunţat că bârlogul lor a fost descoperit. Şi-a zis, probabil, că ai lui pierduseră partida, de unde şi acest act disperat.

Mercenarul nu zise nimic. Lăsă uşor geamul şi aprinse o ţigară Camel.

* * *

Se făcuse noapte de-a binelea când avionul ateriza la Luoyang. Strategia pusa la cale în timpul zborului era cea mai simpla şi singura care obţinuse asentimentul general. Soldaţii

armatei chineze vor aştepta pe aerodrom cu elicopterele lor în timp ce cei cinci lideri ai STF-ului vor pătrunde pe furiş în bârlogul *invizibililor*. În caz de înfruntare, vor anunţa prin radio forţele armate care vor interveni în interval de zece minute. Un singur lucru îl contraria pe Mercenar. Acest mod de acţiune îi obliga să aştepte douăzeci şi patru de ore. Îi spusese asta lui Ling Wao:

— De ce nu urcăm la vechiul templu imediat după aterizare? Cu cât lăsăm să treacă mai mult timp, cu atât mai mari sunt şansele lor de fugă.

— Dacă urcăm pe jos de la Luoyang până la templu, vom ajunge cu mult după ivirea zorilor. Am făcut un studiu al terenului şi Alba poate să-ţi vorbească despre asta pentru că a fost acolo. Când vom ajunge acolo, vom fi vlăguiţi. Încercarea de a intra în tabăra unor *invizibili* e deja un lucru aproape imposibil. Dar a încerca să faci asta în plină zi, după douăzeci şi cinci de kilometri de urcuş, înseamnă a sfida raţiunea.

Frost nu putea decât să fie de acord.

— Bineînţeles… ce propui?

— Vom profita de restul nopţii ca să ne refacem forţele. Pe la sfârşitul dimineţii, vom urca cu camionul până în zona săpăturilor arheologice de la Longmen, ceea ce ne va face să câştigăm două treimi din drum. În tipul zilei e un du-te-vino neîncetat de vehicule, noaptea activitatea fiind oprită. Asta ne va scuti de multe eforturi şi va evita o agitaţie suspectă care i-ar alarma cu siguranţa pe *invizibili*. Crede-mă, Hank, este singura formulă raţională. Îi cunosc pe indivizii ăştia periculoşi, sunt tot timpul cu ochii în patru.

— Ai dreptate. E cel mai bun mod de a proceda. Asta ne scuteşte de oboseală şi vom câştiga şi ceva timp.

* * *

China este într-adevăr o ţară plină de surprize şi de splendori. În cursul vieţii sale aventuroase, Mercenarul avusese de multe ori ocazia să descopere regiuni grandioase şi minunate, dar perspectiva spre vechiul templu budist era cu siguranţă una dintre cele mai fascinante pe care le admirase vreodată.

Lungită lângă el pe promontoriul stâncos care domina sanctuarul de la o înălţime de peste două sute de metri, Alba arăta cu degetul traseul unei cărări în pantă, invadată de lianele care coborau pe flancul muntelui şi se termina la o scară de piatră din faţa intrării sanctuarului.

Încastrat în cealaltă parte a văii, templul se sprijinea de peretele stâncos. Între pereţii pe jumătate prăbuşiţi care delimitau incinta, solul era pavat cu dale masive de aproximativ doi metri pe trei. În mijloc se ridica statuia colosală a lui Buddha, înaltă de cel puţin douăzeci şi cinci de metri. Uşor retrase, alte două statui ale lui Buddha, acoperite de mucegai, înalte de vreo zece metri, mascau intrarea templului. În spate, templul propriu-zis era săpat în munte, dar nu se vedea decât o parte din faţada cizelată cu artă direct în stâncă.

Acolo era o ascunzătoare grozavă, uşor de apărat, pentru că nu exista decât o singură cale de acces – scara de piatra – şi o intrare – poarta templului. Dar semăna foarte bine şi cu o cursă pentru că, după toate aparenţele, nu exista altă ieşire decât poarta templului.

În cazul unui atac, apărătorii bârlogului trebuiau să învingă sau să moară în gaura lor. Era stupid dar semăna cu imaginea pe care şi-o făcuse Frost despre *invizibili* după tentativa din Marea Chinei şi după tot ce-i spuseseră Wao, Ciu şi Alba.

Locul părea pustiu.

Frost vru să se întoarcă spre Alba ca să-i ceară explicaţii, dar se opri. În fundul văii se zări o mişcare. O coloană de vreo cincisprezece oameni în negru ieşi deodată dintr-o pădure de conifere cu trunchiuri răsucite şi al cărei frunziş forma o

constelaţie de umbrele la dreapta zidului de incintă. Oamenii în negru se îndreptară în pas alergător spre intrarea incintei.

Alba Xi-Sien îi şopti americanului:

— Uită-te bine. Totdeauna e instructiv să-i cunoşti pe cei cu care vei avea de-a face.

— La dracu! exclama O'Hara ceva mai tare decât ar fi vrut.

Ling Wao se încruntă.

— Uşurel! Au auzul foarte ascuţit!

Cei cincisprezece oameni se îndreptau spre poartă cu o viteză infernală. Alergau fără să facă nici cel mai mic zgomot pe solul nisipos. Dar nu asta era de mirare. O'Hara fusese stupefiat că paşii lor nu stârneau nici cel mai mic nor de praf, nici măcar un grăunte de nisip.

— Cum fac asta? murmură Mercenarul.

Alba se uită la el zâmbind:

— În mitologia populară, se spune că picioarele *invizibililor* nu ating pământul când se deplasează. Se spune chiar că pot traversa o pajişte fără să deranjeze niciun fir de iarba. Natural, asta e legendă. În realitate, ei dobândesc această aptitudine în urma unui antrenament foarte dur. Dar nimeni în afară de ei nu ştie cum fac.

Coloana tocmai pătrundea în incintă când un alt grup de cincisprezece îşi făcu apariţia din spatele soclului marii statui şi porni în acelaşi ritm infernal în întâmpinarea celor care soseau.

Uluiţi, Frost şi O'Hara aşteptau coliziunea care li se părea inevitabilă dar, în ultima secundă, fiecare cap de coloană făcu un pas la dreapta apoi, imediat doi paşi la stânga. Ceilalţi făcură aceeaşi mişcare fără să slăbească ritmul. Şi cele două coloane se încrucişară astfel, asemănătoare cu doi şerpi amestecaţi, fiecare dintre oamenii în negru fofilându-se cu o viteză şi o

precizie fenomenale în micul spaţiu lăsat de membrii coloanei care circula în sens invers. Coloana care intra dispăru în templu, în timp ce coloana care ieşea părăsea incinta îndreptându-se spre pădurice.

— Nu e rău deloc, admise Mercenarul străduindu-se să nu se arate prea impresionat.

Ling Wao se încruntă din nou. Deşi se aflau destul de departe, chinezul considera că se vorbea prea mult. Cu un gest elocvent, Ling Wao dădu semnalul retragerii.

Cei cinci agenţi ai STF-ului, după câteva ore de somn la Luoyang, urcaseră pe şantierul arheologic împreună cu un transport de material. Imediat plecaseră mai departe pe jos şi îşi lăsaseră materialul într-un cort păzit de doi soldaţi şi instalat la trei kilometri mai departe, la jumătatea drumului dintre templu şi şantierul arheologic de la Longmen.

Ling Wao aşteptă să parcurgă cel puţin cinci sute de metri, apoi se opri şi întrebă:

— E ceva, nu-i aşa? Ce credeţi?

— Cred că sunt cel puţin treizeci, răspunse Frost încercând să aibă un aer relaxat. Dar numai Dumnezeu ştie câţi se mai ascund în interiorul templului.

Chinezul nu suporta sarcasmul.

— Mă îndoiesc că Dumnezeu ştie ceva. Dar… dacă eşti de altă părere, nu văd cine te-ar împiedica să te duci să-i ceri o informaţie!

— Tare hazliu! bombăni Mercenarul. Presupun că ştiţi dimensiunile templului. Asta ar trebui să vă spună ceva.

— În niciun caz, răspunse Alba. Locul poate să adăpostească două sute de persoane apreciind după normele curente. Dar, având în vedere condiţiile de viaţă pe care *invizibilii* sunt

capabili să le accepte, pot foarte bine să se îngrămădească acolo chiar trei sau patru sute.

— Bineînţeles, murmură Mercenarul preocupat.

— Dar, reluă eurasiatica, credem că nu sunt mai mulţi de o sută cincizeci-două sute de *invizibili* pe teritoriul nostru. Ceea ce ne baga complet în ceaţă.

— Eu, interveni O'Hara, cred că n-aveam nicio şansă să intrăm pe nesimţite în gaura aia. În comparaţie cu nişte indivizi care se deplasează la fel de uşor ca un curent de aer, noi am avea aerul unui regiment de blindate.

— Ce propui? întrebă Frost cu un ton muşcător. Să atacăm cu elicopterele, după ce am tras două-trei rachete în interiorul templului? De Thorensen ai uitat?

— Ai văzut cum arată adăpostul lor, nenişorule? zise Michael O'Hara. Nu se poate ajunge la el decât pe o singură potecă! Chiar dacă sunt solizi, n-au reuşit să coboare mare lucru înăuntru. Cu siguranţă că nu au arme grele, nici baterii sau grupuri electrogene pentru curent, deci nici aparate video. Pariez că Thorensen se află în altă parte.

— Ai dreptate, admise Mercenarul. Totuşi nu putem fi siguri sută la sută. Deci trebuie să fim prudenţi.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Văd că s-a pus în mişcare fabrica de idei! Timpul ăsta frumos îţi iluminează creieraşul, Mike?

— S-ar putea, mormăi americanul.

Era zece şi douăzeci de minute şi muntele era copleşit de un soare de plumb. Îmbrăcat într-o uniformă militară împrumutata de la Ciu Li-Pien – nu se găsise alta pe măsura lui –, O'Hara asuda de mama focului.

Renunţând la tonul ironic, Mercenarul se adresă acelui Rambo maoist din fruntea lor:

— Care e armamentul obişnuit al indivizilor?

— Nici în privinţa asta nu suntem foarte siguri, răspunse Ling Wao. În principiu, smintiţii sunt adepţii armei albe, ca maeştrii lor ninja: tanto, katane, wakisashi, shurikan, kusarigama. Cam asta ar fi, în mare. Dar de când s-au băgat pe fir libienii, trebuie să luăm în calcul şi armele de foc. Dovadă atacul balenierei de alaltăieri.

— Ce mai sunt şi aiurelile astea? întrebă O'Hara.

— Katane, explică Ciu Li-Pien, este sabia tradiţională a samuraiului. Wakisashi e o sabie mai scurtă, de şaptezeci şi cinci-optzeci de centimetri, iar tanto e un pumnal de luptă.

„Nu puteţi să vorbiţi aşa, ca toată lumea?" părea să spună mimica lui O'Hara.

— Aşa mai merge! zise omul de FBI.

Alba, care mergea în spatele lui, simţi nevoia să precizeze:

— Aceste arme s-ar putea să nu ţi se pară foarte sofisticate, Mike, dar în mâna *invizibililor*, ele sunt nişte instrumente de temut, aducătoare de moarte. Aminteşte-ţi de atacul Oratoriului. Fără să tragă niciun foc de armă, în opt-nouă minute au eliminat paza şi l-au răpit pe Thorensen.

Dornic să ducă mai departe lecţia, Ciu continuă:

— Cât priveşte shurikan-ul…

O'Hara îl întrerupse:

— Asta ştiu ce e, nenişorule. E un gen de stea mică metalică cu patru braţe pe care o arunci în capul oamenilor pe care nu-i suferi.

— Când cel care aruncă e îndemânatic, arma asta e practic imparabilă, îl asigura Li-Pien cu tonul unuia care ştie ce spune.

— Am văzut ce-a păţit translatorul american, zise O'Hara. N-a apucat să zică' nici pâs! Şi *sarsigama* aia ce mai e?

— *Kusarigama* e un fel de lamă de seceră care e învârtită la capătul unui lanţ lung.

— Măi, să fie! murmură roşcovanul înainte de a se cufunda într-o meditaţie asupra armelor *invizibililor*.

Parcurseseră ceva mai puţin de doi kilometri de pe culme şi urmau să intre într-o pădurice. Ceva mai departe, cărarea trecea razant pe lângă un perete perpendicular. În fundul râpei curgea un torent tumultuos care, la ieşirea din strâmtoare, cotea la stânga, trecea la câteva sute de metri de tabăra lor, apoi ocolea Luoyang şi se vărsa în râul Huang-ho.

La dus, Mike O'Hara îşi prinsese piciorul într-o rădăcină şi fusese gata să facă un plonjon de vreo cincizeci de metri.

Ieşind din visare, roşcovanul se opri brusc, făcând-o pe Alba să se lovească de el.

— De ce nu semnalizezi? protesta ea.

Americanul se întoarse zâmbind.

— Oh, zise el, să nu-mi spui că ţi-am provocat stricăciuni şi vrei să facem proces verbal! Personal, n-am simţit nimic, în afară de contactul pneumatic al barelor de protecţie…

O mică luminiţa se aprinse în ochii fetei. Alba ştia prea bine că, în ciuda ranchiunei lui O'Hara, tânăra femeie îl tulburase de la prima întâlnire. Dar era obişnuită cu asta. Niciun bărbat normal nu putea fie insensibil la farmecele ei.

— Ah! murmură ea cu perfidie. Ai făcut înadins! Dezgustător! D-aia n-ai aprins stopul!

Roşcovanul se roşi la faţă. Eurasiatica înfipse cuţitul în rană adăugând:

— Şi domnul îmi vorbeşte şi de proces verbal! Poate că domnul vrea să verifice personal starea bună a barelor mele de protecţie?

Obrajii lui O'Hara deveniră stacojii.

— Scuză-mă… bâigui el, am… am glumit.

Ea râse şi întrebă:

— De ce te-ai oprit brusc?

Americanul tuşi uşurel de două ori, ca să-şi pună în funcţiune coardele vocale:

— Pentru că… Nu mai există şi alt drum? Cărarea asta de pe marginea prăpastiei nu-mi place deloc.

— Nu ştiu alt drum, zise Alba. Mărturisesc că nici mie nu-mi place drumul ăsta, dar am mai trecut pe aici de trei ori şi n-am căzut.

— Se mai poate ajunge şi altfel la tabără, interveni Ling Wao. Harta indică o cărare care trece prin pădure. Am vorbit despre ea în dimineaţa asta cu doi studenţi care lucrează la săpăturile arheologice. Au fost acolo după muson şi au fost nevoiţi să facă cale întoarsă. Terenul era mlăştinos.

— Dar, obiectă O'Hara, în momentul ăsta e uscat ca limba unui tuareg. Cred că merită să aruncăm o privire. Mai ales că avem destul timp la dispoziţie.

Alba îl susţinu:

— Mike are dreptate. Dacă drumul prin pădure e practicabil în această perioada a anului, asta ne va scuti de riscuri inutile când ne vom întoarce în plină noapte ca să coborâm spre templu.

— Şi dacă e impracticabil? întreba Ling Wao.

— Ne vom întoarce, răspunse Alba. Dar cel puţin vom şti cum stăm. Nu moare nimeni pentru unu-doi kilometri în plus. Doar n-o să-mi spuneţi că plimbărica asta v-a obosit! Eu mă simt în plină formă.

Frost se uită la ea. Pe pielea ei bronzată de eurasiatică nu se vedea nicio picătură de sudoare. Părul lipit de frunte şi feţele scăldate de sudoare ale bărbaţilor îi făcea să semene cu nişte şobolani băgaţi în ulei. Ea nu. Fără machiaj, tenul ei era de-a dreptul strălucitor. Cum era în stare de o astfel de performanţă sub acel soare copleşitor? Alba avea ceva ireal, ca acele vedete feminine din filmele hollywoodiene care trec râul înot fără să-şi strice nici rimelul, nici coafura.

Mercenarul făcu cu voce tare această remarcă şi regretă aproape imediat. Aşteptă replica ironică, gândindu-se la ce-i făcuse lui O'Hara.

Dar replica nu veni. Fata se strâmbă şmechereşte şi murmură cu cochetărie:

— *My secret, man...*

— Oh. Alba, glumi Mercenarul, nu fi crudă! Trebuie neapărat să-mi destăinui acest secret ca să-l trec în fişierul meu.

— Mai vedem noi, se fandosi eurasiatica.

Ling Wao era gata să militeze activ pentru întronarea unor relaţii de bună înţelegere între Alba Xi-Sien şi Mike O'Hara, dar întorsătura pe care părea că începuseră s-o ia relaţiile cu Frost nu-i prea plăcea.

Cu un aer mâniat, chinezul aruncă o privire pe hartă apoi, cu pasul lui suplu, porni spre pădurice. Alba se grăbi pe urmele lui, urmată imediat de Mercenar.

O’Hara şi Ciu rămaseră puţin în urmă. Păreau să fi găsit un subiect de interes comun, abordând domeniul gastronomiei, şi flecăreau veseli.

La fel de puţin priceput la botanică ca şi la limbile străine, Mercenarul era incapabil să găsească numele acelor conifere ciudate cu trunchi răsucit şi cu coroana în formă de umbrelă. Îl duceau cu gândul la nişte bonsai gigantici.

Cei cinci agenţi ai STF-ului mergeau de cinci minute prin pădure când, deodată, solul deveni spongios. Foarte repede, coniferele cedară locul unor foioase mai impozante năpădite de o sumedenie de liane şi de plante căţărătoare.

Terenul era alunecos dar încă practicabil. Evaporarea umidităţii producea o pânză de ceaţă la nivelul solului. Căldura jilavă şi mirosurile fetide ofereau plămânilor o atmosfera sufocantă, greu de respirat.

Mai merseră alte câteva sute de metri.

Terenul devenea din ce în ce mai greu. La fiecare pas, cei cinci agenţi îşi smulgeau încălţările din pământul argilos cu un zgomot de ventuza. Ling Wao găsea din ce în ce mai greu poteca.

— Fir-ar dracu al dracului! bombăni Mike O’Hara. Parcă aş fi într-o oală sub presiune.

— Curaj! îl îndemnă Alba. Nu cred că mai avem mult. Dacă n-ar fi atâţia copaci, sunt convinsă că s-ar zări tabăra.

Frost nu o vedea decât din spate şi se întreba dacă mai era tot aşa în mare formă. Îşi zise că era imposibil.

Mica porţiune de junglă se întindea pe un fel de platou care forma un palier. După aceea, panta continua, abruptă, până la micul torent.

Ling Wao se opri şi se uită la ceilalţi membri ai grupului.

— Ce facem? întreba el. Mergem mai departe?

Alba nu se întoarse.

— Bineînţeles, zise ea, mergem mai departe! Uitaţi-vă, se vede deja cerul printre copaci. Aproape că am ajuns.

Toată lumea era de acord cu ea.

Merseră mai departe. În curând se înfundară până la glezne în pământul mocirlos. Nimeni nu mai vorbea. Aveau nevoie de toată energia ca să înainteze. Aproape că ieşiseră din pădure când descoperiră adevăratul obstacol. Liziera se vedea foarte clar. La vreo suta de metri, nisipul şi bolovănişul îşi reintrau în drepturi. Dar în faţa lor se întindea o mlaştină mare.

Ling Wao luă o creangă şi încercă să facă un sondaj. Ramura se înfunda în întregime.

— Nici măcar nu e apă, zise el. E mâl lichid.

Nu se putea trece. Nu era un fund solid. Era ca o baltă de lipici. Nu existau decât două soluţii. Prima ar fi fost să încerce să ocolească acea mlaştina dar, din cauza vegetaţiei, încercarea lor ar fi putut să dureze ore în şir, cu atât mai mult cu cât nu aveau macetă. A doua soluţie ar fi fost să se întoarcă.

Nici unuia dintre ei nu-i surâdeau aceste soluţii. Cu toţii priveau cu atenţie printre liane, în căutarea unei treceri ipotetice. Şi, deodată, Alba întinse degetul în stânga ei exclamând:

— Priviţi! Acolo e o punte!

Într-adevăr, la o depărtare de câţiva metri, un trunchi mare era culcat peste mlaştină. Nu-l observaseră de la început pentru că scoarţa era acoperita de muşchi verzui a căror culoare se confunda cu cea a ochiurilor de apă.

Ling Wao porni primul. Cu picioarele uşor îndoite ca să aibă o stabilitate mai mare, chinezul semăna mai mult ca niciodată cu

o maimuţă. Uşurinţa cu care se deplasa pe trunchi linişti pe toată lumea. După câteva secunde, chinezul se afla pe celalalt mal.

— Aveţi grijă! zise el. Din loc în loc, scoarţa e putredă. Alunecă puţin.

Alba înainta şi ea pe trunchiul acoperit de muşchi, urmată de Frost, de O'Hara şi de Ciu Li-Pien. Tânăra femeie ajunsese aproape la mijlocul trunchiului când, pe neaşteptate, făcu un pas greşit.

— Hei! exclama ea la adresa lui Ling Wao. Alunecă puţin mai mult!

— Totul e în regula, Alba? întreba Frost.

— Bineînţeles, răspunse ea cu un ton enervat. N-am luat decât un singur rând de haine pentru fiecare, aşa că nici nu poate fi vorba să cad în mocirlă. N-am cu ce să mă schimb!

Întoarse o clipă capul spre Mercenar cu un zâmbet ironic pe buze. Şi asta provocă catastrofa. Alunecă din nou şi îşi pierdu echilibrul. Frost vrut să se repeadă spre ea.

— Hank! strigă tânăra femeie.

Dar Mercenarul era prea departe. Fu gata să alunece şi el încercând să alerge pe trunchiul de copac. Neputincios, Frost o văzu pe Alba bătând aerul cu braţele şi încercând să-şi regăsească echilibrul. Apoi căzu pe spate în balta mocirloasă, împroşcând în jur cu noroi şi lintiţă.

— Hank!

Mercenarul ajunsese acum deasupra ei. Se lăsă în jos, îşi dădu drumul să alunece şi cuprinse trunchiul cu amândouă braţele lăsându-şi picioarele să atârne în mlaştină.

— Agaţă-te de gleznele mele!

Simţi mâinile eurasiaticei agitându-se frenetic, agaţându-se de pantalonii lui şi, în sfârşit, fata îi găsi gleznele. Frost nu putea s-o vadă. O auzea bălăcindu-se în mâl. Trunchiul era prea gros şi nu putea fi cuprins în întregime pentru ca stabilitatea să fie aproape perfectă.

Greutatea fetei îl trăgea irezistibil spre nămolul vorace care îi aspira ca nisipurile mişcătoare. Mâinile îi alunecau pe trunchi, încercă să-şi înfigă unghiile. Zadarnic. Ajunsese în mâl până la centură. Simţi masa cleioasă pătrunzându-i în haină. Senzaţia neplăcută îl duse cu gândul la contactul infect cu mii de limacşi.

Cu coada ochiului, Mercenarul îl văzu pe Ling Wao revenind spre mijlocul trunchiului ca să-i ajute. Nu putea să întoarcă capul dar ştia că Mike şi celălalt chinez se grăbeau şi ei să le dea o mână de ajutor. Dar simţea că nu vor sosi la timp.

Deasupra capului, o pală de vânt făcu copacii să se legene. O rază de soare se strecura printre frunze şi îi lovi faţa ca o lance de lumină. Închise pleoapa. Prea târziu. Fusese orbit. Strânse din maxilare. Se sufoca.

Nu mai vedea nimic. Oare dăduse drumul trunchiului de copac şi mocirla vâscoasă îl acoperise pentru veşnicie? Nu. Încă mai simţea trunchiul, muşchiul şi scoarţa putreda sub degetele răsfirate ca nişte gheare.

Continua să alunece. Se terminase. Ce făceau ceilalţi? Avea impresia că se afla acolo de ore întregi. Greutatea fetei, care se agăţa de el cu energia disperării, îl trăgea după ea în mlaştină. Îi venea să strige: „Acum da-mi drumul! destul cu joaca!”

Dar, evident, nu striga.

Capitolul V

Apoi se simţi apucat de încheietura mâinilor şi de mânecile hainei. Simţi o durere cumplită, din cauza greutăţii tinerei femei agăţată de picioarele lui. Apoi durerea încetă şi auzi glasul tunător al lui Mike O'Hara.

— Gata, Ling! am apucat fata de guler. Doamne, ce mai pute!

Nişte mâini puternice îl apucară pe Frost de subsuori. Deschise ochiul şi văzu faţa rotundă a lui Ling Wao.

— OK, Hank?

Mercenarul respiră profund de câteva ori.

— Mda, acum e mai bine. Mulţumesc, Rambo…

— Ce?

Frost nu răspunse.

Ţinându-l de braţe, Ling Wao îl ajută să ajungă la celălalt capăt al trunchiului. Părea un puşti ţinut de mâini de tatăl lui.

După ce ajunse de cealaltă parte, Frost se uită la uniforma lui plină de mâl şi lintiţă.

— Ce-o să spună mama când o să mă întorc în halul ăsta acasă?

Mirosul era de-a dreptul pestilenţial.

Ling Wao zâmbi şi arătă cu capul spre Alba, pe care Ciu Li-Pien şi O'Hara se străduiau s-o facă să vomite ceva mai încolo.

— Şi ea? Să vezi ce mamă de bătaie o să-ncaseze!

Frost nu se murdărise decât până la jumătatea torsului. Faţa şi braţele îi fuseseră cruţate. Alba însă era plină de mâl, de

frunze verzui, de putreziciuni. Cei doi bărbaţi o susţineau încercând s-o atingă cât mai puţin posibil.

Tânăra femeie fu scuturată de o serie de spasme şi vomă tot ce înghiţise. Frost se apropie de ea. Alba se uita la el cu ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc pentru ajutor, Hank.

— Normal, doar m-ai strigat...

Ea dădu din umeri şi se strâmbă. Simţi noroiul care profitase de această mişcare ca să se strecoare şi mai insidios în hainele ei. Avea mâl şi în păr. Deodată se încordă şi zise cu un ton aproape arţăgos:

— Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Nu ştiu cum arăt, dar în niciun caz ca o stea de cinema!

Mercenarul zâmbi.

— Dacă îţi mai pui nişte pene, ai putea juca foarte bine pe Calamity Jane surprinsă trişând la pocher. Arăţi de parcă ai fi ieşit dintr-un butoi de catran.

Alba nu râse.

— Să mergem! Sunt nerăbdătoare să dau jos de pe mine boarfele astea dezgustătoare şi să ma spăl.

Coloana se puse din nou în mişcare. Curând ieşiră din pădure şi regăsiră soarele torid. Când ajunseră în tabăra, hainele celor doi ghinionişti se uscaseră. Semănau cu nişte monştri acoperiţi cu cruste negre şi verzui. Fata intră imediat în cortul ei şi ieşi, înfăşurată într-un halat de baie, ducând cu ea câteva ustensile.

— Mă duc la torent, le spuse ea. Am nevoie de o baie... Doar dacă nu vrei să te duci tu primul, Hank...

— Vai, câtă politeţe! De altfel, deocamdată simt nevoia să trag un pui de somn, nu să-mi fac toaleta. Sunt frânt şi cred că am o întindere musculară la piciorul drept.

Fata zâmbi şi de pe faţa ovală îi căzură câteva cruste uscate.

— Am un unguent chinezesc care face minuni. Am să-ţi fac un masaj.

— Mai vedem noi, zise Mercenarul trântindu-se pe o cuvertură pe care soldaţii o întinseseră pe nisip.

* * *

— Nu trebuie să-l lăsăm aici! O să facă insolaţie!

Era vocea eurasiaticei. Mercenarul avea impresia că în curând capul îi va face explozie. Era o căldură infernală. Sudoarea i se scurgea pe gât.

— Ce să facem? Nu e niciun pic de umbră. Nu-l putem duce în cort. Înăuntru sunt cel puţin cincizeci de grade!

Asta era vocea lui O'Hara.

— Atunci trebuie să-l trezim.

Frost auzi zgomot de paşi pe nisip şi vocea lui O'Hara deveni mai îndepărtată.

— Aruncaţi peste el o găleată cu apa rece.

Vocea Albei se apropie:

— Frumos te mai porţi cu prietenul tau, Mike!

— Aiurea! zise roşcovanul rânjind. A făcut armata. E obişnuit... Dacă vrei să i-o torni mai uşurel, n-ai decât. Îţi dau mână liberă.

— Câtă mărinimie! zise ea cu ironie.

Frost simţi o umbră aşezându-se între el şi soare. Deschise ochiul şi văzu o mutrişoară adorabilă, ovală şi bronzată. Alba îi zâmbi. Mica paranteză se formă de o parte şi de alta a gurii şi dinţii ei scânteiară. Avea părul încă umed şi, în ochii mari şi negri fixaţi asupra lui, Frost citi prietenie. Poate chiar mai mult decât atât.

Alba se lăsă în genunchi pe cuvertură şi se aplecă spre el.

— Te simţi mai bine?

El zâmbi, înregistrând imaginea foarte stimulatoare a doi sâni durdulii, la fel de bronzaţi ca şi faţa proprietarei. Alba îi surprinse privirea şi imediat strânse pe ea halatul de baie. Păcat.

— Sala de baie e liberă, murmură ea. Dacă vrei să profiţi de ea…

— Nu pot să refuz. Am impresia că miros mai rău decât pompa vidanjorilor.

Mercenarul se ridică, se duse să ia o perie şi un săpun din sacul Safariland, apoi plecă la torent. Când ieşi din cort, O’Hara îi striga de departe:

— Nu sta prea mult, nenişorule, că altfel halim fără tine. Mi-e foame rău de tot!

— Nu ţi-e gândul decât la haleală şi la stropit oamenii! bombăni Mercenarul îndepărtându-se. O să mă străduiesc să nu aştepte prea mult stomacul domnului.

Alba, care se uitase în ajun la O’Hara în timpul mesei, nu se putu abţine să nu comenteze:

— Mă întreb unde baga tot ce înghite.

Roşcovanul dădu din umeri, vexat, şi începu să-şi demonteze arma ca să o ungă cu grijă şi să se convingă că niciun strop de nisip nu se strecurase în mecanism.

— Ne vedem mai târziu, Hank, adăugă fata.

* * *

Dinspre torent venea o răcoare grozavă. Într-un loc se ridica un pâlc de tufişuri arse de soare, care probabil că îşi recăpătau culoarea verde în perioada musonului. În spatele lui, lângă mal, nişte stânci mari formau un fel de potcoavă care îngrădea o porţiune de apă liniştită.

Mercenarul îşi aşeza săpunul, pistolul, peria şi pumnalul Gerber pe o piatră lată, apoi intră îmbrăcat în apă. Merse cu prudenţa până în mijlocul torentului şi se lungi, lăsând curentul tumultuos să-l maseze viguros şi să cureţe grosul noroiului care îi murdărea hainele. Se abandonă un moment acelui masaj înviorător, după care se ridică şi reveni în colţul liniştit de apă.

Acolo îşi scoase panglica de piele, dezvelind cicatricea oribilă care înlocuia ochiul stâng. Uitase să ia o mănuşă şi săpuni abundent o batistă mare în carouri albastre, pe care o folosi pentru a-şi curaţi faţa. Îşi spăla părul, apoi îşi curăţă panglica şi se lega din nou cu ea.

După aceea se dezbrăcă şi săpuni şi frecă cu peria energic hainele, inclusiv bocancii de comando. După ce termină, clăti totul cu apă curată. Satisfăcut, complet revigorat, Mercenarul făcu câteva mişcări de gimnastică, convingându-se că întinderea de la piciorul drept nu era prea gravă. Mergea. Noaptea viitoare, când va trebui să le facă o vizita *invizibililor*, va fi în plină formă.

După aceste verificări, Frost se stropi singur, bălăcindu-se ca un copil în baie. Întinzându-şi hainele pe o stâncă, Mercenarul zări altă uniformă agăţată de tufişul uscat. Zâmbi. Alba spălase şi ea rufele şi le întinsese la uscat. Îşi stoarse hainele. Avea de gând să le îmbrace ude. Era sigur că s-ar fi uscat pe el în câteva minute.

Săpuni din nou batista în carouri şi îşi frecă tot corpul cu o mare plăcere. Tocmai se lăsase în apă până la umeri când i se păru că zăreşte o mişcare în tufişuri. Ramase nemişcat, îşi

încordă auzul dar nu auzi decât zgomotul torentului în albia stâncoasă.

„Mi s-a părut”, îşi zise el.

Se ridica totuşi cu prudenţa. Nicio mişcare suspectă. Mai observă câteva clipe locul unde i se păruse că vede tufişurile mişcându-se, apoi reîncepu să se clătească.

Deodată se opri brusc. De data asta nu mai încăpea nicio îndoială. Tufişurile se mişcaseră, şi chiar în alt loc. Ba chiar auzi un trosnet.

Mercenarul apucă revolverul. Trase piedica armei, se lăsă pe vine în spatele unei stânci şi strigă:

— Cine-i acolo?

Niciun răspuns.

Frost ridică cu prudenţa capul. Poate că era unul dintre cei doi soldaţi pe care Ling Wao îi luase cu el ca să păzească tabăra în absenţa lor. Niciunul dintre ei nu vorbea engleza.

Un lucru era însă cât se poate de clar. Dacă cel care sosea era bine intenţionat, avea să se arate, anglofon sau nu. Un soldat ştia ce este aceea o somaţie, chiar şi într-o limbă străină.

Ceva se mişcă printre arbuştii uscaţi. Mercenarul ochi şi repetă cu o voce tăioasa:

— Cine-i acolo? Stai pe loc!

Mişcarea încetase dar, pe lângă susurul apei, Mercenarul avea impresia că aude o respiraţie gâfâitoare.

Fuseseră reperaţi de *invizibili* care îi urmăriseră până acolo? Având în vedere ceea ce văzuse mai devreme, nu era deloc imposibil. Adversarii lor nu păreau deloc nişte amatori. Dar, dacă găsiseră tabăra, ce se întâmplase cu ceilalţi? Se lăsaseră surprinşi fără să reacţioneze?

Frost îşi aminti de film apoi de celelalte detalii aflate despre atacul Oratoriului. *Invizibilii* se dovedeau iuţi, nu făceau niciun fel de zgomot şi erau de o eficacitate monstruoasă. La ora aceea, poate că însoţitorii lui erau morţi, spintecaţi, cu gâturile tăiate, fără să fi avut timp să-şi dea seama ce se petrecea. Mercenarul strigă enervat:

— Ieşi de-acolo! Arată-te sau trag!

Tufişurile se mişcară din nou. Pe mal se ridică o siluetă. Din cauza strălucirii orbitoare a soarelui pe suprafaţa apei, Mercenarul nu distingea decât o formă neagră.

— Mâinile sus! ordona el.

Silueta neagră nu mişca.

— Cine eşti? întrebă Frost.

Niciun răspuns. Silueta ieşi din hăţiş şi făcu un pas înainte.

— Opreşte-te imediat! strigă Mercenarul. Spune cine eşti! Altfel trag!

Silueta continuă să înainteze spre malul apei.

Capitolul VI

Mercenarul fu gata să apese pe trăgaciul pistolului Browning High Power când silueta neagră exclamă cu o voce anxioasă:

— Hei! Eu sunt, Hank! Nu te prosti!

Mirat la culme, Mercenarul luă degetul de pe trăgaci şi zise cu un ton tăios:

— Alba! Nu eşti întreagă la minte? Eu mă prostesc?

— Haide, Hank, zise ea izbucnind în râs, nu te enerva aşa tare! N-a fost decât o glumă! Voiam doar să te surprind…

— Da, surpriza ţi-a reuşit! Încâ o secundă şi reuşeai să te alegi cu un glonţ în tine!

— Serios?… Am… am crezut că m-ai recunoscut, că te prefaci…

Frost răsuflă uşurat şi puse pistolul la loc pe stâncă, în timp ce se întreba ce căuta acolo eurasiatica.

— Cum ai fi vrut să te recunosc? zise el încă enervat. Eram orbit de soarele care se oglindea în apă!

Alba se deplasă spre dreapta şi, în sfârşit, putu s-o vadă bine. Avea pe ea tot halatul de baie şi încălţase nişte ghete din pânză. Venise probabil să-şi ia uniforma.

— Dumnezeule! exclamă ea confuză. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, pentru că eu te vedeam foarte bine.

— Bravo ţie! Halal specialist! zise Frost cu un ton muşcător.

Abia atunci păru că fata îşi dădu seama de ceea ce fusese gata să se întâmple. Frost însă deveni conştient de altceva. Era gol, în faţa acelei fete al cărei corp părea făcut înadins ca să aţâţe dorinţa. Se simţi stupid şi întinse mâna spre hainele ude.

— Stai puţin, zise eurasiatica. Nu te îmbrăca imediat. Am venit pentru masaj.

Îşi aruncă ghetele în nisipul de pe mal şi ridică mâna arătând un borcan mic cu unguent.

— Dar... se bâlbâi Mercenarul jenat.

Ea se uită la el şi chicoti.

— Dacă numai asta e? Nouăzeci la suta dintre colegii mei sunt bărbaţi şi foarte des plec împreună cu ei în misiuni foarte lungi. Poţi să fii sigur că am văzut destui!

Intră cu picioarele în apă şi se opri, părând că ezită, apoi duse mâna la cordonul halatului. Doar n-avea să...

Ba da. În secunda următoare, halatul de baie ateriză pe nisip, lângă ghetele de pânză. Tânăra femeie se apropie legănându-se, superbă, având pe ea doar un slip mic de culoare alba. Pielea ei strălucea în bătaia soarelui.

Frost se uita la ea fix, cu zâmbetul pe buze, ştiind acum foarte bine că nu venise pentru unguent.

După cum îşi imaginase, când se întâlniseră prima dată, Alba avea picioare fine şi frumos proporționate. Corpul, bine echilibrat între robusteţe şi fragilitate, era o adevărată încântare. Buricul mic de tot forma un fel de crater negru pe întinderea netedă a pântecelui. Sânii tinerei femei erau adevărate obuze cu sfârcuri foarte maronii.

Frost se simţi invadat de un val intens de dorinţă. Amestecul chino-italo-american era o adevărată perfecţiune. Fu nevoit să apeleze la toată voinţa pentru a nu întinde mâinile spre pieptul acela uluitor.

Dar Alba luase iniţiativa, ea trebuia să continue. Era curios să vadă cum va proceda mai departe.

Alba aşează borcănaşul cu unguent lângă Browning şi se lăsă în genunchi stropindu-se cu apă.

— Ah! exclamă ea râzând. E grozav!

Apoi se ridică şi se scuturâ, stropindu-l pe Mercenar. După care deschise borcănelul cu unguent, luă cu degetele din el şi trecu la faza a doua a atacului.

— Parcă era vorba de coapsa dreaptă?

Frost dădu din cap şi preciză cu un ton perfid:

— Ştii, ar fi inutil. Practic nu mai simt nimic.

Dar ea deja se lăsase în jos gata să-l maseze. Tânăra femeie ridică ochii spre el şi Frost citi în ei o mare decepţie. Dar frumoasa eurasiatică găsi imediat un argument fără replică.

— Dacă tot am venit! Oricum, nu poate să-ţi facă rău.

Frost se lăsă în seama ei.

Alba îi întinse uşurel unguentul pe coapsă apoi, prinzând muşchiul cu ambele mâini, începu un masaj foarte energic care, curând, îi produse Mercenarului o senzaţie ciudată de căldură. Mirosul unguentului îi umplu nările, amestecat cu efluviile subtile de transpiraţie pe care fata o degaja din cauza efortului, îşi zise că îşi întreţinea frumuseţea cu uleiuri esenţiale.

Frost simţea răsuflarea tinerei femei pe pielea umedă a pântecelui şi asta era senzaţia cea mai plăcută. Căldura îi invadă foarte repede tot corpul şi ştia că nu unguentul era de vină. Trebui să reziste cu eroism ca să nu exhibeze dovada dorinţei sub forma unei erecţii intempestive.

— Te simţi mai bine? întrebă ea.

Frost înghiţi în sec înainte de a răspunde.

— Ţi-am spus că mă simţeam deja mai bine.

Ea ridică ochii spre el şi scutură capul ca să-şi arunce pe spate părul şaten. Apoi râse şi mărturisi:

— Ştiu. Am ajuns imediat după tine şi te-am observat pe ascuns. Am văzut gimnastica pe care ai făcut-o!

— Domnişoara trage cu ochiul, bombăni Mercenarul, prefăcându-se consternat. Frumos îţi şade!

Ea îi răspunse cu neruşinare:

— Ce să fac, la Departamentul Problemelor Sociale nu prea ai ocazia să-ţi clăteşti ochii!

Apoi fata îşi opri privirea asupra panglicii de la ochiul lui Frost. Mercenarul o apucă de umeri şi o forţă să se ridice.

— Şi ai văzut?

Ea se prefăcu că nu înţelege. Se dădu un pas înapoi, îşi plimbă privirea peste corpul gol al americanului şi murmură cu un zâmbet timid:

— Da. Şi vad şi-acum…

El o apucă din nou de umeri şi o scutură fără menajamente zicând cu un ton agresiv:

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc! Mi-ai văzut cicatricea?

Ea dădu cu timiditate din cap. Maxilarele lui se crispară de furie.

— Ultima dată când o fată a făcut asta, i-am tras o palmă de care sunt convins că îşi va aduce aminte toată viaţa, domnişoara Xi-Sien! Nu ştiu ce mă reţine…

Alba ştia. Nu avu decât o secunda de ezitare, după care întinse mâinile şi răsuci între degete părul de pe pieptul lui Frost, murmurând cu o voce seducătoare:

— Hank… Nu… Fară brutalitate. Nu pentru asta am venit.

Se apropie de el. Frost îi simţi sânii lipindu-se de pielea lui şi coapsele ei atingându-l cu insistenţă. Agresivitatea Mercenarului se evaporă ca zăpada la soare. Sistemul de apărare se năru ca un castel de cărţi. Alba îşi dădu imediat seama. Intuiţie feminină.

— Da, Hank, am văzut. Cred că e foarte greu să porţi un astfel de semn. Dar… face parte din tine şi nu are nicio importanţă. Pentru că îmi placi. În întregime. Aşa cum eşti.

Frost îi puse o mână pe cap şi îi zbârli părul râzând.

— Când mă gândesc că era gata să te împuşc… Ai fi putut totuşi să-mi spui!

Ea zâmbi, liniştită, şi Frost îi simţi suspinul umflându-i sânii grei.

Mercenarul zâmbi şi el. Simţea că se apropie întrebarea inevitabilă şi îşi pregătea deja scornelile. Dar se înşelase. Alba se gândea la cu totul altceva.

Tânăra femeie se lipi de el şi, cât se poate de natural, Frost o cuprinse cu braţele.

Hotărât lucru, China era plină de splendori şi de lucruri neaşteptate. Nu-şi putu reţine un fior când simţi buzele fetei muşcându-l uşor de ureche. Apoi ea îi şopti:

— Să ştii că îmi placi foarte mult. Doar pentru asta am venit. Nu eşti ceea ce se poate numi un tip frumos în sensul obişnuit al cuvântului…

El se trase puţin înapoi şi se uită la ea.

— Mulţumesc pentru compliment!

Ea dădu capul pe spate şi râse ca un copil.

— Dar, reluă ea, cu siguranţa că eşti unul dintre bărbaţii cei mai excitanţi pe care i-am văzut.

Chicoti şi adăugă:

— Ştii că chinezii aproape că n-au păr pe piept.

El dădu din umeri. În momentul acela, consideraţiile despre pilozitatea diferitelor rase nu se afla în centrul preocupărilor sale.

— Pentru mine e o schimbare şi îmi place asta, murmură fata cu un ton lasciv.

Alba îşi vârî nasul în părul lui de pe piept şi începu să-l ciufulească, în timp ce-şi strecura o mână între picioarele Mercenarului.

— Mai eşti supărat pe mine, Hank?

Nu, nu mai era deloc supărat pe ea! Şi o făcu să înţeleagă asta răspunzându-i cu un geamăt de plăcere. Nu avea chef de vorbă. În schimb ea era deosebit de volubilă.

— Ştii, Hank, continua Alba mângâindu-l, sunt lucruri pe care le faci, aşa, fără să întrebi... Mi-a făcut o mare plăcere să mă uit la tine pe furiş. Corpul tău de mascul care se agita în apă a fost un spectacol de-a dreptul fascinant! Momentul cel mai grozav a fost atunci când ţi-ai spălat hainele. Parcă te băteai cu ele. Mi se părea că mă uit la o fiară sălbatică care îşi sfâşia prada cu ghearele. Încă de ieri te-am dorit, dar... În sfârşit, n-am putut să rezist. Nu-ţi poţi închipui ce înseamnă această dorinţă...

Brusc, Alba se depărtă de el şi privi în jos, examinând rezultatul mângâierilor ei. Dovada dorinţei lui Frost era acolo, imposibil de ascuns. O privi o clipă, satisfăcută.

Frost o trase la el şi o cuprinse în braţe, lăsându-şi mâinile să alunece lent până la fundul ei mic şi rotund. Alba gâfâi când el îi mângâie una dintre fesele bronzate şi îşi strecură un deget sub

elasticul slipului alb. Trase brusc bucata de pânză în jos şi căută mugurul roz din mijlocul perişorului strălucitor.

Ea se arcui ca să poată fi mai bine mângâiată, apoi închise ochii când el lăsă capul în jos şi îi muşcă uşor unul din sâni. Se lăsă în voia lui câteva momente apoi, brusc, simţi că mâna ei se oprise, de parcă ar fi revenit la realitate. Se eschivă râzând uşor, îl privi pe Mercenar drept în faţă şi îl sărută uşor pe buze.

— Să ne grăbim, Hank, murmură ea. S-ar putea ca ceilalţi să se întrebe unde suntem. Doar nu vrei să vină după noi...

Chicoti şi, fără fasoane îşi scoase singură slipul şi îl aruncă pe o stâncă. Apoi se apropie de Frost, cu un aer aproape grav, şi murmură:

— Hai să facem dragoste, Hank. Repede.

— Cine ar putea să reziste la o astfel de rugăminte?

Mercenarul o răsturnă în apă. Ea ţipă înăbuşit când el sări peste ea făcând apa să spumege în jurul lor. Îi prinse sânii şi îi masă viguros. Ea gemu de plăcere.

— Vino, Hank, vino...

Simţi degetele tinerei femei alunecând între picioarele lui şi apucându-i sexul întărit. Îl ghidă, după care gemând prelung şi răguşit, mişcă bazinul ca să se lase pătrunsă. Mercenarul mârâi de plăcere.

Zbânţuiala lor amoroasă îi duse destul de repede în afara ochiului de apă liniştita. Se rostogoliră în torent, lăsându-se biciuiţi de forţa curentului, care parcă ar fi vrut să-i stimuleze, lovindu-se de stâncile care acopereau fundul albiei cursului de apă.

Încolăciţi ca doi şerpi, se despărţeau şi se îmbrăţişau din nou, cu furie, cu o ferocitate animalică, biciuiţi de torentul care îi târa uneori cu câţiva metri. Un erete care, trecând pe acolo, descrise un cerc larg deasupra torentului, se întreba ce peşti ciudaţi

puteau să fie aceia care se înfruntau astfel într-o lupta pe viaţă şi pe moarte. Apoi, convins că erau mult prea mari pentru el, şi probabil imposibil de mâncat, scoase un ţipăt răguşit şi se pierdu în imensitatea cerului de culoarea cobaltului.

Gâfâind, cu apa curgând şiroaie pe ei, Alba şi Mercenarul se ridicară în sfârşit, ameţiţi şi potoliţi. Se sărutară, se mângâiară alte câteva momente, pentru a prelungi îmbrăţişarea lor sublimă, dar mult prea scurtă. Apoi se desprinseră unul de celalalt cu regret şi căutară cu privirea, năuciţi, ochiul de apa liniştita.

— Dumnezeule mare! —murmura Mercenarul. Am făcut o plimbare de cel puţin cincizeci de metri!

— Dar ce plimbare! zise Alba.

Mână în mână, păşiră amândoi pe pietre şi reveniră în interiorul potcoavei din stânci. Se cufundară un moment în apa puţin mai caldă în acel loc, apoi Frost îşi îmbrăcă hainele umede, în timp ce Alba îşi lua halatul şi ghetele de pânză de pe mal.

*

Când ajunseră în tabără, uniforma Mercenarului era complet uscată. Nu mai avea umed decât părul şi încălţările.

Cei doi soldaţi stăteau jos puţin mai retraşi. Începuseră deja să mănânce.

O’Hara, Ling Wao şi Ciu Li-Pien se instalaseră în faţa cortului mare, sperând ca soarele va trece de zenit şi vor beneficia şi ei de o aparenţă de umbra. În timp ce se apropia, cu o ţigara Camel în colţul gurii, Mercenarul îl auzi pe Ling Wao zicând:

— Mike, eşti porc.

Roşcovanul ridică capul cu o privire agresivă.

— Ce! Ia mai spune o dată!

— Te asigur că eşti porc.

În momentul acela omul de la FBI îi văzu sosind pe Frost şi Alba.

— Ai auzit, nenişorule? Urangutanul ăsta mă face porc!

Alba izbucni în râs.

— Ba nu, Mike. Nu te-a întrebat înainte data naşterii?

Roşcovanul dădu din cap furibund.

— Pe urmă, continuă fata, ţi-a spus care e semnul tău astrologic după zodiacul chinezesc. La noi e vorba de animale şi e unul pe an. Astrologia e pasiunea lui Wao…

Rambo zâmbi mândru.

— Nu trebuie să te superi, Mike. De altfel, nici eu nu sunt departe de tine. Sunt născut sub semnul mistreţului.

Frost şi Alba se instalară în cerc.

— He-he! rânji Mercenarul. Semnul porcului… Ţi se potriveşte ca o mănuşă!

Roşcovanul îi adresă o grimasă apoi în privirea lui se aprinse o luminiţă. Îi zise lui Ling Wao:

— Ce-ar fi să ne spui şi semnul dragului nostru coleg?

— Cu plăcere, răspunse chinezul. Care e data ta de naştere, Hank?

Mercenarul îi răspunse fără ezitări.

— Ah, tu eşti şobolan, zise Ling Wao.

Mercenarul se încruntă în timp ce O’Hara izbucnea într-un râs triumfător.

— Şi tu? întreba Frost întorcându-se spre Alba, care zâmbea cu gândul la ce făcuseră amândoi mai adineauri.

— Eu sunt şarpe! şuieră fata.

— E bine dacă nu eşti un şarpe cobra, murmură Frost uitându-se la O'Hara.

— Să ştii că te înşeli nenişorule dacă îţi închipui că o să-mi tai apetitul. Sunt lihnit de foame de atâta aşteptare. Dar, şobolan şi şarpe, v-a luat cam mult masajul! De ce-aţi întârziat atâta?

— Oh, murmură Alba cu o ipocrizie care îl încântă pe Mercenar, ne-am apucat să discutăm despre tehnica profesională...

O'Hara, care adulmecase ceva, insistă:

— Şi, şi?

Alba se înroşi la faţă. De data asta jocurile erau inversate şi nu putea să răspundă insinuărilor roşcovanului.

Frost îi veni în ajutor.

— Tocmai făceam un schimb de experienţă despre cel mai bun mijloc de a-l trage în piept pe agentul advers.

O'Hara nu putea fi prostit. Ca, de altfel, nici ceilalţi doi chinezi.

— Aha! zise americanul. Să ştii că n-am nimic împotrivă, nenişorule. La urma urmelor, membrii STF-ului sunt acum agenţi aliaţi. Poţi să-i faci să profite de experienţa ta solidă, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă Alba mirată.

— Să nu fie vorba de dansatori de la Opera din Pekin, răspunse O'Hara.

Alba se foi stingherită. Râcâi cu unghia poalele halatului de parcă în clipa aceea ar fi descoperit o pată.

Ciu Li-Pien şi Ling Wao probabil că se temeau de o bruscă schimbare a timpului, căci amândoi se uitau cu încăpăţânare spre cerul de azur.

— Mike, zise Mercenarul râzând, te asigur că n-am să cad niciodată într-o astfel de patimă!

— M-ai liniştit! exclamă roşcovanul strâmbându-se de râs. Şi sunt convins că schimbul de experienţă a fost deopotrivă de util pentru amândoi. Cred că şi unul şi celalalt aveţi acum o sumedenie de lucruri pasionante de notat în fişierul personal.

Făcu o scurta pauză, apoi îşi frecă mâinile şi întrebă:

— Bun, ce mâncăm?

— Aduc imediat, zise Ciu Li-Pien.

Se ridică, intră în cort şi se întoarse după câteva clipe cu cinci conserve şi cinci cutii cu băutură, pe care le distribui cu câte o lingură pentru fiecare. Frost îi dădu imediat înapoi cutia cu băutura călduţă.

— Mulţumesc, dar asta nu-mi trebuie.

— Ţi-ai dat seama ce-i în ea? întrebă chinezul mirat.

— Da, răspunse Mercenarul. Mi-am dat seama imediat că e coca-cola, chiar dacă pe cutie scrie cu ideograme chinezeşti. Nu pot să înghit nici măcar o picătură, doar dacă ar fi amestecată cu Cuba Libre.

— Şi chiar şi aşa! supralicită O’Hara. Îi trebuie cel puţin trei sferturi rom la un sfert de coca-cola.

Mercenarul îşi stinse ţigara înfigând-o în nisip şi se duse să aducă o cutie de Budweiser din sacul lui. Berea era caldă şi îi păru rău că nu o pusese la răcit în apa torentului.

O’Hara se uită cu atenţie la conserva lui rotind-o între degete. Dar degeaba se chiorî la inscripţiile de pe etichetă, nu reuşi să obţină nici cea mai mică informaţie despre conţinutul conservei. În disperare de cauză, îl întrebă pe Ciu:

— Ce-i înăuntru? Sper că nu bucăţele de cobră?

— Nici vorbă, zise Frost rânjind. Sunt abdomene de gândaci cu sos picant de omidă. Gustă întâi şi pe urmă mai vorbim!

— Lasă tâmpeniile! bombăni agentul de la FBI.

Ling Wao interveni cu o voce liniştitoare:

— Nu te enerva, Mike, e pur şi simplu carne de maimuţă.

— Ce! exclamă roşcovanul, care simţea deja cum îl prinde greaţa.

— Carne de vită, traduse Alba. Aşa îi zicem noi aici.

O’Hara îşi şterse fruntea cu dosul mâinii.

— Aha, murmură el, încă foarte tulburat. Nu s-ar putea încălzi puţin?

— Imposibil, răspunse Ling Wao. Mirosul de mâncare i-ar putea alarma pe *invizibili*. Deja unii se încăpăţânează să împută aerul cu ţigările lor…

Mercenarul înregistră această remarcă.

Hotărât lucru, China era o ţara plină de splendori, de lucruri neaşteptate şi de tipi care te călcau pe nervi.

Înghiţiră cu rapiditate conţinutul conservelor, după care rezistând dorinţei de a aprinde o ţigara, Mercenarul îşi şterse buzele şi întrebă:

— Ce trebuie să mai pregătim pentru diseară?

— Numai armele, răspunse Ling Wao. În rest, totul e gata. Nu mai avem altceva de făcut decât să aşteptăm noaptea ca să ne ducem să vedem dacă Thorensen se afla acolo. Decolam la trei dimineaţa fix. E cea mai bună oră pentru efectul surpriză.

— OK, zise Mercenarul. În privinţa lui Thorensen, cred că nu trebuie să ne facem iluzii. Totul arată că nu-l vom găsi în vechiul templu. În schimb, am putea obţine informaţii despre locul în care l-au transferat.

— Aiurea! spuse O'Hara cu un ton ursuz. După atâta timp pierdut, avem toate şansele să-l găsim şi îngropat pe bietul Thorensen. Ar trebui să fim foarte mulţumiţi dacă am reuşi să punem mâna pe casetă…

— Nu sunt de părerea ta, obiectă Mercenarul. Eu cred că Thorensen e încă în viaţă.

Toţi îşi întoarseră capul spre el.

— Zău? zise O'Hara. De ce?

— Să ne punem în locul libienilor, răspunse Frost. M-am gândit dimineaţă la problema asta. Dacă, după ce Moscova primeşte caseta, Thorensen dispare, asta provoacă o puternică bănuială că mărturisirile lui au fost falsificate.

— De acord, admise celalalt american. Dar nu-l pot lăsa în viaţă şi să-l elibereze. Primul lucru pe care l-ar face Thorensen, ar fi să povestească tuturor cum i-a fost smulsă mărturisirea.

— Bine raţionat, Mike. Concluzia? Daca libienii nu sunt chiar atât de idioţi pe cât par, vor face în aşa fel ca omul lor să dispară într-un mod care să pară natural. De exemplu, în urma unui accident. O embolie. În fine ceva care nu se detectează. Asta le va cere neapărat puţina organizare, deci ceva timp.

— Înţeleg, zise roşcovanul. Nu e rău deloc. De exemplu cadavrul; va trebui să fie descoperit într-un loc plauzibil. Şi

admiţând că i-au injectat droguri, va trebui ca toate urmele de injecţii să-i dispară de pe corp.

— Exact, spuse Mercenarul ridicându-se şi intrând în cort.

Frost reveni după un minut, cu un pistol mare de asalt semiautomat KG-99, ustensilele de curăţat armele şi trei cutii de bere.

— Dacă am înţeles eu bine, îi zise el lui Ling Wao, avem liber până la noapte.

Rambo încuviinţă cu o mişcare a capului.

— OK. Cobor la torent sa-mi văd de treburi. Cel puţin acolo e puţină umbră de la tufişuri şi am la dispoziţie un frigider pentru băuturică. Sunt obosit şi intenţionez să trag un pui de somn. *Please de not disturb!*

— Ăăă… zise Alba cu un ton care spunea multe. O să vin şi eu să-mi iau uniforma. Voi încerca să nu te deranjez.

*

Tocmai îşi terminase de curăţat armele şi de verificat buna lor funcţionare, când tânăra femeie îşi făcu apariţia. Stătea în faţa lui, în aşteptare, întrebându-se dacă se vor opri aici sau daca Mercenarul era dispus să continue aventura.

Frost îi zâmbi şi o expresie radioasă lumină faţa tinerei eurasiatice.

— E voie? întrebă ea arătând pământul lângă micul colţ umbrit unde se instalase Mercenarul.

— Te aşteptam.

Radioasă, Alba lăsa să-i cadă halatul, pe care îl întinse pe pământ, şi se lungi lângă Frost. După treizeci de secunde, hainele Mercenarului erau împrăştiate în tufiş. Îmbrăţişaţi pe halatul de baie, făcură dragoste în linişte.

De data asta nu se mai grăbiră.

La sfârşit, se sărutară îndelung. Apoi Frost se ridică şi plecă să aducă berea pusă la rece în apa torentului.

— Vrei o ţigară? o întrebă el când se întoarse.

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

— Cum aşa? Ieri mi-ai cerut o ţigară.

— Un mijloc ca oricare altul de a crea o complicitate.

— Ştrengăriţo!

— Şi mai ştiu că asta îl enervează pe Wao, adăugă ea cu un ton maliţios.

— Ce? Nu vă înţelegeţi?

— Ba da, nu e vorba de asta. E un şef grozav, cel mai bun pe care l-am avut vreodată, dar... Mai întâi că regulează ca un ţap şi...

— Nu! Vrei să spui că tu şi Wao...

Ea zâmbi.

— Doar ocazional. Nu se găseşte altcineva.

— La naiba... murmura Frost, uluit. O să se uite urât la mine...

Ea îl linişti.

— Niciun pericol. Când am spus ocazional, asta înseamnă ocazional. Fiecare e liber să facă ce vrea. Aşa a fost înţelegerea. Dar, cum să spun?

Mercenarul o încuraja:

— Da?

— De la o vreme, am impresia că a căzut în plasă. De-a binelea. Înţelegi? Şi asta mă necăjeşte foarte tare.

— Înţeleg. Nici nu-ţi închipui cât de bine înţeleg, zise Mercenarul dând din cap cu convingere. În meseria noastră, asta poate să fie mortal. În sensul propriu al cuvântului.

Alba îl sărută uşor pe obraz şi desfăcu cutia ei de bere. Bău, fericită, lăsând spuma sa-i curgă de-a lungul gâtului, pe piept şi pe pântece. El o şterse, întârziind mult mai mult decât era necesar asupra formelor generoase, apoi aprinse o ţigară Camel şi murmură cu un ton de conspirator:

— Sper că marele şef nu va vedea semnalele de fum.

— Să ştii, Hank, că ceea ce-a spus despre simţul mirosului pe care îl au *invizibilii*, deşi poate că e puţin cam exagerat, nu e pur şi simplu o aberaţie…

— Serios? Crezi că fumând la o distanţă de peste trei kilometri de bârlogul lor, s-ar putea să zădărnicesc efectul de surpriză?

Ea scutură capul.

— Asta nu are mare importanţă. Oricum, nu va exista niciun efect de surpriza.

— Ce! exclamă Mercenarul suflând fumul pe mări. Ce vrei să spui?

— Cred că încă n-ai înţeles cum stă situaţia, Hank. *Invizibilii* sunt specialişti în arta de a ucide. Îţi dai seama că aplică cuvântul „artă” acestui gen de activitate! Chiar dacă nu ne-au descoperit prezenţa, ne vor aştepta pentru că totdeauna aşteaptă ceea ce are, de aproape sau de departe, legătură cu moartea.

— Hei! protesta Mercenarul. Dacă unul dintre indivizii ăştia o să-mi aţină calea, n-am să mă las ucis. Eu am să-l omor. Dacă pot, bineînţeles.

Pentru ei e acelaşi lucru: diferenţa dintre Yin şi Yang. Moartea pe care o provoacă celorlalţi şi propria lor moarte participă la aceeaşi expresie artistică.

Frost dădu din umeri trăgând din ţigara Camel.

— Astea sunt tâmpenii! Era mai bine să nu vorbesc despre asta…

Mercenarul era totuşi impresionat de gândul că va trebui să înfrunte astfel de nebuni. Se hotărî să treacă la un subiect mai vesel.

— Şi chiar o să-ţi notezi experienţele în fişierul tău după cum te-a sfătuit Mike?

Râsul eurasiaticei se revărsă în cascadă.

— Poate… Dar rubrica Hank s-ar putea să fie ceva mai lungă.

— În acest caz, va trebui aleasă cea mai bună experienţă.

Ea îl sărută.

— Am înţeles. Sper să fie multe pentru ca să am un evantai larg din care să pot alege.

— OK, promise Mercenarul făcând cu ochiul. Iar data viitoare voi încerca să fie şi mai bine…

Bău puţină bere şi trase un fum din ţigară. Alba se cuibări în braţele lui.

— Contez pe imaginaţia ta, murmură ea. Pentru că bătrânul mistreţ nu practică decât poziţia misionarului.

— Exclusiv?

— Exclusiv. Nici nu vrea s-audă de altceva.

— Măi, să fie! se miră Mercenarul. Doar în poziţia misionarului? Pentru un ateu, asta e totuşi ceva neobişnuit.

Se lipi şi mai mult de el şi îi sărută vârful bărbiei. Frost termină berea, stinse ţigara, apoi adormi pe halat, în braţe cu frumoasa Alba.

*

Walid ibn Harun era un băiat slab, cu obrajii scobiţi şi o faţă urâţică. Era mic de statură, părul negru era foarte creţ şi ochii negri şi răutăcioşi.

Duse ţigara cu haşiş la buze, aspiră cu lăcomie şi ţinu fumul cât mai mult în plămâni. Când îl dădu în sfârşit afară, sanctuarul cu zidurile împodobite cu sculpturi vechi fu invadat de un miros înţepător.

Aşezată turceşte în faţa lui, Alba nu mai era aceeaşi de acum o oră. Se risipise tandreţea pe care Mercenarul o citise în ochii ei. Acum avea privirea dură, austeră, ca aceea a unui judecător gata să pronunţe o sentinţa de condamnare la moarte.

Ibn Harun îi întinse ţigara, pe care ea o refuză.

— O, frumoasă Alba, zise el cu o voce plină de o disperare exagerată şi ironică, când vei catadicsi să accepţi ceva de la un biet om care se mistuie de dragoste din ziua în care te-a întâlnit?

— Ia-ţi de-aici porcăria, Walid, se răsti eurasiatica. Păstreaz-o pentru putorile din anturajul tău.

— Nu fi nedreaptă, Alba, încântarea ochilor mei! Zic asta pe un ton de glumă dar e adevărat. Te iubesc. Aş face orice ca să-ţi fiu pe plac şi sper ca inima ta să bată o clipă pentru mine…

În jurul celor doi tineri zăceau forme inerte: vreo douăzeci de *invizibili*, bărbaţi şi femei, care moţăiau chiar pe dalele de piatră.

— Vrei să-mi fii pe plac?

— Numai la asta aspir, răspunse libianul.

— Dă-mi-o înapoi pe mama.

— Alba... Alba... murmură tânărul trăgând din nou din ţigara cu haşiş. Ştii foarte bine că nu depinde de mine.

— Totuşi aşa fusese înţelegerea, ticălosule! Eu vă indic locul conferinţei şi voi îmi înapoiaţi mama. După aceea, când ne-am întâlnit, a trebuit să-ţi mai dau şi numele restaurantului unde urma să aibă loc întâlnirea cu americanii. Ce mai vreţi?

— Calmează-te, frumoasa mea, ordonă libianul. Toată lauda în privinţa lui Thorensen. Datorită informaţiilor tale şi capacităţilor uimitoare ale *invizibililor* totul a mers ca pe roate...

— Cu o sumedenie de morţi! exclamă eurasiatica cu o voce plină de venin. Asta nu mi-ai spus că era prevăzut dinainte! Ştiai că n-aş fi acceptat niciodată!

De parcă Alba n-ar fi spus nimic, ibn Harun continuă cu calm:

— Problema era la început căderea lui Muhammar în mâinile poliţiei chineze, apoi venirea americanilor. Îi cunoaştem. Sunt de temut, mai ales chiorul. El îmi inspiră mai multă teamă decât culturistul tău.

Ea dădu din umeri furioasă. Ibn Harun continuă:

— Am primit confirmarea de la Tripoli. Ordinul îmi cere să-ţi restitui mama imediat ce totul se va termina şi nu vom mai avea nevoie de serviciile tale. Ce vină avem noi, dulce Alba, dacă până acum am avut două necazuri? E la fel de rău pentru noi ca şi pentru tine. Dacă imbecilul ăla de Muhammar n-ar fi vorbit, n-am fi fost în situaţia asta! I-ai transmis ordinul?

Fata dădu din cap strângând furioasă din dinţi.

— Bine, zise tânărul libian. A murit?

— Spânzurat în celula lui.

Satisfacţia lumină o clipă faţa hidoasă a lui Walid ibn Harun.

— Perfect. A plătit, şi e un risc mai puţin pentru noi. Pe de altă parte, nu puteam prevedea că riposta balenierei va fi atât de eficace şi că atacul de pe mare va eşua. Ne mai rămâne deci să-i eliminăm pe cei doi americani.

Dacă ochii eurasiaticei ar fi fost două revolvere, Walid ibn Harun ar fi căzut mort pe loc.

— Ce intenţionezi să faci? întrebă ea încercând să-şi ascundă angoasa.

— Deocamdată, nimic, zise ibn Harun, pentru că le-am pierdut urma. Dar după ce îmi vei spune unde sunt, îi vom suprima. Simplu şi radical.

Alba îl privi drept în ochi şi făcu apel la tot talentul ei de artistă ca să fie convingătoare.

— Nu ştiu unde se afla.

— Îţi baţi joc de mine, frumuseţe divină?

— Nu, Walid, îţi jur! Nu mă mai ocup de acest caz şi mi-a fost foarte greu să vin până aici. Trebuie să mă crezi! Nu ştiu unde sunt!

— Alba… murmură printre dinţi libianul. Ştii că pot să te dau pe mâna *invizibililor*. Doar o vorba să spun! Câteva unghii smulse, câteva ţigări stinse pe părţile cele mai sensibile ale corpului tău, şi vei vorbi imediat. Dar nu sunt crud, steaua nopţilor mele, mai ales cu tine. Dacă într-adevăr nu ştii unde se află Frost şi amicul lui O’Hara, atunci fă în aşa fel ca să afli şi adu-mi răspunsul la Lac. Această ascunzătoare nu mai e sigură şi am luat hotărârea s-o părăsim în seara asta.

Alba fu gata să suspine uşurată. Dar se reţinu la timp şi întrebă imediat:

— Thorensen e acolo?

— Da, răspunse Walid.

Apoi îşi muşcă buza de jos. Abuzul de drog era de vină. Se grăbi să adauge:

— N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, bineînţeles. Dar asta dovedeşte ce mare încredere am în tine. Sper că şi reciproca să fie valabilă.

Ea dădu din cap. Walid vru să zâmbească dar nu reuşi decât o grimasă.

— Vezi, Alba, până la urma ne înţelegem. Poate că într-o zi ne vom înţelege şi mai bine...

„S-o crezi tu! Degenerat infect!” îşi zise eurasiatica.

Se simţea uşurată de când aflase că părăseau locul acela. Asta va limita foarte mult riscurile din noaptea aceea. Şi acum ştia şi unde se afla Thorensen. Cum să le spună lui Frost şi lui Wao fără să-i facă s-o bănuiască? Şi, mai ales, fără să pună în pericol viaţa mamei sale?

Libienii foloseau tot timpul acest oribil mijloc de presiune.

După ce aflaseră printr-o filieră internaţională despre apropiata sosire a lui Thorensen în China, aceşti ticăloşi o răpiseră pe mama eurasiaticei de la Palermo, pentru a o putea şantaja pe fiică. Alba se întreba cum să-l salveze pe Bruce Thorensen, pe mama ei şi să recupereze caseta. Nu putea să spună nimănui. Nici măcar lui Hank. Cu siguranţă că n-ar fi înţeles. Se simţea la un pas de prăpastie.

În momentul în care se gândi la Hank, Alba îşi aminti de teoria pe care o formulase în legătură cu Thorensen. Îi veni ideea să-i vorbească despre asta libianului. Înghiţi în sec şi încercă să aibă o voce blânda şi amicală.

— Spune-mi, Walid, ai fi de acord să-mi satisfaci o curiozitate?

— S-auzim.

— Veţi fi obligaţi să-l eliminaţi pe Thorensen, asta se înţelege de la sine. Dar cum o să faceţi ca totul să pară natural?

Ibn Harun izbucni în râs.

— Bruce Thorensen suferă de o gravă insuficienţă cardiacă. Nimic nu e mai uşor decât să-i vii de hac unui cardiac prin mijloace naturale. E destul să-l obligi să alerge până la epuizare. Pe urmă laşi cadavrul într-un bordel din Hong Kong, de exemplu. Cui i-ar trece prin minte să ne acuze?

„Ticălosule!” fu gata să strige frumoasa eurasiatică. Tresări fără să vrea. Prin urmare, Thorensen avea o deficienţă cardiacă… Probabil că Hank şi O’Hara nu ştiau, altfel ar fi vorbit despre asta.

— Dar, zise ea, dacă Thorensen va fi găsit mort, fie că va părea sau nu natural, guvernul chinez şi guvernul american vor înţelege imediat că au pierdut caseta. Imediat vor dezvălui lumii întregi atacul de la *Oratoriul Copacului care Cântă* şi felul în care *invizibilii* l-au răpit pe diplomat.

— Un diplomat găsit mort de o criză cardiacă într-un bordel? Dacă vor face dezvăluiri la un anumit timp după răpire, ei vor fi consideraţi mincinoşi, drăgălaşa mea.

Era plauzibil. Criminalii aveau toate atuurile de partea lor. Făcând eforturi să pară destinsă, Alba se ridica şi îl salută pe Walid ibn Harun cu o uşoară mişcare a capului.

— Voi încerca să aflu unde sunt americanii, zise ea. Îţi voi comunica răspunsul la ascunzătoarea de la Lac imediat ce aud ceva.

Libianul îi zâmbi din nou.

— Acţionează repede, Alba! o sfătui el în loc de salut. Nu uita că mama ta se află în mâinile noastre şi că suntem grăbiţi…

Eurasiatica nu aşteptă sfârşitul frazei. Se afla deja afară. Pe dalele mari de culoare cenuşie din faţa templului, un alt grup de *invizibili* ieşise la antrenament.

Alba se opri consternată în faţa a doi indivizi care se înfruntau folosind arma numita *katane*. Era cât se poate de clar că nu se prefăceau. Indivizii aceia se băteau de-a binelea, nu încăpea nicio îndoiala. Antrenamentul degenerase într-un duel pe viaţă şi pe moarte.

Îngrozită, Alba îl văzu pe unul dintre adversari parând o lovitură la cap apoi ripostând cu o lovitură sălbatică, nimerindu-l pe celălalt invizibil între umăr şi baza gâtului. Lama lungă şi ascuţita pătrunse până în plexul solar. Cuşca toracică era practic tăiată în două pe lungime. Muribundul zâmbi, se înclină respectuos în faţa învingătorului apoi se prăbuşi, mort, la picioarele lui într-o baltă de sânge.

Alba grăbi pasul, înspăimântată şi dezgustată. Ceva mai departe, un bărbat în haine negre făcea tracţiuni numărând după metoda chinezească. Fata se îndreptă ca un automat spre el, preferând să evite grupurile de luptători.

Dar, deodată, simţi că îi tremură picioarele, de parcă n-ar mai fi avut forţă, când bărbatul îi zise cu o voce blândă:

— Bună ziua, Alba.

Fata încremeni locului, paralizată de şoc şi spaimă. Bărbatul îşi opri exerciţiul, zâmbi şi murmură:

— Ei bine, tovarăşa Xi-Sien, nu-ţi mai saluţi vechii colegi?

Încă sub efectul şocului, eurasiatica reuşi să bâiguie:

— Chung!… E… eşti cu ei?

— De o lună. Am înţeles câte parale făcea infamul Ling Wao. Un bădăran lipsit de simţul esteticului. Noi, Umbrele Nopţii, nu detestăm nimic mai mult decât aceşti indivizi demni de dispreţ care ucid la ordin sau pentru bani.

— Chung… repetă Alba stupefiată. Toată lumea se întreba unde eşti…

— Aici, răspunse bărbatul.

Ea îl privi drept în ochi. Oare îi făcuse foarte subtil cu ochiul? Sau fusese doar o iluzie provocata de chinul emoţiilor contradictorii, care o făceau să fie împărţită între dorinţa de a-şi salva mama şi cea de a rămâne fidela ideilor sale?

— Văd că ai început şi tu să intri în contact, zise Chung. E foarte bine. Sper ca în curând să te avem printre noi.

Da, îi făcuse într-adevăr cu ochiul.

— Noroc, Alba. Îţi urez să reuşeşti. Şi… pe curând.

Bărbatul întinse mâna. Fata întinse şi ea mâna, ca un automat, şi simţi că invizibilul îi strecura în palmă o bucată de hârtie. Alba vru să deschidă gura ca să ceară explicaţii, dar bărbatul o făcu să renunţe cu o privire imperioasă. Eurasiatica îi întoarse spatele, foarte tulburată, şi se îndepărtă aproape în pas alergător.

Când ajunse la bifurcaţie, Alba opta pentru cărarea abruptă, ca la venire. Nu voia să rişte un nou plonjon în balta mocirloasă din pădurice. Străbătu fără probleme pasajul periculos, se aşeză pe o buturugă şi desfăcu plicul dat de Chang. Înăuntru găsi o scrisoare:

Alba,

Te-am văzut venind şi am înţeles imediat că tu erai „scurgerea de informaţii” căutată de Wao. Cunosc motivele şi nu te condamn. O mamă e o fiinţă imposibil de înlocuit. Dar nu mai ai motive să te supui exigenţelor josnicului ibn Harun. Nu ştiu ce ţi-a mai cerut, dar să n-o faci. Mama ta a fost ucisă din prima zi. Vei găsi aici dovada. E vorba de un document pe care i-l rezervam lui Wao, dar n-am avut încă ocazia să i-l transmit.

Intrările şi ieşirile sunt extrem de bine păzite, mai mult decât îţi închipui. Fereşte-te!

Alba se opri din citit, împături foaia şi băgă mâna în plic. Scoase din el o mică fotografie Polaroid, unde putea fi văzută mama ei moartă, cu gâtul tăiat, în salonul casei sale din Palermo. Falsificarea era exclusă. Documentul era cât se poate de autentic.

În momentul acela, în mintea eurasiaticei se făcu brusc lumină. Chung fusese trimis de Departamentul Problemelor Sociale cu misiunea de a se infiltra în rândul *invizibililor*. Reuşise să fie admis de ei şi chiar să strângă informaţii importante. În schimb, fiind supus unei supravegheri foarte severe, nu reuşise să transmită aceste informaţii.

Fata citi mai departe cu ochii plini de lacrimi:

Ei ştiu că am făcut parte din Departament. De aceea mă supraveghează în mod deosebit. Scriu aceste rânduri în timp ce te afli în templu împreună cu Walid, cu speranţa că voi reuşi să-ţi dau plicul în momentul în care vei pleca. Am o informaţie capitală pentru Wao. Thorensen se află acum deţinut în ascunzătoarea de la Lac, care are următoarele coordonate.

Urma o mică schemă topografică, inutilă deoarece eurasiatica cunoştea locul pe care *invizibilii* îl numeau ascunzătoarea de la Lac.

Şeful nostru de grupă, continua Chung, ne-a adus la cunoştinţă că în noaptea asta vom părăsi templul, la o oră care încă nu s-a stabilit, pentru a ne întoarce la Lac. Sper să te văd curând.

Chung

P.S. Alba, încă nu te văd ieşind. Mai am deci timp ca să adaug încă ceva. Vreau să cred că simţul datoriei va fi mai tare decât temerile talc. Este absolut indispensabil, şi ştii asta foarte bine, să-i transmiţi aceste informaţii lui Wao. Amândoi îl cunoaştem şi ştim sentimentele pe care le are faţă de tine. Sunt convins că va fi înţelegător şi va închide ochii la o greşeală trecătoare dictată de dragostea filială. Ai încredere, Alba! Trebuie să facem front comun în faţa acestor ucigaşi periculoşi, încă o dată, ai mare grijă! Te privesc şi sunt pe urmele tale chiar şi atunci când te crezi singură.

După ce citeşti aceste rânduri, distruge imediat scrisoarea.

Alba privi fotografia şi îşi şterse o lacrimă mare care i se prelingea pe obraz. Mama ei era moartă. O lună de trădări şi de prefăcătorii inutile!

Era mult prea greu de suportat. Fata izbucni în lacrimi. Apoi se scutură. Cum să-i anunţe toate astea lui Wao? Nu putea să-l privească în faţa şi să-i dezvăluie trădarea ei, chiar dacă ştia că avea toate şansele s-o ierte. Trebuia să găsească o soluţie. Dar care?

Îşi şterse faţa, rupse scrisoarea în bucăţele mici de tot pe care le împrăştie în vânt, puse fotografia în buzunarul interior al uniformei şi se ridică. Absorbită de gânduri şi încă sub influenţa şocului provocat de ceea ce aflase, Alba nu ţinu cont de sfaturile lui Chung, uitând să fie foarte atentă. De aceea, eurasiatica nu văzu umbra neagră ce o urmărea de la distanţa, care se opri lângă buturugă şi adună bucăţelele de hârtie, urmărind-o apoi până în tabără.

*

Mercenarul fu trezit de vocea lui O’Hara:

— Salut, nenişorule! Ai putea să-ţi faci siesta într-o ţinută mai decentă.

Umbra tufişurilor îşi schimbase poziţia. Era lac de sudoare şi soarele îi arsese pielea. Frost se ridică ameţit şi se îndreptă instinctiv spre torent ca să se răcorească. Plonjă în potcoava de apă liniştită şi se lungi pe spate.

— Alba nu mai e cu tine? întreba O’Hara cu un ton aspru.

— N-am văzut-o de la dejun, minţi Frost.

— Hei, nenişorule, chiar mă crezi un prostănac?

Frost ieşi din torent şiroind de apă. Roşcovanul era aplecat asupra halatului. Forma celor doua corpuri mai era încă imprimată în nisipul de sub materialul de prosop.

— Ei, da, mărturisi Mercenarul. A venit şi pe urmă a plecat în timp ce eu trăgeam la aghioase. Şi?

— Şi, mormăi O’Hara, nimeni n-a mai văzut-o de la ora mesei.

Frost dădu din umeri şi începu să-şi îmbrace uniforma.

— Poate că e cu soldaţii.

— Aiurea! Tipii ăştia sunt călduroşi ca nişte ciocli şi la fel de vorbăreţi precum clienţii lor.

Mercenarul aprinse o ţigară Camel.

— S-ar putea totuşi să facă cu ei o partidă de mah-jong.

— Nu. Soldaţii i-au spus lui Wao că n-au văzut-o.

Mercenarul suflă fumul pe nas cu un aer preocupat.

— Crezi că *invizibilii* au dat de noi şi au răpit-o pe Alba?

— Doar dacă nu cumva Alba s-a răpit singură ca să se ducă la *invizibili*... sugera omul de la FBI.

— Mike! exclama Mercenarul cu un ton sentenţios. Faptul că te-a lăsat cu buza umflata în urmă cu doi ani nu-ţi dă dreptul s-o bănuieşti fără dovezi!

— Poate că n-am dovezi, mormăi roşcovanul, dar am convingeri! În primul rând, de partea chinezoilor are loc o scurgere de informaţii, de care cineva e neapărat vinovat. În al doilea rând, un tip se spânzură în celula imediat după o discuţie numai cu puştoaica, ceea ce mi se pare foarte suspect. Şi în al treilea rând, lipseşte toată după-amiaza şi nimeni nu poate să pună mâna pe ea.

— Şi în al patrulea rând, reapare brusc fără să fi trimis măcar o telegramă de avertizare agentului special Michael O'Hara. Suspect. Ba aş putea spune chiar foarte suspect...

Cei doi bărbaţi întoarseră capul la sunetul vocii feminine. Alba se apropia de ei dând la o parte crengile tufişului.

— Mike, murmura ea cu un mic zâmbet de reproş, nu te poţi gândi la altceva decât cum să mă prinzi pe picior greşit? Îţi amintesc că misiunea noastră constă în salvarea lui Thorensen, nu în a ne săpa unul pe altul!

O'Hara se înroşi până la rădăcina părului. Mercenarul rânji în sinea lui.

— Unde-ai fost? o întreba el pe fată.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Am avut chef să mă bălăcesc la adăpost de anumite priviri indiscrete. Am coborât mai la vale. După baie, m-am întins pe nisip şi am adormit. Nu văd de ce s-ar face o tragedie din asta!

— Imposibil! zise roşcovanul. Am străbătut malul apei pe o distanţă de aproximativ doi kilometri. Nu te-am zărit nicăieri.

— Pentru că ai vederea slabă, domnule O'Hara! răspunse fata cu un ton tăios.

Mercenarul pufni.

— Mare păcat pentru tine, Mike, zise el. Nici nu ştii ce-ai ratat...

*

Colţul dintre tufişuri şi potcoava de apă liniştita devenise cuibul lor de dragoste, iar halatul devenise patul lor.

— Va trebui să cumpărăm de la guvern bucata aia de teren şi să-i facem gard! spusese O'Hara văzându-i îndepărtându-se împreună imediat după masa de seară.

Făcuseră dragoste cu extravaganţă. După aceea, Alba declarase că poate experienţa aceea o va trece în fişierul ei. Dar avea ceva artificial în voce. Mercenarul o simţise încordată, mai puţin în largul ei şi mai puţin inventivă decât în celelalte două daţi.

Avea vreo problemă, ori apropierea momentului intrării în acţiune îi provoca această stare? Să fi avut ceva să-şi reproşeze aşa cum pretindea O'Hara? Sigur, coincidenţele erau tulburătoare, dar Mercenarul avea nevoie de mai mult ca să pună la îndoiala integritatea acelei fete.

Până la urmă, Alba adormise. Un somn agitat; în care se mişca mereu şi pronunţa fraze întretăiate, de neînţeles, când în chineză, când în engleză. El însă nu reuşi să doarmă.

Se uită la ceas. Două fără cinci minute dimineaţa. Nu mai era momentul să adoarmă. După vreo zece minute trebuia s-o trezească pe Alba, să se întoarcă în tabără şi să se pregătească de plecare.

Frost era enervat şi obosit. Simţea cum îi cade capul şi, preţ de câteva clipe, chiar aţipi.

„Natural, îşi zise el în gând, adormi tocmai în momentul în care trebuie să stai treaz...”

Duse mâna la buzunarul de la piept, găsi pachetul de Camel, îl pipăi dar rezistă dorinţei de a fuma. Pe timp de noapte, un ochi experimentat repera incandescenţa unei ţigări de la o distanţa de câţiva kilometri.

Întoarse capul spre Alba şi o găsi superbă. Cornul de lună de pe cerul spuzit de stele presăra scânteieri argintii pe faţa ei ovală. Mercenarul tresări.

Nopţile erau răcoroase deşi altitudinea era moderată. Din când în când, o briza uşoară venea dinspre torent şi legăna uşor tufişurile. Frost se ridică în picioare, nu atât ca să se încălzească cât să nu mai adoarmă.

Deodată, în noapte răsună ţipătul prelung al unui animal. După o fracţiune de secundă, Ling Wao lansă semnalul de alarmă în kuan-hua şi în engleză.

Frost apucă revolverul aşezat pe halat. Trase piedica şi se aplecă s-o scuture pe Alba. Fata se trezise deja. Îşi luă şi ea pistolul-mitralieră KM-50, sări brusc în picioare şi zise:

— *Invizibilii*...

— De unde ştii?

Dinspre tabără se auziră câteva împuşcături, apoi răpăi rafala unei arme automate.

— Strigătul, răspunse Alba. Numai ei striga în felul ăsta. Frost se uită cu atenţie la ea. Era albă la faţă, avea gura întredeschisă şi ochii mari de tot. Îi era frică.

— Dacă ţi-e frică, stai aici, îi zise el repezindu-se spre tabăra. Ar fi mult mai bine.

Dar o auzi alergând pe nisip în spatele lui.

— Nu e vorba de frică, Hank. În orice caz, nu mi-e frică pentru mine.

Capitolul VII

Răspunsul acela ciudat îl intrigă pe Mercenar, dar nu avea timp să se gândească prea mult la el. Alergatul pe nisip era epuizant, mai ales la urcuş, şi încă o dată îşi reproşă că fumează prea mult.

Împuşcăturile răsunau din toate părţile când ajunseră la tabără. Frost încetini pasul apoi se opri făcând semn fetei să stea pe loc. Trebuia să-şi tragă sufletul şi să facă bilanţul situaţiei.

Cortul mare nu mai era decât o grămadă de zdrenţe sfâşiate cu lovituri de katane şi kusarigama. În mijlocul pânzei, un terci sângeriu indica cel puţin un om ciopârţit o dată cu cortul.

Frost îi căuta pe ceilalţi cu privirea. Ciu şi Wao, lungiţi unul lângă altul în spatele unei grămezi de saci, trăgeau de zor în agresori. Mercenarul se lăsă pe vine. Auzi în spate pocnetul chiulasei de la arma fetei şi zise încetişor:

— Nu, nu imediat! înainte de a interveni, trebuie să-i localizăm cu precizie pe-ai noştri.

Frost îşi încordă auzul şi reperă foarte repede bubuiturile armei roşcovanului. Mike O’Hara se adăpostise în spatele unei lăzi metalice, situată într-o poziţie ceva mai retrasă.

Prin urmare unul dintre soldaţi fusese omorât în cort. Celălalt luase poziţie în stânga lui O’Hara şi Frost îl văzu trăgând cu furie.

Satisfăcut de trecerea în revista, Mercenarul îi făcu semn fetei să se deplaseze în dreapta, în timp ce el apuca spre stânga. Ea dădu afirmativ din cap şi se despărţiră.

În timp ce apăsa ritmic pe trăgaci, Mercenarul îşi zise că, contrar spuselor amantei sale, efectul surpriză avea să influenţeze situaţia într-o oarecare măsură.

Invizibilii nu se aşteptau să fie atacaţi pe la spate. Căci Alba nu se înşelase. Tabăra era atacată de vreo douăzeci de *invizibili*. Numai patru păreau să aibă arme de foc. În lumina lunii, Frost îl văzu pe O'Hara ochindu-l pe unul şi doborându-l cu un glonţ în funte. Mai rămăseseră trei. Dar fulgerele argintii care treceau prin întuneric indicau că shurikanele zburau din toate părţile.

Deocamdată, tirul susţinut al lui O'Hara şi al chinezilor îi ţinea pe *invizibili* la distanţă. Unii dintre ei învârteau kusarigama apoi dădeau drumul lanţului scoţând răgete înspăimântătoare în timp ce arma zbura spre ţintă cu un şuierat ascuţit care domina zgomotul împuşcăturilor.

Frost întoarse capul pentru a o repera pe Alba. Fata înaintase destul de mult. Ucigaşii în negru continuau să avanseze pe vine spre Wao şi Ciu, cei mai apropiaţi de ei. Obiectivul lor era lupta corp la corp. Dacă ar fi reuşit, Frost ştia că, împotriva a cinci-şase, cei trei chinezi şi O'Hara n-ar fi rezistat prea mult.

La cea mai mică imprudenţă, ucigaşii în negru erau seceraţi de un glonţ. Pe sol zăceau deja câteva cadavre, dar asta nu făcea decât să aţâţe şi mai rău furia celorlalţi fanatici. Aruncând încă o privire sper Alba, Frost zări un corp întins în nisip, puţin mai la o parte de încăierare. Omul părea să aibă un tanto înfipt în mijlocul pieptului. Ciudat. *Invizibilii* se omorâseră între ei înainte de a trece la atacul taberei?

Deschise focul, imitat aproape imediat de Alba.

„Frumos reflex!" aprecie Mercenarul în sinea lui.

Patru umbre negre se prăbuşiră; două doborâte de el, două de fată.

Dar şi *invizibilii* aveau reflexe uimitoare. Ucigaşii înţeleseră imediat că erau atacaţi din spate. Din rândurile lor se auziră urlete furioase. Două grupuri se întoarseră repezindu-se spre Alba şi spre Mercenar. Ceilalţi ezitară o secundă, întrebându-se dacă trebuie să atace înainte sau să înfrunte noua primejdie.

În acea perioada scurtă de acalmie, Mercenarul îl auzi pe O’Hara strigând:

— Mii de mulţumiri cavaleriei!

Fanaticii erau furioşi la culme. Atacară fără nici cea mai mică prudenţă, gata să moară pentru a-i pedepsi pe insolenţi.

Frost aruncă o privire îngrijorată spre Alba. Dar se linişti constatând că Ling Wao părăsise adăpostul sacilor şi făcea o mişcare largă pentru a-i prinde între doua focuri pe adversarii eurasiaticei.

Mercenarul răspunse atacului atacând. Nu exista altă soluţie pentru că se afla pe un teren complet descoperit.

Frost trăgea în mici rafale de câte două gloanţe. Unul dintre *invizibili* se prăbuşi, ciuruit de proiectile. Frost se roti spre stânga şi, brusc, capul altui ucigaş se transforma în bucăţele. Silueta neagră, înarmată cu o lungă sabie kendo, mai făcu doi paşi din inerţie, apoi se nărui pe picioare, ca un burduf spart.

Alba lupta cu curaj. Cu o rafală precisă, Mercenarul o văzu secerând trei *invizibili*, culmea sfidării. Nu avea timp să întoarcă capul spre O’Hara dar, după bubuitul revolverului 44 Magnum, Frost ştia că roşcovanul nu şoma.

Pe măsură ce înaintau, Frost şi Alba se apropiau unul de altul pentru a încerca să inverseze situaţia şi să-i încercuiască pe ucigaşi. Ling Wao lua şi el parte la manevră şi se apropia treptat de Alba. În extrema stângă, faţă de Mercenar, O’Hara intră şi el în joc. Ciu Li-Pien vru să se alăture şefului său şi se ridică în picioare descoperindu-se. Noaptea fu străbătută de un fulger argintiu şi un shurikan i se înfipse în gât.

Soldatul chinez nu înţelesese mişcarea. Rămăsese în spatele sacilor. Arma lui trăgea fără prea mare precizie. Dar, deodată, Mercenarul văzu un jet de sânge ţâşnind din gâtul unui invizibil care se năpustea spre el. Glonţul de 7,62 mm nu-l atinsese decât uşor, secţionându-i carotida. Dacă chinezul atinsese voit

această performanţă, atunci era mai mult decât un trăgător de elită.

Mercenarul se aruncă pe nisip în ultima fracţiune de secunda, evitând în extremis o kusarigama care îi trecu şuierând pe deasupra capului.

— Una mai puţin! strigă el căutându-l pe vinovat.

Îl găsi şi ochi cu grijă. Individul decolă literalmente de pe sol sub impactul rafalei care îl izbi drept în piept. Frost făcu o numărătoare rapidă. Mai rămăseseră opt *invizibili*. Ţinte privilegiate, cei cu arme de foc căzuseră cu toţii.

Ling Wao le strigă ceva în chineză, probabil o somaţie. Dar fanaticii cu cagule şi combinezoane negre refuzară să se predea. Se masară spre centrul terenului, gata să facă cât mai multe victime înainte de a pieri.

Lungit în nisip, Frost fixă un încărcător nou. Tocmai voia să se ridice când auzi strigătul eurasiaticei:

— Hank! Atenţie!

Prea târziu. O lovitură puternică în tâmplă îl lungi pe spate, pe jumătate *groggy*. Ucigaşul se năpusti asupra lui ca să-l termine. Frost era ameţit. Cu un gest disperat şi stângaci, Mercenarul îl respinse pe agresor şi se pomeni în mână cu cagula neagră. În secunda următoare, invizibilul era din nou peste el, încercând să-l imobilizeze. Frost se zbătu şi mişcă capul la stânga şi la dreapta. Dar, în ciuda acestor eforturi, vedea, pe fondul cerului înstelat, faţa ucigaşului apropiindu-se de el cu un rictus hidos. Între buzele deformate de o bucurie plina de cruzime, individul strângea o mică sarbacană cu care ţintea ochiul drept al victimei.

Alba văzuse totul. Orbită de furie şi culpabilitate – totul era din vina ei – fata tăie un *invizibil* în două pentru a încerca să se apropie de Hank şi să-i vină în ajutor. Dar era prea departe, ducând o luptă feroce împotriva acelui inamic abject. În spatele

ei ştia că se afla cadavrul lui Chung. Îl văzuse în treacăt, ceva mai retras de locul încăierării, cu un tanto înfipt în piept.

Fără să fie foarte sigură, Alba cam bănuia ce se întâmplase. Fusese urmărită, reuşiseră să reconstituie scrisoarea şi veniseră, însoţiţi de Chung pentru a-l reduce la tăcere. Cu siguranţă că el scosese acel strigăt ca să-i avertizeze. Şi ceilalţi îl omorâseră în acel moment.

Îi era ruşine. Se simţea rău. Dacă Hank murea, îi va spune adevărul lui Ling Wao şi se va sinucide. Cel puţin ceilalţi vor şti unde să-l găsească pe Thorensen. Dacă Hank trăia… Da, dacă Hank trăia, va încerca să-i spună totul. Era sigura că va înţelege.

Alba avea convingerea că împreună vor reuşi să găsească o soluţie. Pentru a-i dezvălui lui Wao locul unde era deţinut diplomatul, eurasiatica avea să însceneze ceva cu cadavrul lui Chung. Bietul de el, acum nu mai avea nimic de pierdut.

Hank Frost era hotărât să trăiască. Gâfâind, Mercenarul aştepta privind ţintă la orificiul negru al micii sarbacane. Celălalt nu se grăbea. Savura momentul uitându-se la faţa celui din care avea să facă un orb.

În momentul în care suflă în sarbacană, Mercenarul întoarse capul la dreapta. Simţi impactul săgeţii care se înfigea în panglica de piele. Mersese. Celălalt trecu printr-un moment de stupoare. Deschise gura şi scăpă sarbacana. Tipul vrusese să-i scoată celălalt ochi! Cu forţele înzecite de furie, Frost îl azvârli de pe el. *Invizibilul* se rostogoli pe spate. Mercenarul sări cu picioarele lipite pe faţa lui. Auzi un trosnet oribil, asemenea unui crengi rupte, când osul nasului se rupse şi intră în capul ucigaşului până la creier.

Invizibilul duse amândouă mâinile la faţa plină de sânge. Frost smulse săgeata, îi luă arma de jos şi, fără nici cea mai mică remuşcare, îl lăsa pe monstru să moară zvârcolindu-se în nisip şi scoţând strigăte stridente.

În momentul în care omul cu sarbacana îşi dădea sufletul, în aer se auzi zgomotul elicopterelor. Se sfârşise. Toţi *invizibilii* zăceau în jurul taberei în diferite poziţii. Frost săltă capul. Două elicoptere MI-40 se pregăteau să aterizeze pe câmpul de bătălie.

Wao dădu la o parte rămăşiţele cortului, găsi emiţătorul radio şi dădu câteva ordine. Elicopterele luară altitudine şi dispărură în direcţia vechiului templu.

Aşezat pe cutia metalică, O'Hara îşi reîncărca revolverul Smith & Wesson. După ce termină, îl puse în toc şi se ridică. Lângă cortul distrus, soldatul examina cadavrul lui Ciu şi rămăşiţele colegului său cu aerul că ar fi căutat un mijloc de a recolta bucăţile. La o sută de metri pe dreapta, Alba stătea în genunchi lângă un cadavru. Wao şi O'Hara se îndreptară spre ea. Frost se apropie şi el, cu arma în mână.

Alba îi privi cum se apropie şi se hotărî să pună în aplicare planul nr. 2.

Wao se opri, încadrat de cei doi americani şi, văzând faţa celui căruia ea îi scosese cagula, murmură:

— Chung…

Fata clatină uşor din cap şi se ridică. Respiră profund, se uită la şeful ei şi zise:

— L-am găsit aşa. Dar a avut timp să-mi vorbească înainte de a muri.

Frost ştia că minte. Nu ştia cine era acest Chung, dar era sigur că respectivul era mort când interveniseră ei. Îl văzuse când urmărea cu privirea deplasările fetei. Nu zise nimic. Aşteptă.

— Ce-a spus? întrebă Wao nerăbdător.

— Că l-aţi trimis să-i supravegheze pe *invizibili*.

Riscul era mare. Alba ştia prea bine asta. Dacă Chung părăsise Departamentul fără să primească ordin şi după aceea

scrisese scrisoarea din cauza remuşcărilor, atunci ar fi fost demascată. Dar Ling Wao recunoscu:

— Da. Voiam cu orice preţ să aflu originea scurgerii de informaţii. Altceva?

— Mi-a spus unde se află Thorensen.

Mercenarul era pur şi simplu stupefiat. Cum putuse Alba să obţină informaţii de la un cadavru? La urma urmelor, poate că bănuielile lui O'Hara erau îndreptăţite. Se hotărî să nu spună nimic dar să supravegheze totul cu cea mai mare atenţie.

*

În avionul cu elice care îi ducea spre Yichang, oraşul cel mai apropiat de locul unde era sechestrat Thorensen, Ling Wao făcea rezumatul situaţiei.

— N-ar trebui să vă spun, dar încă nu am descoperit felul în care se scurg informaţiile din rândul serviciilor noaste. Prin urmare, mergem pe un teren minat. Cei doi agenţi pe care îi trimisesem la Hong Kong s-au întors fără niciun rezultat.

— Nu se ştie de unde a apărut Bulan de Catifea? întrebă roşcovanul.

— Nu se ştie, îi confirmă chinezul. Avem însă dovada că a fost anunţată de cineva foarte bine informat. S-a angajat la restaurant cu două zile înainte de sosirea noastră.

Frost o observa pe Alba cu coada ochiului. De câteva momente, fata avea un aer de om hăituit. Tresărea la cea mai mică ridicare a tonului. În afara acestui comportament suspect eurasiatica se arata plină de solicitudine faţă de Mercenar care, totuşi, nu avea nici cea mai mică zgârietură, în timp ce rana lui O'Hara se deschisese în timpul luptei, iar Rambo îşi luxase glezna.

Frost luă hotărârea ca deocamdată să nu spună nimic. Să aştepte şi să vadă ce se întâmpla. Asta era tactica lui. Nimic nu

dovedea că Alba era înţeleasa cu *invizibilii* sau cu libienii; cu toate astea minţise pretinzând că ascultase ultimele cuvinte ale lui Chung.

Wao nici măcar nu se mirase de toate detaliile despre locul numit ascunzătoarea de la Lac, pe care muribundul ar fi avut timp să i le comunice. Exprimându-se cu un debit verbal normal, Chung ar fi trebuit să-i vorbească cel puţin zece minute. Alba încerca să pară veselă dar Mercenarul era greu de păcălit.

Frost aprinse o ţigară Camel şi se întoarse spre omul de la Departamentul Problemelor Sociale.

— Dacă afurisita aia de ascunzătoare se afla pe o insulă, va trebui să mergem până acolo înot. Ai echipament? Pentru că nu ne putem deplasa la suprafaţă, din motive de discreţie.

— Totul a fost prevăzut, Hank. Materialul se află în cală. Vom intra în ascunzătoare mâine noapte.

— Aceeaşi tactică ca cea prevăzuta pentru incursiunea la vechiul templu? întreba Alba.

— Exact. Intram şi îl căutăm pe Thorensen şi caseta. După aceea chemăm elicopterele.

— Nu ne putem duce acolo toţi patru, zise Alba. Sunt prea mari riscurile de a fi reperaţi. O insulă în mijlocul unui lac e un loc cum nu se poate mai uşor de apărat. Şi pe urmă amândoi sunteţi răniţi. Mike n-ar putea să-şi pună masca din cauza arcadei. Iar tu cum crezi că vei folosi labele de gâscă cu glezna ta luxată?

Voia să se deplaseze cu el. Probabil că avea motivele ei, şi Mercenarul îi susţinu argumentele. Fără tragere de inimă, Ling Wao şi Michael O’Hara acceptară să rămână la elicoptere în timp ce el şi fata plecau în recunoaştere.

Vizibil uşurată, Alba părea că se mai destinsese puţin.

— Auzi, Hank, zise ea, aş vrea să-ţi pun o întrebare. Dacă o consideri prea indiscretă, nu răspunzi, bineînţeles…

Mercenarul zâmbi. Strivi ţigara pe podeaua aparatului şi se întoarse spre fată. O'Hara rânjea. Şi el ştia ce urma să-l întrebe. Mercenarul nu putu să-şi reţină o remarcă insidioasă:

— Întreabă-mă, *baby,* sunt gata să spun adevărul şi numai adevărul.

Ea se uită la el într-un mod ciudat, întrebându-se dacă bănuia ceva.

— Ochiul tău… murmura ea.

— Vrei să ştii cum s-a întâmplat? Tu, Wao, ştii?

Rambo dădu din cap.

— Ştiu. Am aflat de la prietenul unui prieten.

— Mie n-a vrut să-mi spună niciodată, adăugă fata.

— Discreţia asta îl onorează, zise Frost cu un ton recunoscător.

Apoi se întoarse spre Alba şi începu să istorisească. Dar în timp ce vorbea se gândea la cu totul altceva. Încerca să intuiască ce se petrecea în mintea frumoasei chinezoaice.

— Să ştii că e o poveste teribil de banală, zise el. Ai să fii dezamăgită.

— Spune totuşi, mă interesează.

Rambo îl privea foarte surprins. Cum adică o poveste teribil de banală?

— Mi s-a întâmplat în Africa, zise Frost, în cursul uneia dintre numeroasele misiuni ca mercenar.

Frost observa expresia stupefiată de pe faţa lui Ling Wao. Chinezul îşi zicea probabil că „prietenul prietenului său” îl informase greşit.

— În ce loc? întrebă fata.

— Între Zair şi Angola. Unitatea noastră de luptă fusese foarte încercată în urma urmăririi unor luptători de gherilă. Nu mai aveam nimic de mâncare. Aparatul de emisie-recepţie fusese distrus. Armele deveniseră inutilizabile. Pe scurt, în aceste condiţii nu mai aveam nicio şansă de a ne întoarce la bază. În apropiere trăia un trib de antropofagi, al cărui şef, Hali Toru, îmi era foarte bine cunoscut. În realitate, individul avea o slăbiciune pentru mine şi voia să mă însoare cu fata lui, Halka. Dar îţi închipui că n-aş fi putut să dorm liniştit noapte de noapte lângă o antropofagă!

Alba aprobă cu o mişcare a capului. Wao asculta cu un aer perplex. La fel şi O’Hara, care încă nu mai auzise versiunea asta.

— În rest, continuă Mercenarul, micuţa Halka era drăguţică. Dar să nu ne îndepărtam... Totuşi, mă duc la Hali Toru ca să-i cer apă şi ceva alimente pentru oamenii mei. Am avut însă un ghinion teribil! Am nimerit în mijlocul tribului chiar în ziua marelui festin ritual. Dar, ca să înţelegi bine, trebuie să-ţi spun câte ceva despre obiceiurile din această regiune. În ziua festinului ritual, oricine pătrunde în incinta satului este obligat să mănânce carne de om ca să nu-şi jignească gazda. Cel care refuză este executat împreună cu toţi cei care îl însoţesc...

— Ai mâncat carne de om! exclamă eurasiatică îngrozită.

— Lasă-mă să continui, bombăni Mercenarul, abţinându-se să nu pufnească în râs. Deci, cel care refuză să mănânce carne de om este executat sau trebuie să se supună unei probe, care constă într-o luptă cu unul din membrii importanţi ai tribului.

Mercenarul făcu o pauză, prefăcându-se că se gândeşte, apoi continuă:

— Bineînţeles, nici nu putea să fie vorba de participarea la festin. Poate că ar fi mers, dacă mi-ar fi dat o bucăţică mică de tot de carne, ascunsă bine între două felii de pâine!

Alba sughiţă violent.

— Dar, continuă Frost, în centrul taberei, pe nişte focuri mari întreţinute de războinici, am văzut două ceaune mari în care fierbeau nişte misionari, un pastor şi un călugăr. N-aş fi fost în stare să înghit o bucată de carne din omul pe care îl văzusem fierbând sub ochii mei.

Frost trase cu ochiul la Alba. Stupefiată, eurasiatica înghiţea toate gogoşile. Ling Wao înţelesese, şi zâmbea schimbând cu O'Hara priviri complice.

— Ai ales lupta? întrebă fata.

— Bineînţeles. S-a întâmplat ca membrul important al tribului desemnat în ziua aceea să fie Halka, încântătoarea fiică a şefului Hali Toru. Nu puteam să mă bat în duel cu o fată! Aşa că m-a provocat la o partidă de cacao-croc.

— Cacao-croc? Ce mai e şi asta?

— Ştii *strip-poker!* întrebă Frost.

— Da, răspunse Alba. Am trăit destul de mult în Statele Unite…

— Ei bine, principiul e acelaşi, doar că se joacă cu tigve şi boabe de cacao, de unde şi numele. Cacao-croc se joacă în două reprize, eventual încă una în caz de egalitate. Cel care pierde trebuie să-şi amputeze singur partea din corp ceruta de învingător, care o mănâncă crudă în faţa lui. Halka a câştigat şi mi-a cerut ochiul stâng. După cum mi-a spus după aceea, asta e o dovadă de dragoste.

Alba se prinsese. Zâmbi în colţul gurii şi zise:

— Şi presupun că tu ai câştigat cealaltă repriză… Prin urmare ai fost totuşi obligat să mănânci carne de om chiar din Halka…

— Nici vorbă, obiectă Frost. Trişa. Aşa că a câştigat din nou.

— Serios? Şi a doua oara ce-a cerut?

— Oh, n-a mai fost chiar atât de lacoma! S-a mulţumit cu degetul mic de la piciorul stâng. Noroc că nu mi-a cerut şi ochiul drept, ăla cu care ochesc!

— Mda, zise O'Hara rânjind, şi nici altceva. Că după aceea cunosc eu nişte persoane care ar fi fost tare dezamăgite.

Alba nici nu clipi. Aluziile păreau că nu mai au niciun efect asupra ei. Păstră un scurt moment de tăcere, apoi întrebă:

— Chiar nu vrei să-mi spui adevărul?

— Ba da, bineînţeles, răspunse Mercenarul. Ce adevăr preferi? Săgeata în ochi, alicele sau…

Mercenarul tăcu. Un soldat ieşea din cabina de pilotaj. Militarul se apropie de Ling Wao şi îi întinse o foaie de hârtie. Rambo citi şi le spuse:

— Un mesaj de la elicoptere. Au coborât spre vechiul templu şi, natural, n-au găsit pe nimeni. Ştiam că am fost reperaţi de *invizibili* şi am anulat ordinul care le cerea să fie discreţi. Oamenii au făcut cercetări pe o rază de câţiva kilometri. Au descoperit o coloană de *invizibili*, probabil cei care au părăsit ascunzătoarea. După ce s-au convins că Thorensen nu era printre ei, elicopterele au atacat. Unul dintre cadavre a fost indentificat. E vorba de un anume Walid ibn Harun, un agent libian cunoscut ca organizatorul multor acţiuni teroriste în Orientul Mijlociu.

— E mort? întreba Alba.

Ling Wao se uită la ea mirat de aceasta întrebare.

— Natural.

Alba zâmbi. Debarasată parcă de o mare greutate, se întinse şi spuse:

— Voi încerca să dorm. Mâine seară trebuie să fiu în formă.

*

Armata chineză le repartizase o mică clădire din prefabricate din apropierea aerodromului din Yichang. Aveau la dispoziţie camere individuale cu duş. Fără să le pese de ce vor spune ceilalţi, Mercenarul şi eurasiatica declarară că ei nu aveau nevoie decât de o cameră pentru amândoi.

Întins gol pe pat, Frost privea tavanul alb în timp ce termina de fumat o ţigara Camel. Alba ieşi de sub duş şi veni lângă el, cu zâmbetul pe buze. Mercenarul aruncă ţigara afară, apoi închise fereastra şi trase perdeaua, cufundând încăperea într-o penumbră intimă.

Cu părul încă ud, Alba se aşeză în genunchi lângă el. Ochii ei păreau ciudaţi în acel clar-obscur. Ştia că simţea nevoia să spună ceva, să comunice, dar nu ştia cum să facă.

Frost întinse mâinile, prinse sânii superbi ai eurasiaticei şi îi simţi cum se umflă de dorinţă.

— Hank... murmură ea

— Da?

— Nu, nimic...

Se apleca spre el. Frost înţelese că mai întâi dorea să găsească contactul fizic şi că probabil restul va veni după aceea. Alba se instală pe el şi începu sa-l sărute. Frost îşi lăsă mâinile să alunece peste fesele perfecte. Fata se înfioră.

Alba îl muşcă uşor de urechi. Frost se hotărî să se lase în voia ei. Limba fetei coborî de-a lungul gâtului, apoi a pieptului şi a pântecelui. Îi gâdilă un moment buricul şi Frost tresări violent.

După ce gura fetei ajunse la obiectivul final, se întoarse lent şi încadră faţa Mercenarului între coapsele ei lungi. Frost îşi aşeză mâinile pe fesele ei rotunde şi le aplică un masaj circular, care avu ca efect accelerarea activităţii eurasiaticei între coapsele lui. Mercenarul îşi lăsă un deget să rătăcească între fesele ei şi Alba se opri brusc, gemu şi zise cu o voce răguşită:

— Nu, Hank! Nu… o să mă faci să mor…

El nu zise nimic. Dorinţa îl înăbuşea şi nu-i permitea decât să gâfâie. Ridică capul şi, cu vârful limbii, căută mijlocul perişorului negru care strălucea ca obsidianul. Alba gemu prelung de plăcere. Savură un moment plăcerea intensă, apoi Mercenarul simţi din nou buzele partenerei sale. Nu mai putea să reziste. O prinse de şale, se ridică cu vioiciune, se aşeză în genunchi şi o pătrunse în acea poziţie.

Mica exclamaţie a fetei nu se datoră numai surprizei, întoarse capul şi se uită la el cu gura deschisă, iar Mercenarul, după expresia feţei, înţelese că niciun bărbat nu o mai posedase astfel.

— Destinde-te, murmură el. Savurează farmecul schimbării. Ceea ce şi făcu foarte repede.

În timp ce fata răspundea elanurilor lui, micile ei strigate tânguitoare îi indicau lui Frost că noua experienţă nu-i displăcea deloc frumoasei eurasiatice.

Violenţa senzaţiilor aproape că îl ameţea pe Mercenar. Îşi lasă mâinile să alunece pe pântecele fetei, îi găsi sânii, ciupi uşor sfârcurile maronii şi o simţi pe fată împingându-se în braţe pentru că el s-o poată pătrunde mai bine. Apoi se arcui cu o expirare profundă, care venea din adâncul pântecelui ei, şi fu agitată de un tremur prelungit, în timp ce Mercenarul îşi lasă sperma să ţâşnească mârâind ca un animal.

Epuizată, Alba se lăsă să cadă pe burtă. Frost se prăbuşi peste ea. Aşteptară până când inima îşi recapătă ritmul normal, apoi se dezlipiră unul de altul.

Mercenarul se lungi pe spate, lac de sudoare, iar ea se ghemui la pieptul lui. Fără să-l privească, Alba zise:

— Hank, a fost sublim. Cred că n-am mai simţit până acum o plăcere atât de nebună.

El îi mângâie părul, în tăcere, cu tandreţe. O simţi ezitând, apoi respiră profund şi se hotărî.

— Hank, eu sunt vinovată de scurgerea de informaţii.

Fata se încordă, aşteptându-i reacţia.

— Bănuiam, zise el simplu. De ce?

Alba îi povesti totul. Despre răpirea mamei sale, despre intrarea în contact cu Walid ibn Harun, despre şantaj, despre remuşcări şi despre trădarea ei. Apoi îi povesti întâlnirea cu libianul arestat căruia îi transmisese ordinul să se sinucidă. Continua cu întoarcerea la vechiul templu, întâlnirea cu Walid şi cu omul lui Wao, Chung, după care îi vorbi despre scrisoare.

Alba izbucni în lacrimi.

— Au murit atâţia oameni de pomană, Hank… Din cauza mea!

Deşi nu-i fu prea uşor, totuşi Mercenarul murmură:

— Ai vrut să-ţi salvezi mama…

Reîncepu s-o mângâie. Ea se opri din plâns şi zise cu o voce mai fermă:

— Sunt gata să repar ce se mai poate repara. Ştiu ce am de făcut.

Frost ştia şi el. Se hotărî să nu-i spună nimic lui Ling Wao. La ce bun? Ştia că în seara aceea, când vor ataca ascunzătoarea de la Lac, va avea coechipiera cea mai eficace pe care ar fi putut s-o aibă.

— Să ne pregătim şi să mergem, zise el.

*

Luna era o seceră de argint lustruit pe catifeaua neagră a cerului. Mercenarul şi eurasiatica stăteau pe burtă pe malul lacului şi verificau conţinutul sacilor etanşi, funcţionarea rezervoarelor de oxigen şi a armelor. Ca să treacă mai bine neobservaţi, amândoi purtau combinezoane negre asemănătoare cu cele ale *invizibililor*.

Alba conta şi pe faptul că era cunoscută de mai mulţi libieni şi de aproape toţi acoliţii lor, adepţi ai artei de a ucide. Îi spusese asta lui Frost dar nu-i suflase niciun cuvânt lui Ling Wao.

În afara armelor obişnuite, Mercenarul avea în sacul lui etanş un aparat de emisie-recepţie – care îi permitea să intre în contact cu chinezii şi să dea ordinul de decolare elicopterelor – câteva batoane de dinamită, detonatori şi o arbaletă Barnett Commando.

Fără să facă zgomot, bărbatul şi femeia îşi îmbrăcară combinezoanele de cauciuc peste hainele de *invizibili*. Fiecare îşi agăţă la centură o teacă de plastic în care se afla un tanto.

Cei doi amanţi se sărutară îndelung, apoi Mercenarul întrebă.

— Care e numele acestui lac încântător?

Alba răspunse cu câteva silabe de neînţeles.

— Adică?

Ea zâmbi.

— Lacul Paradisului.

Frost dădu din cap.

— Un nume foarte potrivit. Traversezi paradisul ca să ajungi în infern…

Se mai sărutară o dată, apoi îşi puseră măştile de scufundare şi labele de cauciuc.

*

Bruce Herschedes Thorensen îşi simţi inima bătându-i slab de tot în interiorul cuştii toracice. Dar era mândru de el. Până în momentul acela rezistase. Camera de luat vederi era acolo, gata să-i înregistreze mărturisirile. Bruce Thorensen era hotărât că mai bine să moară decât să le dea satisfacţie.

Libianul se uită la el şi zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Ce zici, Thorensen, ne faci în seara asta o declaraţie frumoasă?

Americanul scutură din cap cu încăpăţânare.

— Foarte bine! zise libianul. Scoală-te!

Thorensen se ridică. Ştia ce avea să urmeze. Acum devenise un fel de rutină. Îl puneau să alerge, să alerge şi iar să alerge, până când inima ceda şi îşi pierdea cunoştinţa.

Libianul adresă un semn unuia dintre *invizibili* care se afla împreună cu ei în marea sală de antrenament. Omul se apropie, se plasă în spatele lui Thorensen şi începu sa-şi învârtească kusarigama cu o precizie diabolică. Americanul simţi în ceafă deplasarea aerului provocată de lama ascuţită şi a sferei metalice plină de ţepi. Începu să alerge, în ritmul impus de invizibil dacă voia să nu sfârşească decapitat.

Libianul se aşeză pe un taburet şi se uită la ei aprinzându-şi o ţigară. După cinci minute Thorensen era în genunchi, cu faţa plină de sudoare şi privirea implorătoare.

— Ei, faci declaraţii? striga libianul rânjind.

Americanul scutură uşor din cap.

Libianul luă o găleata cu apă, i-o aruncă în faţă şi ordonă:

— În picioare, câine!

Îl apucă pe nefericit de subsuori şi îl obligă să se ridice pe picioarele tremurătoare. Kusarigama îşi reluă şuieratul ucigaş.

Bruce Herschedes Thorensen îşi reluă alergarea.

*

Din lac se iviră două siluete şiroind de apă. La câţiva metri de mal se înălţa un copac mare care semăna cu un cipru.

Frost şi Alba se lăsară jos la baza trunchiului şi ascunseră de bine de rău combinezoanele de cauciuc şi restul echipamentului. Puţin mai departe, în spatele unei bariere de tufişuri, doi oameni în combinezoane negre stăteau de pază în faţa uşii unei clădiri din lemn. Cu siguranţă că erau nişte *invizibili* dar fiecare era înarmat cu o puşcă de asalt chinezească tip 56.

Alba se uită la ceas.

— Două şi cinci minute. Probabil că cei mai mulţi dorm. E cel mai bun moment.

— În cât timp crezi că ajungem la Thorensen? întrebă Mercenarul.

— Depinde de dificultăţi. Dacă trecem fără probleme, nu poate să ne ia mai mult de un minut. Dacă suntem remarcaţi sau interceptaţi, s-ar putea să nu mai ajungem niciodată la el. Clădirea asta foloseşte drept sală de antrenament. Tot aici au loc şi execuţiile. Thorensen nu poate fi în altă parte. Nu mai există decât o clădire unde se află sala de mese şi dormitorul. E situată la opt sute de metri, în spatele pâlcului de copaci pe care îl zăreşti acolo.

— OK, zise Frost. Dau semnalul pentru decolarea elicopterelor. Nu trebuie să avem timpi morţi. Altfel avem toate şansele să fim lichidaţi, chiar dacă am reuşi să-l găsim pe Thorensen.

Fata se uită la el şi zâmbi cu tristeţe.

— Pentru mine, Hank, ar fi la fel de bine şi dacă aş fi lichidată. Viaţa mea e terminată.

Mercenarul o apucă de cot şi o strânse până când o văzu că se strâmbă de durere.

— Nu spune prostii, Alba. Voi avea o explicaţie cu Wao. Are o slăbiciune pentru tine, mi-ai spus chiar tu, şi Chung o spunea şi el în scrisoare. Va face tot posibilul că acest caz să fie repede clasat. Am început să-l cunosc pe Rambo din marea Chinei. Are un gât de taur şi nişte bicepşi care l-ar băga în sperieţi pe orice ciclop, dar e genul de om care lăcrimează când lupul cel rău o mănâncă pe fetiţă...

Ea zâmbi din nou, cu mai multă convingere, şi Frost se linişti. Apoi trimise mesajul codificat, ştiind că elicopterele vor fi acolo în cel mult zece minute, pline de soldaţi chinezi şi gata să radă de pe faţa pământului bârlogul teroriştilor.

Frost ştia că în materie de camuflaj, marea artă nu era să te ascunzi, ci mai curând să te arăţi având aerul că te afli la locul tău şi că ştii foarte bine ce ai de făcut.

Puse la cale repede un plan de acţiune împreună cu Alba.

Ea dădu din cap, aşeză sacul la baza copacului şi aşteptă ca el să-şi încarce arbaleta Barnett Commando. După aceea, Mercenarul luă poziţie în umbră iar fata se ridică şi înaintă cu un pas liniştit şi hotărât spre indivizii care făceau de pază la uşa sălii de antrenament.

Frost simţi că inima i se opreşte o clipă când îl auzi pe unul dintre indivizi strigându-i eurasiaticei un ordin scurt pe care nu-l

înţelese. Ridică arbaleta, ţintind gâtul individului din dreapta. Stabiliseră ca Alba să adoarmă bănuielile celui din stânga.

Fata răspunse ceva în chineză cu un ton detaşat. Indivizii strigară alt ordin şi ea ridică mâinile ca să le arate că nu avea nicio armă.

Alba se afla acum la zece metri de uşa şi îşi juca minunat rolul. Continua să înainteze vorbindu-le întruna oamenilor care făceau de gardă. Mercenarul nu ştia ce le spune dar părea să facă senzaţie.

Fata se opri, cu faţa la omul din stânga, şi discută cu el făcând tot felul de gesturi. Individul scutura din cap. Probabil că îi ceruse parola, pe care evident că Alba nu o cunoştea.

Celălalt, neliniştit, îşi îndreptă arma spre lac scrutând întunericul. Frost apăsa pe trăgaci. Individul se prăbuşi când mica săgeată îi intră în gât şi îi ieşi prin ceafă.

Primul om de pază nu-şi dădu seama de nimic, pentru că Alba începuse să-i strige fel de fel de vorbe. Fata aruncă o privire scurtă şi înţelese că Frost reuşise faza 1. Acum urma faza 2.

Alba se aruncă brusc la pământ. Frost aştepta cu muşchii încordaţi. Apoi apăsă pe trăgaci şi al doilea individ se prăbuşi şi el fără să aibă timp să reacţioneze.

Aplecat mult în faţă, Mercenarul se năpusti înainte şi ajunse la Alba care se străduia să deschidă uşa.

— E încuiată, îl anunţă ea cu jumătate de glas.

— Cheile sunt probabil la ei, zise Mercenarul, arătând spre cele două cadavre în combinezoane negre.

— Nu, zise eurasiatica. Nu sunt la ei. Sunt la un libian. Numai el are dreptul să-l vadă noaptea pe prizonier.

— Ţi-au spus ei toate astea? întrebă Frost mirat.

Ea dădu din cap.

— Am avut noroc... Tipul cu care am vorbit mă mai văzuse. M-a recunoscut şi n-a bănuit nimic.

În momentul acela se auzi în depărtare un zgomot care se apropia treptat.

— Dumnezeule! murmură Frost. Elicopterele! Au ajuns mai repede decât era prevăzut. Peste un minut vor fi aici. Să forţăm uşa, n-avem de ales!

Fata se uită la cer apoi dădu cu gravitate din cap.

— Dă-mi sacul tău. Mă ocup eu de asta. Sunt obişnuită.

Mercenarul îi dădu sacul etanş şi o privi cum instalează explozibilul cu îndemânarea unui artificier cu experienţă.

— Stai de pază până termin, îi zise Alba. Adăposteşte-te ca să nu te rănească schijele.

Frost se depărtă şi supraveghe împrejurimile, lăsând arbaleta şi luând pistolul de asalt KG-99.

Zgomotul elicopterelor se auzea acum foarte clar. În curând avea să se dea alarma.

Frost se întoarse spre uşă.

— Repede, Alba! Într-un minut-două vor fi aici! Să te-ajut?

— Am terminat, îi răspunse ea.

— Atunci vino mai repede, mişcă-te! Frost o văzu zâmbind şi zări în ochii ei o luminiţă ciudată.

Apoi urmă oroarea. Explozia. Uşa sări în aer. Smuls de pe umerii ei, capul frumos al celei care fusese Alba Xi-Sien se rostogoli la vreo zece metri. Frost se aruncase la pământ ca să

se protejeze. Când se ridică, cadavrul decapitat al fetei zăcea între cadavrele paznicilor.

Mercenarul rămăsese un moment încremenit, apoi instinctul profesional fu mai tare. Se năpusti în sala de antrenament răcnind:

— Thorensen!

În clar-obscurul care domnea înăuntru, Frost văzu un bărbat cu tâmplele cărunte, pleoştit la celălalt capăt al încăperii, care se ridica cu greutate şi privea îngrozit silueta neagră.

— Nu vă temeţi, domnule Thorensen. Mă aflu nici din însărcinarea preşedintelui Statelor Unite ale Americii.

— Nu… murmură diplomatul venindu-i greu să creadă. Ai venit după mine?

Drept răspuns, Mercenarul îl luă de subsuori şi îl săltă pe umeri pentru a-l transporta în exterior.

Imediat ce îl aşeză pe diplomat la poalele copacului, izbucniră primele împuşcături provenind din tabăra *invizibililor*. Mercenarul trase o rachetă luminoasă pentru a-şi indica poziţia elicopterelor, apoi se ghemui lângă Thorensen al cărui puls era alarmant.

— Trebuie să rezişti, domnule Thorensen. Vezi elicopterele? Unul dintre ele vine să te ia. Celelalte au primit ordin să „cureţe” locul.

Diplomatul dădu din cap şi zâmbi.

— Am rezistat, n-am făcut nicio declaraţie.

Frost respiră uşurat. Fără declaraţie nu exista casetă. Destinderea chino-americană şi bunele relaţii cu URSS-ul erau salvate.

O rachetă lovi clădirea-dormitor şi un vulcan de flăcări se ridică spre cer, aruncând asupra insulei o lumină portocalie. Frost îşi apropie buzele de urechea lui Thorensen şi strigă:

— Uşa a fost aruncată în aer de o fată de la Departamentul Problemelor Sociale. Ea te-a salvat. A murit în explozie. Insistă pe lângă guvernul ei să i se acorde o decoraţie cu titlu postum.

— Cum o cheamă? întreba diplomatul cu o voce slabă.

— Alba Xi-Sien.

Thorensen repetă:

— Alba Xi-Sien, am înţeles. N-am s-o uit.

Nici Mercenarul. O decoraţie, asta era tot ce-i putea oferi. Dacă ar fi avut încredere… Era sigur că Ling Wao ar fi iertat-o. A doua rachetă făcu să se zguduie pământul.

Un elicopter se opri în zbor staţionar deasupra lor şi aruncă o scară de frânghie. Mercenarul o prinse cu uşurinţă pentru a-l lega pe Thorensen.

Misiunea reuşise. Dar victoria lui avea un gust amar.

{1} Vezi nr. 8 din colecţia MERCENAR, *Unda de Șoc.*